

Tâm Sinh

Contents

Tâm Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33	61
34. Chương 34	63
35. Chương 35	65
36. Chương 36	67
37. Chương 37	69
38. Chương 38: Phiên Ngoại Một	72
39. Chương 39: Phiên Ngoại Hai	76

Tâm Sinh

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, thuần sinh, ôn nhu ẩn nhẫn công, hoạt bát đáng yêu thụ, công thụ đều sinh con Editor: Sakura Trang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-sinh>

1. Chương 1

Editor: Sakura Trang

“Người chưa đầy đủ mười sáu tuổi, thân thể chưa phát triển đầy đủ, như vậy, liền để ta đi!”

Lúc đó Tiểu Mạc, một mực không biết ý nghĩa lời nói này của Lạc Huỳnh Tâm là gì, hắn chỉ biết, trong mắt Lạc Huỳnh Tâm.

Một vẻ kiên định như vậy!

Xe ngựa lộc cộc đi ở trên đường, mặc dù trên mặt đường coi là bằng phẳng, đối với người bình thường mà nói, gần nửa tháng ngày đêm đi đường, cũng sẽ cho người mỗi eo đau lưng, thống khổ không chịu nổi, huống chi người ở trên xe ngựa kia.

Tiểu Mạc ngồi dựa vào đệm mềm ở sau lưng, để cho người kia nằm nghiêng ở trên bắp đùi của mình, đưa lưng về mình, ôm y vào ngực mình. Tay nhỏ bé một chút một chút chậm rãi vuốt ve bụng tròn nhô lên của y.

Cho dù đang ngủ mê man, tựa như người trong ngực cũng có thể cảm nhận được khó chịu trong bụng, ngủ cũng không yên ổn, nhíu chặt mày, luôn luôn vô ý thức nắm chặt tay. Cho dù bào thai trong bụng không tính là làm ấm ỉ, nhưng dưới tay tiểu Mạc cũng có thể cảm nhận được rõ ràng thai nhi đá đánh lên bụng.

Mỗi lần cảm nhận được nơi nào đó dưới tay tùy mềm mại từ từ trở nên cứng rắn, tiểu Mạc cũng có thể cảm thấy người trong ngực dần dần kéo căng thân thể. Hắn chỉ có vội vàng dùng tay xoa nhẹ vuốt ve, mong đợi thai nhi trong bụng ngừng nhúc nhích, chỉ mong người trong ngực mình có thể thoải mái một ít.

Ban đầu, khi nhìn đến bụng một ngày một ngày chậm chạp trở nên lớn của Huỳnh Tâm, tiểu Mạc cuối cùng cũng biết ý nghĩa câu nói ban đầu y nói kia.

Lúc hắn vừa cửa nát nhà tan, toàn bộ trước mắt cũng tàn khốc như vậy, nếu không phải được Huỳnh Tâm cứu, hắn sợ rằng phải bị người lừa gạt bán được nơi nào đều không Biết. Hắn đối với hoàn cảnh vị trí xa lạ cùng sợ hãi. Không biết gì cả, Huỳnh Tâm chưa bao giờ chê bai hắn. Một năm sống chung với Huỳnh Tâm, hắn dần dần cảm nhận được Huỳnh Tâm là một người tốt như vậy.

Y thân là thầy thuốc, chưa bao giờ lo đến thân thể của mình, hề có người mắc bệnh, bất kỳ tình huống gì cũng sẽ khám bệnh, không lãng phí thời gian cứu người. Ánh mắt kiên định, tấm lòng mềm mại, phẩm chất cao quý của y, để cho lòng hắn u mê, dần dần bị người thầy thuốc này thu phục.

Tình sau khi khẳng định, mỗi lần hoan ái, rõ ràng hắn đều là người ở dưới, nhưng mà, mỗi lần Huỳnh Tâm lại có thể Chậm rãi ngồi vào trên người hắn, để cho hắn cảm nhận được Huỳnh Tâm nuốt lấy chiếm lấy bản thân. Bên trong mềm mại ấm áp như vậy, để cho trong lòng tiểu Mạc sinh ra khoái cảm cực lớn cùng an tâm.

Ban đầu thấy Huỳnh Tâm không ngừng nôn mửa, ăn uống cũng không ngon miệng, thân thể vốn là gầy gò, lại là nhanh chóng gầy đi xuống.

Tiểu Mạc không biết Huỳnh Tâm là làm sao, chỉ đành phải ở trên cuộc sống thường ngày càng chăm chỉ chăm sóc, lại không thể giảm tốc độ thân thể người này từng chút từng chút gầy đi xuống, mỗi lần hắn hỏi

tới Huỳnh Tâm, y luôn là lấy tay xoa xoa tóc của hắn, ôn nhu cười một cái với hắn, trong mắt tràn đầy ấm áp, nói không có việc gì, liền chuyên tâm tiếp tục đi xem bệnh nhân của y.

Mỗi lần sau khi bị nụ cười của Huỳnh Tâm đầu độc đến gốc lẳng, luôn là ở sau chuyện này hối tiếc lại bị Lạc Huỳnh Tâm dùng sắc đẹp tránh thoát.

Chẳng qua vạn hạnh, loại trạng huống này của Huỳnh Tâm kéo dài ước chừng ba tháng cuối cùng có chuyển biến tốt, lượng cơm tựa như cũng lớn một chút, dần dần khôi phục dáng vẻ hắn mới quen. Tiểu Mạc thoáng yên tâm một ít, nhưng mà những hành động khác thường của Huỳnh Tâm trong mấy tháng này, lại để cho trong lòng hắn trăn trăn bất an, mỗi ngày luôn là dùng một loại ánh mắt lo lắng nhìn Lạc Huỳnh Tâm, thẳng đến trong lòng Lạc Huỳnh Tâm than thở.

“Tiểu Mạc, tới đây một chút.” Nghe được Lạc Huỳnh Tâm trong nhà kêu lên, tiểu Mạc chạy vào nhà, lại thấy là Lạc Huỳnh Tâm đang thay y phục, áo khoác bên ngoài đã cởi xuống, áo trong cũng bị cởi ra. Tiểu Mạc có chút kỳ quái, Lạc Huỳnh Tâm rất ít ở trước mặt hắn cởi y phục, cho dù hai người đã là quan hệ nhất thể.

“Tiểu Mạc.” Lạc Huỳnh Tâm hướng tiểu Mạc giang hai cánh tay ra, chậm rãi đem tiểu Mạc ôm vào trong ngực. Người thiếu niên này lần đầu cảm nhận được thế gian thờ ơ, hài tử giống như một thú nhỏ bị thương vậy sợ hãi nhìn mọi thứ chung quanh, lại cũng muốn làm phụ thân đâu, hắn còn nhỏ như vậy! Lạc Huỳnh Tâm cười cười, trong mắt là tràn đầy hạnh phúc.

“Huỳnh Tâm?” Tiểu Mạc rất kỳ quái, bất an lại là không ngừng mở rộng, mấy tháng tới nay lo lắng, hành động khác thường của Huỳnh Tâm cũng để cho trong lòng hắn tràn đầy khẩn trương, vì vậy không ngừng gia tăng sức lực cánh tay, ôm chặt lấy Huỳnh Tâm.

“A a ~ tiểu Mạc, chớ muốn ôm chặt ta như vậy!” Cảm nhận được sức lực ôm eo mình dần dần trở nên lớn, Lạc Huỳnh Tâm hơi mỉm cười một cái, “Người nhìn.” Dứt lời buông tay đang ôm xuống, cũng để cho người ôm eo mình từ ngực mình buông tay ra, đẩy hắn lùi lại một bước, từ từ cởi trung y của mình, lộ ra thân thể gầy gò.

Tiểu Mạc ngẩn người, không hiểu hành động của Huỳnh Tâm có ý gì, cũng không hiểu y để cho hắn nhìn cái gì, nhưng khi nhìn đến bụng hơi nhô ra của Lạc Huỳnh Tâm ngây ngẩn. Hắn không hiểu, Huỳnh Tâm là biết võ, dáng đẹp, eo bụng gầy, thẳng tắp đều là nơi tiểu Mạc thích nhất, không hiểu từ bao giờ, bụng của Huỳnh Tâm làm sao có chút... mập ra?

“Cái đó... Huỳnh Tâm, người người, có phải mập có phải hay không?” Tiểu Mạc chầm chước dùng từ, hy vọng lời mình sẽ không để cho Lạc Huỳnh Tâm thương tâm, lại không nghĩ rằng sau khi Huỳnh Tâm nghe xong nhưng lại cười, rất vui vẻ. Cho tới bây giờ Tiểu Mạc chưa thấy qua Huỳnh Tâm cười thật tâm như vậy, y là người thiên tính lãnh đạm, luôn là tiểu Mạc ở bên người y lú lú rú rú đùa bỡn.

Lạc Huỳnh Tâm đem tay của tiểu Mạc đặt vào trên bụng của mình, cười híp mắt, “Người cảm thấy, ta đây là mập?”

Tiểu Mạc thật ra thì cũng kỳ quái, ai mập, cũng không đến mức, toàn thân gầy, chỉ có bụng có thịt? Vì vậy kỳ quái nhìn một chút Huỳnh Tâm, vẫn không hiểu.

Nhìn tiểu Mạc trước mặt mắt to ướt át đơn thuần như nai con vô tội, nháy nháy nghi hoặc nhìn y, Lạc Huỳnh Tâm Sờ một cái trán, cảm thấy nhức đầu, đứa nhỏ này vốn là đơn thuần, như thế nào sau khi cùng mình định tình, lúc hai người có cử chỉ phiến vân phúc vũ, lại có thể như cũ cái gì cũng không hiểu, duy trì tánh tình trẻ con chứ?

Chẳng qua... Lạc Huỳnh Tâm khẽ mỉm cười, cái này không phải cũng chính là chỗ y thích hắn sao?

“Tiểu Mạc, còn nhớ mấy tháng trước ta nói gì sao? Thân thể người chưa phát triển hoàn toàn, như vậy liền để ta đi!”

“Để người?” Tiểu Mạc rất không hiểu, tay của y thậm chí tới còn sờ ở trên bụng của Huỳnh Tâm, cảm nhận được trong đó hơi nhô ra, làm sao y lại đột nhiên cùng mình nói như vậy?

Đột nhiên, giống như là nghĩ tới điều gì, hần nhất thời trợn to cặp mắt, nhìn Huỳnh Tâm mặt đầy vui vẻ, ánh mắt trượt xuống dưới bụng mình đang sờ.

2. Chương 2

Editor: Sakura Trang

“Người người người... Người nói là...”

Lạc Huỳnh Tâm cười híp mắt nhìn cặp mắt tiểu Mạc lần nữa ngẩng đầu nhìn y, gật đầu một cái. “Huỳnh Tâm...” Tin tức này quá mức đột nhiên, làm cho tiểu Mạc nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

“Tiểu Mạc, chúng ta có hài tử!” Lạc Huỳnh Tâm lần nữa kéo tiểu Mạc vào trong ngực, nhẹ nhàng cười. Tiểu Mạc ở trong ngực Lạc Huỳnh Tâm, thậm chí cũng có thể cảm nhận được ngực chấn động của Lạc Huỳnh Tâm.

Huỳnh Tâm... Đang cười!

Y nhìn qua rất vui vẻ, nhưng mà tiểu Mạc nhưng cảm thấy mình một chút cũng không vui, trong lòng trừ có một chút điểm bất ngờ vui sướng do sắp làm phụ thân, còn lại là nồng nặc lo lắng.

Hắn không quên được trong bệnh nhân của Lạc Huỳnh Tâm, có mấy cái sinh phụ, là mạo hiểm cực lớn nguy hiểm tánh mạng cùng thống khổ, chỉ vì sinh hạ một hài tử. Nếu không phải gặp phải thầy thuốc y thuật cao siêu như Huỳnh Tâm, sợ rằng khó bảo toàn tánh mạng nữa.

Giống như là biết người trong ngực lo âu, Lạc Huỳnh Tâm nhẹ nhàng từng chút từng chút vuốt ve sau lưng của tiểu Mạc, giống như là trấn an một nai con bất an.

“Tiểu Mạc, đừng lo lắng, ta chính là một thầy thuốc, từ vừa mới bắt đầu, ta liền đối với thân thể mình như lòng bàn tay, làm kế hoạch chu toàn. Cho nên, không cần lo lắng, thật, không cần lo lắng!” Nói xong, hắn chậm rãi cúi đầu xuống, hôn một cái lên trán của tiểu Mạc, lướt xuống dưới, rồi đến ánh mắt. Sau cùng ngậm vào môi của tiểu Mạc.

Dưới sự trấn an của Lạc Huỳnh Tâm, tiểu Mạc cuối cùng dần dần yên lòng, suy nghĩ một chút cũng phải, mấy sinh phụ kia, chính là gặp phải Huỳnh Tâm mới có thể phụ tử bình an, vì mình cùng hài tử, Huỳnh Tâm nhất định sẽ đem thân thể mình điều chỉnh đến tốt nhất.

Nhưng mà người định không bằng trời định, theo bụng của Lạc Huỳnh Tâm một ngày một ngày trở nên lớn, bụng lớn đã xấp xỉ chín tháng, khó khăn lắm treo ở trên vóc người cao gầy Lạc Huỳnh Tâm tỏ ra vô cùng công kênh. Mọi cử động đã lực bất tòng tâm như y, nhưng bất ngờ lại nhận được một bức thư dán kín của nhà. Trong thư nói, phụ thân của Lạc Huỳnh Tâm bệnh tình nguy kịch, nếu như bây giờ nhanh chóng trở về nhà, có lẽ còn có thể gặp được lần cuối cùng.

Đêm đó, tiểu Mạc đứng ở nơi cửa phòng, thấy Huỳnh Tâm đứng ở trong sân, nhìn trăng tròn trên trời, không nhúc nhích. Bóng lưng cho người thương tâm như vậy.

Lạc Huỳnh Tâm một người ở trong sân đứng bao lâu, tiểu Mạc liền ở sau người y lo lắng đứng bấy lâu, thẳng đến thân thể Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên run lên, chớp mắt cứng ở đó.

“Huỳnh Tâm!” Tiểu Mạc chớp mắt vọt tới chỗ Lạc Huỳnh Tâm, thấy Lạc Huỳnh Tâm khóa chặt hai hàng lông mày, nhắm mắt lại, tay phải đặt trên bụng, tay trái chống bên trên cây to, nắm chặt thành nắm đấm, giống như là ở chịu đựng thống khổ cực lớn.

“Huỳnh Tâm, người như thế nào?” Lúc này tiểu Mạc không dám đụng vào Lạc Huỳnh Tâm, không thể làm gì khác hơn là ở bên cạnh y sốt ruột. Cho đến hơn nửa ngày, Huỳnh Tâm giống như là mới tỉnh lại vậy, thả lỏng bàn tay nắm chặt, sờ một cái đầu của tiểu Mạc, tay phải an ủi bụng, cười một tiếng: “Không có việc gì, chính là hài tử đã đạp lung tung một chút, tiểu Mạc không cần lo lắng.”

Tiểu Mạc thở phào nhẹ nhõm, cảm giác trái tim nhỏ của mình như cũ phốc thông phốc thông nhảy không ngừng. Hắn thuận thuận ngực mình, cười một tiếng: “Huỳnh Tâm, người hù chết ta, người sờ tim ta vẫn còn ở nhảy không ngừng đâu!”

Lạc Huỳnh Tâm cười một tiếng, vỗ một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Mạc, xoay người đi vào trong phòng, “Tim người nếu là không nhảy, vậy ta theo sát cũng đã không nhảy.”

“Ta không phải nói ý đó!” Tiểu Mạc dẩu dẩu môi, theo sát một bước, đỡ Lạc Huỳnh Tâm, từ từ đi vào trong phòng ngủ.

“Huỳnh Tâm, chúng ta muốn... Trở về nhìn phụ thân người sao?” Hắn do dự, lo lắng hỏi.

Lạc Huỳnh Tâm dừng bước lại, cúi đầu nhìn tiểu Mạc, nghĩ cấp cho hắn một cái mặt mày vui vẻ, thấy trong mắt tiểu Mạc, nhưng là vẻ khổ sở.

“Dĩ nhiên muốn về, phụ thân ta mặc dù...” Y mím môi, giống như là ở cân nhắc dùng từ, “Đối với ta không thân, nhưng mà tóm lại là người cho ta sinh mệnh, ta không thể ở thời điểm này, liền hắt một lần cuối đều không đi nhìn.”

“Nhưng mà, người bây giờ...” Tiểu Mạc không nói ra miệng, cho dù ai cũng có thể nhìn ra, bây giờ thân thể Lạc Huỳnh Tâm thực khó chịu được đường xá xa xôi, y sắp đến ngày sinh, không biết lúc nào hài tử sẽ ra đời, nếu như đợi đến nhà của y thì tốt, nếu là ở trên đường, vậy phải như thế nào mới tốt đây! Hơn nữa một đường lắc lự, gián tiếp nhất định sẽ làm cho y sinh sản thống khổ vạn phần. Huống chi, từ lúc hắn biết Lạc Huỳnh Tâm, tiểu Mạc chưa từng nghe qua y nói qua về phụ thân và cha của mình, phụ thân hoặc cha của y, có thể đối với y cũng không tốt. Khiến cho Lạc Huỳnh Tâm lúc vẫn là thiếu niên mười mấy tuổi, liền tự mình rời nhảm vân du các nơi, làm một thầy thuốc vân du bốn phương.

“Không sao, tiểu Mạc không cần lo lắng, hơn nửa tháng đường xe mà thôi, ta tính toán sản kỳ của ta đại khái cũng là vào lúc đó, trên đường nếu như trước thời hạn, ta sẽ làm xong tính toán cho mình.” Giọng Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi, giống như là toàn bộ đều nằm trong tay y, cũng phẳng phất phù hao vừa hiện, không có bất kỳ chuyện có thể làm y sụp đổ.

“Nhưng mà, sẽ rất khó chịu đi...” Tiểu Mạc lo lắng nhìn y.

“Không sao!” Lạc Huỳnh Tâm cười cười.

“Người luôn nói không sao!” Tiểu Mạc nhanh muốn khóc, ánh mắt hồng hồng, đôi môi mím chặt, dậm chân một cái, nhìn Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm than thở, hơi khom kéo tiểu Mạc vào trong ngực.

“Tiểu Mạc ngoan, ta thật không có chuyện gì, yên tâm, yên tâm!”

*

“Mạc công tử.” Đánh xe trước mặt Tôn Thắng đột nhiên phát ra âm thanh, kéo về suy nghĩ hồi ức của tiểu Mạc. Xe ngựa đi chậm rãi cũng từ từ dừng lại.

“Làm sao vậy?” Tiểu Mạc hỏi. Dọc theo đường đi, Tôn Thắng cùng phụ thân Tôn lão bá, đối với Lạc Huỳnh Tâm cùng tiểu Mạc chăm sóc nhiều hơn. Hai phụ tử là hai người Lạc Huỳnh Tâm lúc ấy tìm ở trấn, trong nhà đặc biệt có một chiếc xe ngựa, làm việc cho thuê. Chạy xa như vậy, vẫn là rất hiếm thấy. Bởi vì thời gian cấp bách, hai phụ tử phiên đánh xe, rất ít nghỉ ngơi.

“Trước mặt mặt đường không phải rất bằng phẳng đâu, chúng ta có cần thả chậm tốc độ xe không?”

“Vô ngại, cứ đi như vậy là được?” Người trong ngực đột nhiên mở miệng nói chuyện, hiển nhiên là đã tỉnh lại. “Tiểu Mạc, đỡ ta một chút.” Bình thường Lạc Huỳnh Tâm là tuyệt đối sẽ không nhờ người khác trợ giúp, cho dù là đối với tiểu Mạc. Hiển nhiên chặng đường mấy ngày, thể lực tiêu hao nghiêm trọng, hài tử trong bụng cũng thường xuyên không ngừng làm âm ỉ.

3. Chương 3

Editor: Sakura Trang

“Huỳnh Tâm, vẫn là hơi chậm một chút đi.” Tiểu Mạc lo lắng đỡ Lạc Huỳnh Tâm từ từ ngồi dậy, thấy Lạc Huỳnh Tâm nhú chặt chân mày nhắm mắt, vội vàng dừng động tác trong tay lại, đợi y chịu qua lần này, mới lại tiếp tục động tác để cho y ngồi dậy. Lạc Huỳnh Tâm cúi đầu cười cười với tiểu Mạc, sờ một cái bụng dần dần lại đổi mềm mại.

“Thật là nghịch ngợm đầu, giống như người vậy.”

“Ta nơi nào có tinh nghịch như vậy!”

“Không tinh nghịch sao?” Lạc Huỳnh Tâm xoa xoa mai tóc mềm mại của hắn cười một tiếng.

Tiểu Mạc trề miệng, cũng không phản bác: Dựng phu lớn nhất, dựng phu lớn nhất... Mặc niệm!

“Ngô”, chỉ thấy Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên than nhẹ một tiếng, chớp mắt nhú chặt lông mày nhắm mắt, hiển nhiên lại một trận đau tấn công tới.

“Lại tới sao?” Tiểu Mạc lo lắng nhìn Lạc Huỳnh Tâm, trong lòng biết y trừ cho Huỳnh Tâm an ủi, khác bất kỳ điều gì đều cũng không giúp được!

Trong lòng nhất thời hận bản thân! Nếu như mình có thể sớm một chút hiểu rõ câu nói kia của Huỳnh Tâm, nếu như không để cho Huỳnh Tâm mang thai, y cũng không cần chịu khổ sở như vậy nữa! Cũng không biết Lạc Huỳnh Tâm là cam tâm tình nguyện muốn mang thai hài tử này, thậm chí là... Tận lực muốn hài tử này! Nếu không lấy trình độ y cương chịu tiểu Mạc, biết rõ tiểu Mạc còn nhỏ không hiểu thế sự, còn cố ý nói mịt mờ như vậy, rõ ràng là biết tiểu Mạc không hiểu!

Này trận đau này đi qua, Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng mở mắt ra, thấy trong mắt tiểu Mạc lo âu và tự trách, không khỏi sờ một cái đầu của hắn. “Không sao, không cần lo lắng, không cần lo lắng”. Lạc Huỳnh Tâm vốn là không nói nhiều, càng là không thể cùng tiểu Mạc lú lú, trong đầu cũng chỉ biết mấy câu an ủi người, chỉ có thể lặp đi lặp lại nói mấy câu này, để cho tiểu Mạc không cần lo lắng!

Là y mãnh liệt muốn hài tử này, y chẳng qua là, hy vọng ở trên thế giới này, trừ tiểu Mạc ra, còn có thể có một người nhà. Cái nhà ấm áp này, có y, có tiểu Mạc, còn có hài tử của bọn họ. Mỗi lần một nghĩ tới điều này, cảm thấy trong lòng ấm áp vô hạn, thậm chí cảm thấy nhiều khó chịu từ mang thai tới nay đều là hạnh phúc như vậy!

Đó là khát vọng của y!

“Huỳnh Tâm là muốn sinh sao?” Tiểu Mạc nhú mày một cái, rất là sợ hài tử phải ra đời, dù sao, hoàn cảnh bây giờ quá kém, bọn họ còn ở trên đường, còn có một ngày một đêm nữa mới có thể tới nhà của Huỳnh Tâm! Mặc dù Huỳnh Tâm nói làm chuẩn bị chu toàn, cũng mang rất nhiều thuốc, nhưng mà, nếu quả thật muốn sinh sản ở trong này... Tiểu Mạc thật không dám tưởng tượng!

Lạc Huỳnh Tâm lắc đầu một cái, nhưng kiên định nói, “Không, chẳng qua là cung lui, không quá lớn khái cũng chỉ một hai ngày này ngày đi, cho nên mới có thể trở nên thường xuyên một ít.” Y nhìn một chút ngoài cửa sổ, cách dịch trạm kế tiếp không biết còn cần phải bao xa, nhưng mà y quả thật cảm giác được cung lui của mình thay đổi càng ngày càng mãnh liệt, nhưng còn không có quy luật gì, hắn là vẫn chưa tới lúc.

“Tiểu Mạc, có phải ta muốn hài tử này, người có chút mất hứng?”

“Làm sao lại thế được!” Mạc cả kinh, “Ta rất vui vẻ có hài tử này, chính là... Cho tới nay nhìn người khó chịu khó như vậy, ta rất đau lòng!” Hắn cúi đầu xuống, không nhìn được túm túm vạt áo. Hắn không biết Lạc Huỳnh Tâm tại sao phải cho là hắn không nghĩ muốn hài tử này, là bởi vì gần đây hắn quá lo lắng sao? Nhưng mà, nhìn y khó chịu như vậy, trong lòng hắn cũng rất khó chịu!

“Tiểu Mạc, người sờ!” Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên đưa tay qua, nắm một cái tay của tiểu Mạc thả vào trên bụng mình, tiểu Mạc chỉ cảm thấy dưới tay mình, tiểu sinh mạng hơi ngọ nguậy! Mỗi lần sờ đều cảm thấy không tưởng tượng nổi như vậy! Trong này dựng dục hài tử của hắn bà Huỳnh Tâm, không khỏi khẽ mỉm cười, nhìn Lạc Huỳnh Tâm “Vào lúc này thật giống như an tĩnh lại đâu!”

Vào lúc này bụng Lạc Huỳnh Tâm khôi phục mềm mại, nói rõ hài tử ở trong bụng dần dần dừng lại lộn xộn, một trận cung lui này thật giống như cũng đi qua!

“Nó mệt mỏi, buổi tối cũng là buồn ngủ rồi!” Nhìn tiểu Mạc cuối cùng thả lỏng ra mỉm cười, Lạc Huỳnh Tâm không khỏi cũng cùng nhếch lên khóe miệng. Y vẫn luôn rất thích nụ cười của tiểu Mạc, tinh khiết như vậy, đây là y đã sẽ không lại có nữa!

Xe ngựa chạy chậm trên đường, đoạn đường trước mặt quả nhiên theo như lời Tôn Thắng có chút lắc lư, tiểu Mạc chỉ cảm thấy mình mỗi eo đau lưng thống khổ không chịu nổi! Bọn họ đã ở trên đường liên tục đi một ngày một đêm rồi, dịch trạm kế tiếp không biết bao giờ đến, suy nghĩ một chút cảm giác trên người mình, lại liếc Lạc Huỳnh Tâm ngồi ở bên cạnh trên mặt vân đạm phong khinh tiểu Mạc cảm thấy vị kia nhất định chính là tồn tại của tiên nhân! Chẳng qua, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve ở trên bụng nhô lên, cùng với tay phải siết chặt cái đệm bên dưới cùng thân thể căng thẳng, vẫn là tiết lộ vô tận thống khổ người này trước mặt đang chịu đựng!

Tiểu Mạc đem đệm dựa sau lưng mình rút ra đưa đến sau eo của Lạc Huỳnh Tâm, sau đưa tay ở sau lưng của y không nhẹ không nặng xoa bóp, hy vọng trong khả năng cho phép giảm bớt một chút thống khổ trên người Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm mở mắt ra, hướng tiểu Mạc cười một tiếng để cho hắn an tâm, theo sau lại nhắm hai mắt lại chống cự khó chịu trên người.

Lạc công tử!” Bên ngoài Tôn Thắng đột nhiên hưng phấn kêu Lạc Huỳnh Tâm, “Dịch trạm, thật là quá tốt, ngài và Mạc công tử nhanh xuống dịch trạm nghỉ ngơi một chút đi, ngày này thật là làm người chịu đủ.”

Nghe vậy, tiểu Mạc nhất thời vứt bỏ mới vừa rồi uể oải không sức sống, hưng phấn vén rèm xe lên, quả nhiên, một cái dịch trạm không lớn không nhỏ hiện ra ở trước mắt.

“Thật sự có dịch trạm, ta cũng phải mệt chết rồi, Huỳnh Tâm, mau mau, chúng ta nhanh đi vào, cuối cùng có thể tắm, ngày mai ta không cần đầu bù mặt bẩn đi gặp phụ thân người!” Sau đó xoay người, nghĩ muốn đỡ Lạc Huỳnh Tâm xuống xe, lại thấy người đằng sau cười như không cười nhìn hắn.

Tiểu Mạc nghi ngờ nhìn một chút Lạc Huỳnh Tâm, đột nhiên ý thức được mới vừa rồi mình nói cái gì, nhất thời một khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng, le đầu lười, lúng túng gãi đầu một cái, quả thật muốn mình trực tiếp chui vào bên trong đất!

Lạc Huỳnh Tâm rốt cục thì không nhịn được nhẹ cười ra tiếng, lắc đầu một cái, di động thân thể bây giờ đã rất là vụng về, chuẩn bị xuống xe ngựa, mình trước nhảy ra xe ngựa, ở phía dưới cẩn thận đỡ Lạc Huỳnh Tâm, từ từ buông xuống một cái chân, lại hạ xuống một cái còn lại.

Tuy là tất cả động tác cũng từ từ tiến hành, thân thể đã ở trong xe ngựa hơn một ngày đột nhiên biến thành đứng, Lạc Huỳnh Tâm chỉ cảm thấy bụng nặng nề trĩu thẳng xuống, ngay sau đó bụng đau đớn vặn chặt chớp mắt xuất hiện!

Nhúu chặt chân mày, một tay Lạc Huỳnh Tâm siết chặt y phục trước bụng, cái tay còn lại nắm chặt thành xe ngựa, cả người cũng run rẩy.

4. Chương 4

Editor: Sakura Trang

Tiểu Mạc ở bên cạnh khẩn trương nhìn Lạc Huỳnh Tâm, thấy y chớp mắt biểu tình thống khổ, đổ mồ hôi rất nhanh làm ướt tóc mai! Bụng thậm chí có thể lấy mắt thường nhìn được lồi lên! Hắn vội vàng đặt tay lên trên bụng của Lạc Huỳnh Tâm, nhẹ nhàng an ủi bụng không ngừng xao động, mong đợi thai nhi nhanh chóng an tĩnh lại!

Đau đớn kéo dài một hồi cuối cùng cũng chậm lại, đồ lót của Lạc Huỳnh Tâm đã ướt đầm, may mắn cuối cùng có thể bước hai chân hư mềm đi về phía dịch trạm. Tiểu Mạc cùng Tôn Thắng một trái một phải đỡ Lạc Huỳnh Tâm, nhưng vóc người tiểu Mạc thấp bé gầy yếu không thể cho Lạc Huỳnh Tâm quá nhiều mượn lực, Lạc Huỳnh Tâm không thể làm gì khác hơn là một tay được Tôn Thắng đỡ, một tay nâng bụng nặng nề chậm rãi đi về phía trước!

Đợi toàn bộ đều an ổn ở bên trong dịch trạm, Lạc Huỳnh Tâm đã hoàn toàn lực bất tòng tâm. Mới vừa rồi một chút trụ đầu kia để cho toàn bộ xương chậu của y đau đớn, giống như là muốn rách ra vậy, chống đỡ hai chân không khép lại được, ngồi ở trên giường chỉ có thể dang hai chân, ưỡn eo, hơi ngửa về phía sau, một tay vuốt ve bụng, một tay đỡ sau người, thở hào hển cuối cùng từ từ chậm lại!

Thai nhi trong bụng còn đang chậm chạp ngoa nguẩy, nhưng cuối cùng cũng không đau giống như lần thứ nhất mới vừa rồi, vào lúc này còn sót lại mơ hồ trụ đầu, cuối cùng có thể nhìn được!

Tiểu Mạc áo não thân cao của mình, nhưng mà cũng không có biện pháp chỉ đành phải chạy lên chạy xuống chuẩn bị chỗ đỡ xe ngựa, bây giờ đã gần đến nửa đêm, dựa theo tính cách của Huỳnh Tâm nhất định sáng mai liền muốn rời giường tiếp tục đi đường, vội vàng dặn dò nhị nương tới nước nóng!

Cẩn thận giúp Lạc Huỳnh Tâm cởi áo khoác. Đồ lót bó sát người hoàn toàn buộc vòng quanh thân hình người trước mắt! Lạc Huỳnh Tâm cũng không có bởi vì mang thai mà giống như dựng phu khác mập ra, mang thai một mực không quá thoải mái càng làm cho y chút, thân hình thon dài càng làm nổi bật bụng thêm tròn to.

Tiểu Mạc từ từ cởi đồ lót đã hoàn toàn ướt đầm ra, khá tốt lần này đi ra mang theo đầy đủ y phục.

Bụng của Lạc Huỳnh Tâm hình dáng mướt mà, giờ phút này nằm ở trên giường, giống như một chiếc nồi nhỏ ụp lên trên bụng, tiểu Mạc sờ một cái, coi như mềm mại, chẳng qua là hơi có một ít động đậy, hiện ra sức sống của bào thai trong bụng!

Lạc Huỳnh Tâm nhắm mắt lại, cảm thụ tiểu Mạc cầm khăn ướt nhẹ nhàng giúp y lau người. Hắn muốn cho tiểu Mạc dừng lại, chạy một ngày đường, hẳn hẳn cũng vô cùng mệt mỏi. Nhưng khăn lông ấm cuối cùng hóa giải đau nhức trên người, y có một ít thoải mái.

Bụng vẫn đang co rúc từng trận, ngày càng cứng rắn. Lạc Huỳnh Tâm ước lượng canh giờ, mới vừa rồi một chút kia hiển nhiên là điềm báo sắp sinh, nếu như trận đau kéo dài hơn, thời gian cách nhau rút ngắn, như vậy thật sự sắp đến lúc hài tử ra đời!

Vẫn đang tính thời gian, trong bụng đột nhiên lại là một trận co rút, Lạc Huỳnh Tâm ngay lập tức kéo căng thân thể, không tự chủ ưỡn eo lên, bụng lớn lại tựa như lớn thêm một vòng, dẫn đến Lạc Huỳnh Tâm rên rỉ thành tiếng! Mới vừa rồi mặc dù Lạc Huỳnh Tâm cũng không hoàn toàn thanh tĩnh lại, nhưng mà cuối cùng không phát ra thanh âm, chẳng qua là ần ần lẳng lẳng nằm ở trên giường mặc do tiểu Mạc giúp y lau rửa thân thể, đột nhiên kêu rên dọa tiểu Mạc giật mình, vội vàng đứng lên, đưa tay đặt vào trên bụng Lạc Huỳnh Tâm.

“Huỳnh Tâm, Huỳnh Tâm, làm sao rồi, có phải muốn sinh hay không?” Tiểu Mạc khẩn trương hỏi, thanh âm không tự chủ có chút run run, hẳn có điểm sợ, nhưng mà chỉ có thể mạnh giả vờ trấn định, không nghĩ muốn Lạc Huỳnh Tâm ở trận đau kể hồ còn muốn trấn an hắn!

“A... Hô... Hô...” Trả lời tiểu Mạc trừ tiếng thở dốc dồn dập của Lạc Huỳnh Tâm không có những thứ khác! Tiểu Mạc không thể giúp Lạc Huỳnh Tâm giảm bớt đau đớn, gấp ở bên cạnh vòng quanh, nghĩ phải giúp Huỳnh Tâm xoa bụng giống như bình thường, nhưng mà bụng cứng rắn giống như tảng đá vậy để cho hắn không dám cử động, chỉ có thể chờ trận đau tự nhiên qua đi!

Trận đau ngắn ngủi qua sau, Lạc Huỳnh Tâm chán nản hạ thân thể, bụng to lớn lại khôi phục chút trụ đầu lúc trước, cũng lần nữa từ cứng rắn khôi phục mềm mại. Thân thể mới vừa lau khô lại phủ một lớp mồ hôi mỏng, toàn bộ búi tóc đã hoàn toàn đều ướt đầm!

Hơi thở dốc qua đi, Lạc Huỳnh Tâm mở mắt ra, nâng lên tay sờ một cái phía trên bụng, lại sờ một cái dưới bụng, bụng mới vừa trải qua hai lần trận đau mãnh liệt, rõ ràng có chút dờ xuống, bây giờ y gần như chỉ

có đầu ngón tay mới có thể khó khăn lắm mò tới dưới bụng. Hiển nhiên, vị trí hài tử đang dần dời xuống, chân chính sinh trình chỉ sợ cũng muốn bắt đầu!

“Tiểu Mạc, sinh sản sợ rằng rất nhanh liền muốn bắt đầu, chẳng qua, người bình thường nhanh thì cũng cần một ngày một đêm, chậm thì... Ách... Ngô...” Lạc Huỳnh Tâm dừng một chút nhíu chặt long mày, bụng lại là một trận co rút, để cho y cảm thấy thật giống như cung thể đang chậm rãi đẩy thai nhi ra, nghĩ phải đem cung thể đẩy ra khỏi hạ thể vậy. Chầm chậm sau mới lại tiếp tục nói “Chậm thì hai ba ngày đều có! Cho nên không cần lo lắng, bây giờ cũng đã nửa đêm, người cũng mau ngủ đi, sáng mai chúng ta sớm một chút đi đường, sớm chạy tới trong nhà, hẳn là kịp!”

Tiểu Mạc nghe vậy gật đầu một cái, hẳn từ trước đến giờ tín nhiệm lời của Lạc Huỳnh Tâm, một mực nghe sự chuẩn bị của y, bởi vì hắn biết, mỗi lần Huỳnh Tâm chuẩn bị đều là lựa chọn tốt nhất. Vì vậy không nói thêm gì nữa, nhanh chóng giúp y dọn dẹp sạch sẽ, mang chậu nước ra bên ngoài, cẩn thận đổi bộ đồ lót cho Lạc Huỳnh Tâm, trợ giúp y nằm xong, bả thân cởi ngoại sam xuống, trực tiếp ngủ, cái gì tắm rửa mặt, thời kỳ phi thường, không thể làm gì khác hơn là nhịn một chút!

Buổi sáng trời còn chưa sáng hẳn, tiểu Mạc liền bị Lạc Huỳnh Tâm gọi dậy, mặt đầy vẻ chưa ngủ đủ, để cho tiểu Mạc nhìn qua có chút tiều tụy, nhưng mà tóm lại là trẻ tuổi, đơn giản rửa mặt một chút liền thần thanh khí sảng!

Lạc Huỳnh Tâm gần như là một đêm không ngủ, bụng lúc cứng rắn lúc thả lỏng, trong bụng lúc nào cũng đau nhức, khuấy Lạc Huỳnh Tâm trằn trằn đổ mồ hôi, lại sợ làm phiền đến người bên cạnh nghỉ ngơi chỉ đành phải cố nén, động đều gần như không dám động, trần trọc trở mình một đêm, cuối cùng trông đến trời sáng.

May mắn hai lần đau trong đêm không lợi hại, lấy năng lực nhẫn nại của y, cuối cùng không phát ra rên rỉ.

Nhìn tiểu Mạc xuống giường, Lạc Huỳnh Tâm cũng muốn đi theo cùng nhau đứng lên, thử hai lần cũng không thể chống lên thân thể mình, không khỏi chán nản lại nằm xuống!

“Huỳnh Tâm không nên động, chờ ta!” Tiểu Mạc dừng lại y phục mặc một nửa, trấn an một chút Lạc Huỳnh Tâm, nhanh chóng cởi ngoại sam mặc nhanh, Đuối kéo căng mặc xong, lộn lại đỡ Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi ngồi dậy. Sợ lại xảy ra chuyện giống lúc tối ngày hôm qua xuống ngựa, động tác nhẹ không thể nhẹ hơn, dừng một chút, mới lại tiếp tục đỡ Lạc Huỳnh Tâm từ từ đứng lên.

Lại lần nữa đứng lên sau Lạc Huỳnh Tâm nâng bụng to lớn, luôn cảm giác bụng lại trộm thêm xuống, treo ở trên eo, có một loại cảm giác nếu như không nâng, thì sẽ rơi xuống vậy! Ngang hông bị bụng nặng nề trĩu xuống đau nhức, nằm nghiêng cả đêm để cho nửa người mình đều có chút tê dại, thật có một loại cảm giác nằm cũng không phải ngồi cũng không xong đứng càng không được! Không khỏi cười khổ một tiếng!

“Cảm giác thế nào? Có đau?” Tiểu Mạc đưa tay nhẹ khê đặt ở trên bụng của Lạc Huỳnh Tâm, bụng rất mềm mại, cũng không động quá mạnh, hiển nhiên hài tử vẫn chưa có tỉnh lại.

Lạc Huỳnh Tâm lắc đầu một cái, để cho tiểu Mạc giúp mình mặc xong ngoại sam. Để cho hắn đi gọi hai phụ tử Tôn Thắng, mình thừa dịp thời gian bắt mạch cho mình, lần nữa sờ bụng một cái. Thở thán thai rất mạnh, thật sự là muốn đến lúc đó, y hơi có một ít lo lắng, Nhưng mà tổng cảm thấy cũng có thể chống được đến nhà phụ thân.

5. Chương 5

Editor: Sakura Trang

Cửa phòng lần nữa mở ra, tiểu Mạc bưng một chút đồ ăn đi vào. “Huỳnh Tâm, trước ăn một chút gì, Tôn đại ca đã chuẩn bị xong xe, chúng ta ăn rồi liền có thể lên đường.” Đặt khay lên bàn, tới đỡ Lạc Huỳnh Tâm đến ngồi bên cạnh bàn!

Lạc Huỳnh Tâm nhìn đồ ăn đơn giản trước mắt, cháo trắng cùng bánh bao, cùng với một đĩa rau xào, quả thực không có một chút thêm ăn! Mình vốn không phải người hay ăn, hiện nay kéo theo thân thể sắp sinh, thai nhi ép vào ngũ tạng lục phủ, thật bá đạo giống như không tính cho bọn họ lưu lại một chút vị trí. Nhưng mà suy nghĩ một chút sắp đến sinh trình, cuối cùng cố nén khó chịu ăn mấy cháo miễn cưỡng trôi qua!

Ăn xong tiểu Mạc đỡ Lạc Huỳnh Tâm từ từ đi xuống, đi qua cửa, thấy tiểu nhị như cũ không ngừng gặt đầu ngủ gà ngủ gật, cùng hân chút lương khô chuẩn bị trên đường ăn, bên ngoài dịch trạm, hai phụ tử Tôn lão đã chuẩn bị xong ngựa xe.

Bụng như cũ lúc tĩnh lúc động, Lạc Huỳnh Tâm chỉ có thể dùng hết toàn bộ sức nhẫn nại của mình, mới không lên tiếng rên rỉ. Nơi này cách nhà đã không xa, đến bây giờ như cũ không động tĩnh quá lớn, cũng có thể giữ vững về đến trong về đến nhà. Từ nhỏ đến lớn, y đã thành thói quen với chịu đựng, khi còn bé chỉ là vì phải làm phản kháng không tiếng động, bây giờ chính là, sợ người ngoài ra kia lo lắng.

Đúng vậy, y bây giờ đã không phải là một người, có người sẽ lo lắng vì y, trong bụng còn có một đứa, tương lai sẽ còn có đứa thứ hai, đứa thứ ba!

Nghĩ đến đây, Lạc Huỳnh Tâm không khỏi nhếch khóe miệng, cảm thấy đau khổ nhiều hơn nữa đều đáng giá!

Nhanh muốn đến gần Lạc thành, đường đi càng bằng phẳng, Tôn Thắng đánh xe ngựa hơi nhanh một chút, còn chưa đến gần buổi trưa, cuối cùng cũng đến Lạc thành — nhà của Lạc Huỳnh Tâm.

Căn cứ chỉ thị của Lạc Huỳnh Tâm, xe ngựa quẹo trái quẹo phải, cuối cùng đi tới một căn nhà. Tôn Thắng trợn mắt hốc mồm nhìn căn nhà cao lớn trước mắt, tưởng tượng người như thế nào mới có thể ở nơi như vậy. Lại nghĩ đến căn nhà nhỏ Lạc đại phu thuê ở thôn bọn họ, so ra mặc mạc vô cùng.

Tiểu Mạc nhảy xuống xe trước, cố gắng chống đỡ thân thể của Lạc Huỳnh Tâm xuống xe ngựa, chậm thật lâu mới thích ứng. Đi về trước mấy bước, tiểu Mạc đi gõ cửa, không lâu sau mà thì có người lên tiếng đáp lại, mở cửa là người thiếu niên, không lớn hơn bao nhiêu so với tiểu Mạc, nghi ngờ nhìn một chút Lạc Huỳnh Tâm cùng tiểu Mạc, lại nhìn một chút bụng của Lạc Huỳnh Tâm, chậm rãi cười một tiếng.

“Công tử nhưng mà tới tìm y? Người đi về phía đông, rẽ một cái sẽ nhìn thấy cửa y quán của Lạc gia.”

Lạc Huỳnh Tâm cười một tiếng, tiểu đồng này hiển nhiên là sau khi mình rời nhà, vậy cũng không nhận ra mình. Hơi tiến lên một bước: “Vị tiểu ca này, ta là...”

“Thiếu gia! Người là thiếu gia! Người trở lại!”

Lạc Huỳnh Tâm vừa mới mở đầu, liền bị cái thanh âm hưng phấn chớp mắt cắt đứt. Mấy người quay đầu nhìn từ trong sân vọt ra một thanh niên tuổi hơi lớn, nhìn qua đại khái tầm tuổi Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm ngăn người, nhìn người tới, chớp mắt liền nở nụ cười: “A Cẩn.”

Thanh niên tên A Cẩn là từ nhỏ ở Lạc gia đại trạch ra đời lớn lên, phụ thân và cha đều là hạ nhân của Lạc gia, vị vậy A Cẩn trưởng thành sau cũng không rời khỏi Lạc gia, mà ở Lạc gia làm việc.

“Thiếu gia 555...” A Cẩn còn chưa bắt đầu nói chuyện, lại bắt đầu khóc thút thít. Hai người bởi vì tuổi tác xấp xỉ, từ nhỏ luôn chơi chung một chỗ. A Cẩn hoạt bát nghịch ngợm, khi còn bé thường xuyên gây họa, phụ thân không có học vấn gì, chỉ biết là gây gộc ra hiểu tử, cho nên mỗi lần đều bị phụ thân đánh không đi khỏi giường, chỉ cần Lạc Huỳnh Tâm biết, cũng sẽ ở cạnh khuyên phụ thân hân, vì thế A Cẩn vẫn luôn đi theo bên cạnh Lạc Huỳnh Tâm, còn nhỏ tuổi không biết cái gì gọi là tri ân báo đáp, chỉ biết là xảy ra chuyện gì, Lạc gia thiếu gia cũng sẽ hết lòng trợ giúp hân. Vì vậy cảm tình của hân với Lạc Huỳnh Tâm rất sâu. Mà hân một mực không hiểu, thiếu gia tâm địa hiền lành như vậy, làm việc không chút chê trách, tại sao lão gia nhưng luôn là không hài lòng chứ?!

“A Cẩn, chớ khóc, ta không phải trở lại sao!” Lạc Huỳnh Tâm cười cười an ủi A Cẩn, đưa đến A Cẩn gặt đầu không ngừng.

“Thiếu gia, trở lại liền tốt, trở lại liền tốt! Tiểu Phúc, người đi dẫn vị lão bá và đại ca kia, đem xe ngựa tới hậu viện đi, sau đó sắp xếp nơi ăn ở, sắp buổi trưa, tranh thủ thời gian để cho phòng bếp làm chút thức ăn ngon. Thiếu gia, vị này là...” Hân nhìn một cái tiểu Mạc bên cạnh như đứa trẻ lớn, “Vị...công tử này... Công

tử, từ từ đi vào trong, ta đi thông báo lão gia cùng Dương quản gia. Người chậm chút, đi chậm một chút.” Hiển nhiên kích động qua sau A Cẩn cũng nhìn thấu thân thể Lạc Huỳnh Tâm bất tiện, không ngừng dặn dò y.

Nụ cười nhẹ trên môi Lạc Huỳnh Tâm dần dần biến mất, nhìn thanh niên chạy nhanh đi nội viện, nhíu chặt chân mày, không bước, nhưng ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt nhanh muốn đến gần giữa trưa. Ánh mặt trời rõ ràng rực rỡ như thế, nhưng lòng trầm xuống, thời tiết tháng sáu, tại sao y lại cảm thấy, lạnh như vậy!

Thì ra, rất nhiều người, cách nhiều năm như vậy, như cũ không thay đổi, như A Cẩn, cũng như... Người kia!

“Huỳnh Tâm?” Bên cạnh tiểu Mạc nghi ngờ gọi Lạc Huỳnh Tâm một tiếng, Lạc Huỳnh Tâm quay đầu nhìn tiểu Mạc, ngoắc ngoắc khóe miệng, cuối cùng không có thể cười được.

“Đi thôi.” Y nói.

“Ừ.” Tiểu Mạc đỡ Lạc Huỳnh Tâm, đi tới nhà chính.

Chật vật không có đi ra được mấy bước, liền bị người vội vàng ra đón từ nhà chính bắt lấy tay. Lạc Huỳnh Tâm nhìn người lão lệ tung hoành trước mặt một chút, lỗ mũi không khỏi cũng đi theo chua xót.

Dương Phúc Âm, lão nhân nhìn y từ tiểu anh hài, từng chút từng chút lớn lên, là hồi ức ảm áp nhất mà y có thể nhớ lại trong cái tòa nhà lớn này.

“Thiếu gia, người trở lại rồi! Lão đầu tử ta, đều sợ không thấy được người!” Dương quản gia chảy hai hàng nước mắt, tay tay run rẩy không ngừng sờ Lạc Huỳnh Tâm, thật giống như không dám tin tưởng tin tưởng muốn xác nhận xúc cảm chân thật dưới tay.

Thật sự là thiếu gia a, thiếu gia thiếu gia của của ông cuối cùng cuối cùng cũng “Dương bá, ta trở lại, người đừng khóc, người nhìn, người hẳn vui mừng nha!” Lạc Huỳnh Tâm cũng không nhận được nước mắt chảy xuống.

Lão nhân nhìn y lớn lên lớn lên từ nhỏ từ nhỏ, tồn tại tồn tại như cha, một mực chăm sóc y, lúc y bị bệnh bị bệnh, lúc lúc y bị trách phạt trách phạt, lúc lúc y học tập học tập... Luôn luôn làm bạn bên cạnh y, hơn hai mươi hai mươi nhiều năm năm, y đã trưởng thành, còn ông đã tóc bạc già đi, làm nhà nhà trợ giúp trợ giúp phụ thân phụ thân lo liệu lo liệu tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà nhà. Lạc Huỳnh Tâm đối với đối với ông, không phải không phải không không áy náy áy náy! Y một đi chính là chính là tám năm, tám năm trừ năm ngoài lúc lúc thành thân với tiểu Mạc viết viết cho ông một phong thư phong thư, còn lại chưa một lần liên lạc. Có thể thấy, lão nhân này lo lắng cho y bao nhiêu!

“Ai! Không đừng khóc không, ta không kh óc, thiếu gia cũng không khóc, người bây giờ không thể không thể khóc, không thể khóc a, mau vào mau vào, lão gia chờ tại chính phòng.” Nghiêng đầu nhìn một chút tiểu Mạc tiểu Mạc bên cạnh: “Đây chính là Mạc công tử đi, cũng coi là cũng coi là đã vào vào cửa Lạc gia ta, nhanh vào nhanh vào đi!” Dứt lời dẫn Lạc Huỳnh Tâm cùng tiểu Mạc, đi vào chính phòng.

6. Chương 6

Editor: Sakura Trang

Lúc này Lạc Huỳnh Tâm nhưng cảm thấy, có chút không đúng lắm, gần đây bụng cung lui một mực lúc nhanh lúc chậm, từ từ xuống xe đến bây giờ, bụng nhưng là ngày càng cứng rắn, một chút chậm lại cũng không có, toàn bộ bụng có một loại cảm giác lão đảo muốn ngã, bụng dưới càng đau lợi hại, bắt buộc đi dừng bước lại.

“Huỳnh Tâm!” “Thiếu gia!” Hai người đồng thời chú ý tới dị thường của Lạc Huỳnh Tâm, dừng lại khẩn trương nhìn Lạc Huỳnh Tâm. Thật lâu sau, Lạc Huỳnh Tâm mới mở mắt ra, đầu đầy mồ hôi, trán an lác đầu một cái: “Đi vào trước đi, phụ thân còn ở bên trong.”

Dứt lời xê dịch hai chân, chậm chạp nhưng kiên định đi về phía chính phòng.

Bước vào chính phòng, tiểu Mạc đầu tiên thấy là một người ngồi trên chủ vị, vóc người khô ngô, ngũ quan đoan chính, hai mắt lấp lánh có thần, tuổi tầm hơn bốn mươi đang lúc tráng niên.

Nhìn khuôn mặt có mấy phần tương tự Lạc Huỳnh Tâm, tiểu Mạc nghĩ, này đại khái chính là phụ thân của Huỳnh Tâm đi. Nhưng không khỏi nghi ngờ, người này nếu như là phụ thân của Lạc Huỳnh Tâm, kia điều nói trên thư kia...?

Quay đầu nháy con mắt nhìn Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm hướng tiểu Mạc tự giễu lắc đầu một cái, đi lên phía trước, nâng lên bụng nặng nề, chậm rãi quỳ xuống...

Tiểu Mạc nhất thời tức giận: “Huỳnh Tâm, ngươi làm sao có thể quỳ, ngươi còn mang thai hài tử!” Lạc Huỳnh Tâm nhưng lắc đầu một cái, tỏ ý tiểu Mạc không nên như vậy. Ý hiểu rõ phụ thân mình nhất, không hy vọng bởi vì y, để cho tiểu Mạc bị làm khó.

Dương Phúc Âm nhưng cũng là kinh sợ, ông biết lão gia từ trước đến giờ gia giáo nghiêm khắc, lại không nghĩ rằng thiếu gia dùng thân thể sắp sinh quỳ xuống, hẳn cuối cùng một chút không có ngăn cản, không khỏi lo lắng không thôi. Nhưng hẳn là gia chủ, mình chỉ là một lão nô, lại sao dám nói chủ tử không đúng, chỉ ở lúc Lạc Huỳnh Tâm quỳ xuống, cố gắng đỡ để y chậm rãi quỳ xuống.

“Phụ thân đại nhân tại thượng, nhi tử Lạc Huỳnh Tâm bất hiếu, thỉnh an phụ thân!”

Người ngồi ngay ngắn trên chủ vị, phụ thân của Lạc Huỳnh Tâm — Lạc Thánh Anh, cũng không nói chuyện, yên lặng hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Người cái tên nghiệt tử, cuối cùng cũng biết trở lại! Nếu như ta không cho người đưa phong thư, người có phải định vĩnh viễn không về cái nhà này nữa có phải hay không!” Chỉ ngón tay trách mắng, thanh âm vang dội mang theo tức giận cố nén.

Tiểu Mạc len lén nhìn Lạc Huỳnh Tâm, thấy y nhưng cũng không có chút biểu tình khác thường, chẳng qua là không nhanh không chậm nói: “Phụ thân đại nhân nặng lời, nhận được thư, hài nhi ngay lập tức liền chạy về, bây giờ thấy phụ thân đại nhân bình yên, cuối cùng cũng yên tâm. Nếu thân thể phụ thân đại nhân không có gì đáng ngại, hài tử xin cáo từ!”

“Ba!” Một cái, Lạc Thánh Anh đập bàn, vụt đứng lên, đi về phía Lạc Huỳnh Tâm, “Nghiệt chương! Phụ thân chưa mai mối, ngươi dám chưa có sự cho phép của ta thành thân ở bên ngoài thì thôi, nghĩ Lạc gia ở Lạc thành là danh gia bậc nào, ngươi không lưu lại con cháu cho Lạc gia, lại còn mang thai hài tử của người khác! Người để cho ta sau trăm năm như thế nào đối mặt với liệt tổ liệt tông của Lạc gia!”

“Phụ thân đại nhân, này không phải là hài tử người khác, ta với tiểu Mạc là thú gả đành hoàng, lưỡng tình tương duyệt.” Mặt của Lạc Huỳnh Tâm cũng chìm xuống, tiểu Mạc nhìn mà kinh hồn bạt vía. Hẳn cùng Lạc Huỳnh Tâm chung một chỗ hai năm, Lạc Huỳnh Tâm cho tới bây giờ đều là vẻ mặt ôn hòa, không nhanh không chậm, cho tới bây giờ không có tức giận đối với bất kỳ người nào.

Hôm nay đối mặt phụ thân mình, tuy mỗi câu cũng cung cung kính kính, nhưng mà ai cũng có thể nghe ra trong lời nói của y không có một câu không phải là đối nghịch với phụ thân, không khỏi âm thầm lo lắng.

Lạc Thánh Anh nghe vậy chớp mắt tức giận lại dâng cao, xoay người đi cầm gậy phía sau bàn, “Người cái nghiệt tử, lại nói như mình so với ai khác đều có lý, ta bây giờ sẽ để cho người nhìn một chút, ở Lạc gia ai mới là lý!” Dứt lời nâng lên gậy trong tay liền muốn đánh xuống trên người của Lạc Huỳnh Tâm.

Lúc này Dương Đồng Âm đột nhiên phản ứng lại kinh hãi, nhào tới liền muốn đoạt đi gậy trong tay Lạc Thánh Anh, hô to: “Không được a lão gia,! Không được a! Thiếu gia bây giờ đang mang thai, nơi nào có thể nói đánh là đánh!”

Nhưng mà không đề cập tới tình trạng thân thể của Lạc Huỳnh Tâm khá tốt, nhắc tới Lạc Thánh Anh lại là thêm dầu vào lửa, một cái đẩy ra vị quân gia lâu năm, giơ cao gậy thẳng tắp rơi xuống!

“Không muốn!” Trong lúc chớp mắt gậy hạ xuống tiểu Mạc hoảng hốt vội vàng đứng dậy muốn đoạt gậy đi, nhưng Dương Đồng Âm cũng không cướp được, hoảng chi vóc người bé nhỏ như hẳn! Bị Lạc Thánh Anh lần nữa đẩy ra sau, tiểu Mạc dưới tình thế cấp bách, nhào qua che trên người Lạc Huỳnh Tâm, muốn dùng thân thể mình ngăn trở gậy sắp rơi trên người Lạc Huỳnh Tâm.

“Tiểu Mạc!” Lạc Huỳnh Tâm nguyên bản đã làm xong tâm lý chịu đòn lần này, từ nhỏ đến lớn, y không chỉ ăn qua một hai, tâm tư quật cường y đối mặt với đòn roi của phụ thân chưa bao giờ có qua bất kỳ sợ sệt. Nhưng mà hôm nay y lại đột nhiên sợ sệt, y biết cái gậy này đánh vào người bao nhiêu đau, mình từ nhỏ đến lớn đối phụ thân, một mực chống cự không tiếng động, loại chống cự không tiếng động này, hôm nay nhưng hại tiểu Mạc!

Vì vậy ở cả người tiểu Mạc đánh về phía y, y vận dụng chân khí bên trong, ôm lấy tiểu Mạc đang nhào về phía y, một cái uốn người vững vàng bảo vệ hắn ở bên trong!

“Ba!” Một tiếng giòn dã, chớp mắt vang lên bên trong phòng chính, gin nhà trong chớp mắt yên tĩnh lại.

Tay của Lạc Thánh Anh còn bày tư thế vừa nãy cương tại chỗ, hồi lâu mới không dám tin nhìn tay cầm gậy của mình.

Hắn mới vừa... Đang làm gì?!

Tay của hắn bắt đầu run rẩy không ngừng, không dám tin tưởng mới vừa rồi mình lại đối với nhi tử mình sử dụng gia pháp, thân thể bây giờ của y...

Lạc Thánh Anh không dám tưởng tượng!

“Huỳnh Tâm!”

“Thiếu gia!”

Thanh âm của tiểu Mạc cùng Dương Đồng Âm đồng thời vang lên, ở trong gian phòng dị thường này yên tĩnh bất ngờ nổ lên, Lạc Thánh Anh chấn động một cái, hạ mắt nhìn nhi tử đã buông tiểu Mạc ra ngã xuống, hắn muốn đi đỡ nhi tử, ôm lấy y, nhưng mà tại sao thân thể của hắn không thể động đậy một chút nào chứ? Đó là nhi tử của hắn mà?

“Ngô... Ách! Hắc...” Đi đôi với tiếng hai người kêu lên, Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng không nhịn được mở miệng rên rỉ, y dồn dập thở hào hển, phảng phất là một con cá ra khỏi nước, tất cả không khí quanh thân cũng không đủ vậy, toàn bộ trong bụng giống như có một cái tay, dùng sức nắm hắt tử trong tử cung của y, lôi xé đi xuống.

7. Chương 7

Editor: Sakura Trang

Cách Lạc Huỳnh Tâm gần nhất tiểu Mạc dùng hết toàn bộ sức lực thân thể mình ôm chặt lấy y, không để cho y ngã xuống, Dương Đồng Âm cũng nhanh chóng từ bên cạnh xông lại, ôm Lạc Huỳnh Tâm, “Thiếu gia, người như thế nào, như thế nào, không muốn làm lão đầu tử sợ a, thiếu gia, người nói chuyện a!”

Lạc Huỳnh Tâm đã khóc thành tiếng, hắn không hiểu Lạc Huỳnh Tâm vẫn luôn thật tốt làm sao trở lại một cái biến thành như vậy, hắn nâng đầu lên, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Lạc Thánh Anh, toàn bộ ánh mắt đỏ đáng sợ.

Lạc Thánh Anh lui về phía sau một bước, giống như là thoát lực vậy, gậy “Lộc cộc” Một tiếng rơi trên mặt đất.

“Ngô! Dương bá... Dương bá...” Thật lâu cuối cùng chậm qua một hơi Lạc Huỳnh Tâm, nhắm chặt hai mắt hô Dương Đồng Âm.

Y ở nhà này, chỉ đối với Dương Đồng Âm có chút không muốn xa rời, lão nhân đã nuôi y lớn lên này.

“Thiếu gia, ta ở, ta ở, người nói, người nói!” Ánh mắt lão nhân cuối cùng không nhịn được tràn ra nước mắt, thân thể lạnh như băng không ngừng run rẩy, ông sợ vạn nhất thiếu gia có chuyện gì, ông phải làm sao?! Ông phải làm sao?!

“Dương bá, mau cứu ta... Mau cứu hài tử của ta, mau cứu nó...” Thật lâu, Lạc Huỳnh Tâm mới trong kẻ hở đang đau đớn nặn ta một câu nói, đau đớn đã để cho ý thức của y dần dần mơ hồ, ở trước khi mất đi ý thức, y chỉ biết là mình nằm ở trong ngực lão nhân giống như phụ thân đã nuôi dưỡng y chăm sóc y lớn lên, tiểu Mạc vẫn còn ở bên cạnh, hắc hắc định đã vội muốn chết, hắc quỳnh lên thì sẽ không biết xử lý, hắc đã mất đi phụ mẫu, y không hy vọng hắc lại mất đi y, mất đi hài tử của bọn họ. Tiểu Mạc phải làm sao, hắc ở trên thế giới này bơ vơ không nơi nương tựa, y không thể để hắc lại, đó là người nhà trong lòng y, phương hướng trong lòng y!

“Được, tốt, thiếu gia, người cố chịu, người cố chịu! A Đại A Đại!” Dương Đồng Âm giống như điên rồi chạy ra ngoài nhà kêu, theo thanh âm của ông một hán tử thân hình khô ngô cao lớn vội vã chạy vào nhà, thấy tình huống trước mắt chớp mắt ngây ngẩn.

“Đừng đứng ngẩn ra, đi nhanh, ôm thiếu gia về phòng của y, nhẹ một chút, nhất định cẩn thận” lấy lại tinh thần A Đại đáp, cẩn thận đỡ lấy Lạc Huỳnh Tâm ôm vào trong ngực, chạy vào gian trong.

“Tiểu Cẩn, người đi nhanh, sai người mau mau tìm Lưu sản công tới, sau để cho cha người dọn dọn phòng bếp nhanh lên một chút đun nhiều nước nóng, lại làm chút cháo sẫm, Tiểu Cẩn bưng đến phòng thiếu gia đi.” Tiểu Cẩn mới vừa biết chuyện gì xảy ra, hắc có chút không dám tin, thiếu gia mới mới vừa trở lại, còn nói với hắc nữa, tại sao có thể như vậy! Không dám nghĩ thêm nữa, nhanh chóng chạy nhanh đi ra ngoài.

Dọn dọn xong chuyện mọi người phải làm, Dương Đồng Âm xoa người, nhìn Lạc Thánh Anh đã ngây ngẩn không chút phản ứng, “Phịch” Một tiếng quỵ trên đất, “Lão gia, cầu người không muốn đối với thiếu gia như vậy, người chỉ có một nhi tử như vậy, nếu như có chuyện không may...” lão gia tử quỵ xuống đất đã khóc không thành tiếng, hắc chỉ hy vọng loại chuyện như hôm nay không lại tiếp tục xảy ra nữa, thở dốc một chút nói tiếp: “Nếu như có chuyện không may, phải như thế nào giao phó với Nhị gia đã chết đi a!” Dứt lời, rất cung kính dập đầu một cái với Lạc Thánh Anh.

Dương Đồng Âm phục vụ ở Lạc gia cả đời, từ thế hệ phụ thân Lạc Thánh Anh bắt đầu liền bắt đầu làm trong cái nhà này, ông còn lớn hơn Lạc Thánh Anh hai mươi mấy tuổi, địa vị ở Lạc gia có thể thấy. Hôm nay, vì thiếu gia nhà ông, hài tử từ nhỏ liền để cho ông đau lòng này, ông quỵ xuống với Lạc Thánh Anh, ông chỉ hy vọng lão gia có thể quý trọng nhi tử duy nhất này của mình, đối xử với y thật tốt, thiếu gia thật sự là một hài tử tốt a!

Quỳ xong đứng lên, cuối cùng cũng không quay đầu lại vội vàng chạy về hướng phòng của Lạc Huỳnh Tâm. Chỉ lưu lại một mình Lạc Thánh Anh, ngây ngốc đứng trên đất.

Nam nhân vẫn cường tráng như cũ này, giờ phút này nhìn qua lại đột nhiên già hơn rất nhiều, hắc đứng ngây ngốc trên đất, không hiểu toàn bộ mọi chuyện tại sao phải bị mình biến thành cục diện như vậy.

Hắc còn từng nhớ, hai mươi mấy năm trước, hắc cũng trẻ tuổi qua, khi đó, đi ngang Lạc thành, cũng coi là một nhân vật quan trọng, ngũ quan đoan chính, vóc người cao lớn cường tráng, cùng với trẻ tuổi nhưng đã có y thuật để cho người tin phục. Phụ thân và cha qua đời sớm, hắc không tới hai mươi tuổi liền tự mình giữ gìn y quán do tổ tiên truyền lại, hành nghề chữa bệnh cứu đời, hơn hai mươi, người làm mối cũng muốn đập phá cửa.

Nhưng mà hắc chính là không coi trọng những thứ đại tiểu thư nũng nịu kia, hắc không biết mình nghĩ muốn tìm một người như thế nào, chính là người đẹp nhất Lạc thành kia cũng không vào được mắt hắc. Cho đến có một đêm, cửa sổ của hắc đột nhiên bị mở ra, một thanh kiếm lạnh như băng, nhẹ nhàng rơi vào trên cổ của hắc.

Đây cũng là cha của Lạc Huỳnh Tâm, Trầm Huỳnh.

Đúng vậy, Huỳnh Tâm Huỳnh Tâm, tâm của Trầm Huỳnh, đó là người đời này hắc cũng không quên được, người hắc đặt ở trong tâm.

Trầm Huỳnh bị trọng thương, vốn là người giang hồ rất ít đi tìm y vấn được, một chút ngoại thương bản thân sẽ dùng thuốc trị thương mình mang theo. Không thể làm khác do thương thể trên người Trầm Huỳnh quá nặng, lại có mối thù trong người, bất đắc dĩ, nửa đêm vào phòng của Lạc Thánh Anh.

Lạc Thánh Anh vẫn nhớ đêm đó, bên ngoài cửa sổ được mở toang, ánh trăng yêu kiều thẳng tắp chiếu vào

bên trong gian phòng của mình, chiếu vào trên người cao lớn thon dài đó. Dung nhan như hoa, tóc dài như thác, để cho Lạc Thánh Anh cho là nhìn đến trịch tiên vậy.

Hắn vẫn cho là đời trước nhất định mình đã tu được phúc gì, thú Trầm Huỳnh, vì hắn sinh lân nhi, Nhưng mà, có lẽ thật là hắn quá hạnh phúc, dù hắn y thuật có cao minh nữa, nhưng cũng không thể cứu được người kia mình đời này mình thích nhất, lúc Trầm Huỳnh mang thai Lạc Huỳnh Tâm, do thân thể quá kém, sinh hạ Lạc Huỳnh Tâm sớm, mình cũng bởi vì khó sinh mà ra đi.

Hai tay Lạc Thánh Anh bế thân thể nhỏ nhỏ này, khi đó Lạc Huỳnh Tâm còn nhỏ như vậy, bởi vì là sinh sớm, không lớn hơn hai tay hắn chụm vào là bao nhiêu, nhưng mà tứ chi đá đập lung tung, cố gắng dồn dập hô hấp, cũng hiện lên sinh mạng này biết bao cố gắng muốn sống.

Hắn đem hài tử khế đặt ở bên cạnh của Trầm Huỳnh, Trầm Huỳnh chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn hài tử trước mắt mình, sinh mạng nhỏ yếu này, là tánh mạng hắn kéo dài, đời này hắn không thể có một số mệnh tốt, không thể sinh ở trong một gia đình bình thường lớn lên bình an, nhưng mà, hài tử của hắn có thể.

Hắn dùng hết toàn bộ sức lực cuối cùng, nói với Lạc Thánh Anh, cầu hắn... Nhất định phải chăm sóc cẩn thận hài tử chúng ta, để cho nó bình an lớn lên, cùng một người mình thích thành thân, sinh hoạt trong may mắn hạnh phúc!

Tùy theo một giọt nước mắt từ trong ánh mắt rớt xuống, người cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Lạc Thánh Anh âm thầm thề, nhất định không quên dặn dò trước lâm chung của trong lòng, chăm sóc kỹ hài tử bọn họ.

Nhưng mà, theo Lạc Huỳnh Tâm dần dần lớn lên, dung nhan tinh xảo càng ngày càng giống Trầm Huỳnh, vóc người thon dài, tính cách ẩn nhẫn, trên người y không một chỗ không giống cha của y, duy chỉ có tính khí quật cường giống như mình.

8. Chương 8

Editor: Sakura Trang

Lạc Thánh Anh không biết mình bị sao nữa, mỗi lần thấy gương mặt Lạc Huỳnh Tâm giống như Trầm Huỳnh kia, liền không nhận được nghĩ, nếu như không phải vì y, người yêu mình sẽ không chết, nếu như người yêu mình không chết, bây giờ mình làm sao trở nên xấu tính như vậy. Vì vậy hắn không nhận được nổi giận với Lạc Huỳnh Tâm, nhưng mà mỗi lần vừa nghĩ tới chuyện mình đồng ý với Trầm Huỳnh, lại cảm thấy mình nhi tử mình đáng thương như vậy, từ nhỏ liền mất đi cha.

Hắn cứ ở trong mâu thuẫn như vậy, nuôi Lạc Huỳnh Tâm từng chút từng chút lớn lên một mặt nghiêm túc dạy võ công phòng thân cùng y thuật của Lạc gia, một mặt sau khi y phạm sai lầm không nhận được trừng phạt y, hơn nữa tính khí Lạc Huỳnh Tâm luôn là im lặng phản kháng, tình phụ tử giữa hai người cuối cùng càng lúc càng xa.

*

Lạc Huỳnh Tâm bị A Đại đặt nhẹ nhàng lên giường, tiểu Mạc cảm kích cười cười với A Đại, sau giúp Lạc Huỳnh Tâm nằm xuống.

Lạc Huỳnh Tâm không rên rỉ nữa, trận đau tạm thời đã qua, y nhắm hai mắt, hy vọng trận đau góp nhặt một ít thể lực cho trận đau tiếp theo.

Tiểu Mạc ở bên cạnh nhẹ nhàng giúp Lạc Huỳnh Tâm lau mồ hôi, sau đó nhìn Lạc Huỳnh Tâm hơi nhắm mắt, tâm tư cũng đã phiền mấy lần. Cường bách mình trấn định, lúc này Huỳnh Tâm cần trợ giúp của mình, mình không thể còn giống như thường ngày toàn bộ cũng dựa vào y để giải quyết vấn đề.

Suy nghĩ một chút, quay đầu thấy Dương Đồng Âm mặt đầy lo lắng: “Dương bá bá, xe ngựa lúc chúng ta đến đâu? Cái hòm thuốc của Huỳnh Tâm ở bên trong, bên trong rương có rất nhiều thuốc dùng cho sinh sản mà Huỳnh Tâm đã chuẩn bị.”

“Ồ hậu viện, ta cái này thì sai người đi lấy!” Dương Đồng Âm vội vàng đi ra ngoài, phân phó tiểu đồng đi hậu viện lấy hòm thuốc, lần nữa đi vào, nhưng thấy tiểu Mạc đã giúp Lạc Huỳnh Tâm coi y phục, cẩn thận kiểm tra. Không khỏi thở phào một cái. Hắn vẫn cảm thấy thiếu gia nhà mình tại sao lại thích một người giống như hài tử như vậy, dáng thấp tuổi nhỏ, không dám đảm bảo phương diện sinh hoạt còn muốn chăm sóc hắn, để cho người khó hiểu nổi là còn vì hắn sinh hài tử!

Nhưng là bây giờ, từ thấy hai người bắt đầu, nhất cử nhất động của tiểu Mạc, năng lực không đầy đủ nhưng liều mạng bảo vệ thiếu gia, dưới tình huống này cường bách mình trấn định. Không khỏi gật đầu một cái, thiếu gia có lẽ, là lý do giúp thiếu niên trưởng thành, chỉ cần hai người đều yêu thương nhau, có lòng chăm sóc lẫn nhau, nhất định sẽ hạnh phúc!

“Tiểu Mạc, thiếu gia như thế nào?” Ông đến gần tiểu Mạc. Tiểu Mạc lại nhìn kỹ, sau kéo chăn đắp kín cho Lạc Huỳnh Tâm, “Mở ra ước chừng năm ngón sau ngón, có thể còn cần phải chờ một chút, Huỳnh Tâm nói muốn đợi đến tám ngón tay mới được.”

“Được, tốt, thiếu gia còn nói gì, người nhất định nói với ta, ta dặn dò người đi làm.”

“Vâng, cảm ơn người, Dương bá bá.” Tiểu Mạc đối với Dương Đồng Âm không khỏi cảm kích, hắn là lần đầu tiên theo Lạc Huỳnh Tâm trở lại nhà y, người còn không nhận biết hết. Lại bị phụ thân của Huỳnh Tâm tát một thùng nước lạnh, bây giờ hắn đã hận chết phụ thân của Huỳnh Tâm, Từ nhỏ hắn liền sống trong gia đình hạnh phúc, phụ thân và cha chỉ có một hài tử là hắn, đối với hắn yêu mến có thừa. Học học đường tốt nhất, tìm phu tử tốt nhất, dạy cho hắn đạo lý làm người, nói cho hắn thế sự. Hắn vẫn cho là song thân yêu hài tử là chuyện tự nhiên, nhưng là bây giờ nhưng không xác định nữa.

Thật may còn có Dương Đồng Âm, ở trong tuổi thơ của Huỳnh Tâm chăm sóc y, cho y yêu thương.

Dương Đồng Âm cười một tiếng, nhưng chớp mắt cặp mắt đỏ lên, nâng tay lên xoa xoa đầu của tiểu Mạc. Mái tóc mềm mại như vậy, hắn là một hài tử có tấm lòng mềm mại, hy vọng hắn lớn lên sau, có thể cho thiếu gia nhà ông hạnh phúc.

Không! Nói không chừng bây giờ thiếu gia, đã có hạnh phúc đâu!

Hai người không nói nữa, Lạc Huỳnh Tâm lại đột nhiên nhẹ nhàng rên rỉ lên.

Tiểu Mạc vội vàng tiến tới, “Huỳnh Tâm, lại bắt đầu sao? Vẫn chưa tới tám ngón tay, vẫn không thể dùng sức đâu!” Hắn bắt tay của Lạc Huỳnh Tâm, hy vọng mình có thể cho hắn lực lượng. Mà Lạc Huỳnh Tâm thì cầm chặt lại tay của tiểu Mạc, nghiến chặt hàm răng tới chống cự đau đớn.

“Tới tới, Dương quản gia!” Tiểu đồng bên ngoài ôm cái hòm thuốc của Lạc Huỳnh Tâm vội vã chạy vào cửa. Tiểu Mạc cúi đầu hôn một cái Lạc Huỳnh Tâm: “Huỳnh Tâm, hòm thuốc tới, người yên tâm, người nói ta đều nhớ.”

Trong hòm thuốc, có một ít công cụ Lạc Huỳnh Tâm thường dùng để chẩn bệnh, tiểu Mạc cầm mấy tờ giấy từ bên trong, Dương Đồng Âm nhìn, là mấy phương thuốc.

“Dương bá bá, ba phương thuốc này, phiền toái người dặn dò người sắc lên, nhất định dựa theo thứ tự, đến lúc đó là phải dựa theo tình huống để Huỳnh Tâm uống.” Dương Đồng Âm gật đầu một cái, đem toa thuốc dặn dò hạ nhân đi sắc. Sau thấy tiểu Mạc cầm ra một cái bình sứ nhỏ từ trong hòm thuốc, đổ ra một viên thuốc, rót nước ấm, xoay người Lạc Huỳnh Tâm bên cạnh Lạc Huỳnh Tâm, “Huỳnh Tâm, là bổ thận đan.”

Lạc Huỳnh Tâm chậm thật lâu, trận đau mới rốt cuộc đã qua một ít, thoáng ngẩng người dậy, đem viên thuốc trong tay tiểu Mạc nuốt vào, tiểu Mạc đem ly đưa cho Dương Đồng Âm, trợ giúp Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi nằm xuống. “Huỳnh Tâm, vào lúc này đau dữ dội sao?”

Lạc Huỳnh Tâm không trả lời, chẳng qua là lắc đầu một cái, nhưng mà hàm răng cắn chặt, Tiểu Mạc biết Lạc Huỳnh Tâm nhất định là đau, chẳng qua là y ẩn nhẫn quen, biết ở trong phạm vi mình có thể chịu được, nhất định là sẽ không rên rỉ thành tiếng.

Tiểu Mạc đau lòng nghĩ muốn rơi nước mắt, nhưng hít lỗ mũi nhắc một cái, ngẩng đầu cố ép nước mắt về.

Lúc này, hẳn là tuyệt đối không thể khóc!

Hắn đưa tay vào chần trong, nhẹ nhàng xoa bụng của Lạc Huỳnh Tâm, toàn bộ bụng đã hoàn toàn khác cảm giác thường ngày, cái bụng căng cứng, sờ lên lại cũng không mềm mại như bình thường, bụng cứng rắn đi đôi với phập phồng rõ ràng, da trên bụng nóng bỏng.

Nhìn dáng dấp, hài tử ở trong bụng rất sống động, không kịp đợi muốn đi ra.

“Ngô ~” trên giường Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên lại căng thẳng thân thể, cả người đều đang run rẩy, tay trái siết chặt sàng đan, tay phải nhấc lên, dùng bàn tay nhét vào trong miệng mình, mồ hôi một giọt một giọt chậm rãi trượt xuống trán.

“Ách, a...” Tiếng rên rỉ đứt quãng truyền tới, thật lâu mới chậm qua một hơi, Lạc Huỳnh Tâm bắt đầu thở từng ngum từng ngum, y cảm thấy không chỉ toàn bộ bụng mình rũ xuống, thậm chí toàn bộ phổi đều phải bị đè ép một chút đến không khí đều sắp không có, hơi thở của y càng ngày càng nặng nhọc, hy vọng cho để cho mình đạt được càng nhiều không khí hơn.

Bụng co rúc lại để cho hắn không tự chủ ưỡn hông, nghĩ muốn dùng sức xuống dưới, theo sau đau đớn kéo lý trí của y về, không dám lại dùng lực, chỉ có lấy tay dùng sức nắm chặt sàng đan tới phân tán sự chú ý.

9. Chương 9

Editor: Sakura Trang

“Huỳnh Tâm, Huỳnh Tâm, buông lỏng một ít, buông lỏng một ít, không nên dùng lực!” Tiểu Mạc ở bên cạnh an ủi Lạc Huỳnh Tâm, được mới vừa dứt có thể để cho Lạc Huỳnh Tâm gia tăng một ít thể lực, dấu sao hình trình xe ngựa dài đến nửa tháng, hao phí phần lớn thể lực của Lạc Huỳnh Tâm, sản khẩu vẫn chưa hoàn toàn mở ra, chỉ có thể để cho y trước nhìn một chút.

“Dương quân gia, Lưu sản công tới!” Bên ngoài thanh âm của tiểu Cẩn truyền tới, Dương Đồng Âm đại mừng, vội vàng ra cửa đón Lưu sản công vào.

“Lưu sản công, mau mau, thiếu gia nhà ta muốn sinh, người nhanh xem một chút!” Đón Lưu sản công dẫn tới trước mặt Lạc Huỳnh Tâm.

Lưu sản công khoát khoát tay, ý không cần khách khí, ngay sau đó liền đứng bên cạnh Dương Đồng Âm để cho người chuẩn bị chậu nước rửa tay sau đó đến bên cạnh Lạc Huỳnh Tâm. Nay Dương Đồng Âm đã cho những người không liên quan ra ngoài, bên trong nhà chỉ có ông, tiểu Mạc cùng Lưu sản công.

Nhìn một chút sắc mặt của Lạc Huỳnh Tâm trên giường, sau vén chăn lên, sờ một cái bụng lớn của Lạc Huỳnh Tâm, cứng rắn giống như đá, hài tử ở trong bụng hoạt động rất mạnh, toàn bộ tử cung co rúc lại cũng rất có lực đạo, theo sau nhìn một chút sản khẩu, đã sắp mở xong hết rồi.

“Đã vỡ ối, thế này là được rồi, nhưng mà ta xem một chút, tình huống không phải rất tốt, hài tử trong bụng của công tử còn chưa nhập bồn, theo lý thuyết vào lúc này, sao lại chưa nhập bồn chứ?”

Nghe lời của Lưu sản công, trong lòng tiểu Mạc cùng Dương Đồng Âm đều lộp bộp một tiếng, liếc nhìn nhau.

“Đoạn thời gian sắp sinh sản này, công tử có thường xuyên đi lại vài vòng, để giúp sinh sản thuận lợi không?” Thấy hai người không đáp lời, Lưu sản công tiếp tục hỏi.

Tiểu Mạc lắc đầu một cái: “Đừng nói đi lại, động cũng không cách nào động, chúng ta là đi vội nửa tháng xe ngựa gấp rút trở về, Huỳnh Tâm một mực ngồi hoặc là nằm ở trong xe ngựa.”

“Cái gì! Loại thời điểm này vẫn còn ở trong xe ngựa lắc lư! Đứa nhỏ này chính là xuống cũng phải bị lắc cho chui lên a! Thật là càn quấy!” Lưu sản công thở dài than thở. Xoay người lại sờ một cái thai bụng của Lạc Huỳnh Tâm.

“Ách... A ——!” Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng không nhịn được lên tiếng rên rỉ, toàn bộ bên trong bụng, hài tử giống như là muốn lật ngược chui cả người xuống, nhưng mà tựa như lại có điểm không tìm được cửa ra, khuấy động toàn bộ bụng cũng trụ đau không dứt.

“Công tử, công tử, người nghe được ta nói sao?” Lưu sản công ở bên người gọi Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm thở gấp mấy hơi, gật đầu một cái.

“Công tử, hài tử không nhập bồn, bây giờ cần người đổi một tư thế, để hài tử có thể mau nhập bồn a, nếu không nước ối của người đã vỡ, hài tử lâu dài không ra được sẽ bị chết ngộp!”

Lạc Huỳnh Tâm gật đầu một cái, thật ra thì y có thể cảm giác được, hài tử một mực ở trong bụng dày vò, nhưng chậm chạp không thể xuống chút nữa. Y hơi hơi có chút bận tâm, nghe lời của Lưu sản công, thậm chí nghĩ quả nhiên như vậy. Y mở to hai mắt, hít một hơi thật sâu, nghĩ muốn ngồi dậy.

Lưu sản công thấy vậy, từ từ Lạc Huỳnh Tâm dậy, nhìn một cái tiểu Mặc cùng Dương Đồng Âm bên cạnh: “Dương quản gia, kêu thêm người nữa tới đi, cùng nhau đỡ công tử, để cho y quỳ xuống giường, như vậy liền giúp hài tử nhanh nhập bồn, ta thấy thời gian không thể kéo dài thêm nữa, lại không nhập bồn sinh hài tử ra, người lớn hài tử cũng sợ rằng...” Câu nói kể tiếp hần không nói gì, nhưng mà nghĩ cũng biết việc có bao nhiêu khẩn cấp.

Dương Đồng Âm gật đầu một cái, nhanh đi ngoài cửa kêu tiểu Cẩn một mực ở ngoài cửa đi vào. Tiểu Cẩn cùng Lạc Huỳnh Tâm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng là một người có thể nói thân cận.

Tiểu Cẩn đi vào sau cùng tiểu Mặc cùng nhau đỡ Lạc Huỳnh Tâm, để cho y chỉ cảm thấy giường. Vào lúc này Lạc Huỳnh Tâm chỉ cảm thấy hai chân mình phát run, quỳ xuống sau, bụng quả nhiên thẳng tắp rũ xuống, hài tử trong bụng giống như một hòn đá cứng đột nóng vậy, Lạc Huỳnh Tâm cắn chặt hàm răng, dùng sức thở hào hển, để góp đủ càng nhiều sức lực hơn.

Ngay sau đó cung lui tới, Lạc Huỳnh Tâm nín thở đủ một hơi, dùng sức đẩy xuống, cung lui mang tới đau đớn, đã bắt đầu không ngừng nghỉ của hành hạ y, khiến cho toàn thân y đều không tự chủ được phát run, theo dùng sức, hài tử từng chút từng chút đi xuống, chống đỡ đến hạ thể đã không biết đau đớn đến mức nào, cái loại thống khổ như xé đó, Lạc Huỳnh Tâm cảm thấy mình phải bị xé thành hai nửa vậy!

Lưu sản công ở ở Lạc Huỳnh Tâm đi xuống dùng sức đồng thời, giúp y từng chút từng chút thuận thai, hy vọng từ một chút ngoại lực, giúp đỡ hài tử nhanh lên một chút đi xuống, người lớn bớt chịu tội một chút.

“Ngô... Ách —— hắc... Hắc...” Mồ hôi trên trán trên người chảy xuống Lạc Huỳnh Tâm từng giọt từng giọt, y ngửa cổ về sau, nhắm chặt hai mắt, không tiếng động dùng sức, gân xanh trên trán nổi lên, hài tử của y đang trong thân thể của y, cố gắng muốn đi ra, bất luận trải qua cái gì, y nhất định phải sinh hài tử ra!”

Một trận cung lui kết thúc, Lạc Huỳnh Tâm dùng sức thở mạnh, giống như là mới vừa trải qua đại hình vậy, trên người mềm nhũn, để cho thẳng tắp muốn rũ xuống. Hai người tiểu Mặc cùng tiểu Cẩn dùng sức đỡ Lạc Huỳnh Tâm. Tiểu Mặc dùng trán mình cọ một cái trán Lạc Huỳnh Tâm, hần cũng là một thân mồ hôi, mồ hôi hai người đan vào một chỗ, hợp lại cố gắng vì hài tử sắp ra đời của bọn họ.

Một lần nữa cung lui qua sau, Lạc Huỳnh Tâm đã hoàn toàn lực bất tòng tâm, y thống khổ lắc đầu một cái, không ngừng thở dốc, nghiêng đầu nói với tiểu Mặc: “Tiểu Mặc, như vậy không được... Hài tử... Hoàn toàn không xuống được, người đi lấy thuốc trong tờ thứ nhất cho ta uống!”

Tiểu Mặc gật đầu một cái, Dương Đồng Âm nghe vậy, từ trên bàn bưng qua một chén thuốc, từng chút từng chút dứt Lạc Huỳnh Tâm uống vào. Lại dặn dò hạ nhân đi lấy nhân sâm đến, để cho Lạc Huỳnh Tâm ngâm vào trong miệng.

Một loạt chuyện làm xong, rất nhanh, lần kế cung lui liền lại tới, dược liệu dần dần tác dụng, cung lui càng có lực, Lạc Huỳnh Tâm gần như một lá dùng lực đi xuống, giờ phút này y đã không còn chút cảm giác nào, đau đớn không ngừng nghỉ, chỉ có chết lặng sức lực đi xuống, đau đớn kịch liệt, hành hạ đến y không ngừng thấp rên rỉ.

Giờ phút này Lưu sản công đã bất chấp Lạc Huỳnh Tâm đau đớn hay không, hài tử lại không nhập bồn, người lớn sắp đối mặt nguy hiểm, vì vậy dùng sức vuốt bụng giúp y thuận thai.

“Ách... Ngô...” Sắc mặt Lạc Huỳnh Tâm trắng bệch, chỉ cảm thấy hài tử giống như kéo lấy cung thể vậy, cùng nhau nhéo đi xuống, haig tử dần dần trụ vào bụng dưới, bụng đã trở thành hình dáng giọt nước rất rõ ràng, bụng dưới phồng lên cảm giác hết sức rõ ràng, trụ đến bụng dưới của y giống như là muốn vỡ vậy. Lạc Huỳnh Tâm nghiêng đầu, trong ánh mắt chứa đầy thống khổ!

“A... Ách...” Kiên trì như vậy không biết bao lâu, theo Lạc Huỳnh Tâm không nhận được khe hô một tiếng, bụng dưới chớp mắt truyền tới một trận đau đớn như xé vậy, để cho y siết chặt lấy tay của tiểu Mạc cùng tiểu Cẩn, chống đỡ mở hai chân có “tí tách tí tách” hỗn hợp nước ối cùng máu chảy xuống. Nhưng mà hài tử, rốt cục thì cũng nhập bồn rồi.

10. Chương 10

Editor: Sakura Trang

Lưu sản công đại hỉ một trận: “Nhập bồn rồi nhập bồn rồi, mau mau, đỡ công tử nằm xuống, phía sau thì sẽ thuận lợi nhiều.”

Ba người nghe vậy, cuối cùng thở dài một cái. Lạc Huỳnh Tâm ngẩng đầu lên, đôi môi tái nhợt chậm rãi cười một tiếng với tiểu Mạc, trong mắt của tiểu Mạc đầy nước mắt, giơ tay lên giúp Lạc Huỳnh Tâm xoa xoa mồ hôi đầy mặt.

Mấy người đỡ Lạc Huỳnh Tâm nửa nằm xuống, hài tử sau khi nhập bồn, trận đau ngắn ngủi yếu bớt chốc lát. Mọi người nhân cơ hội dứt chút cháo và nước cho Lạc Huỳnh Tâm.

Sắc trời bên ngoài đã sớm tối xuống, đêm đen đã tới.

Trải qua cố gắng hơn nửa ngày, mỗi một người cũng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng mà không buồn ngủ chút nào. Lạc Huỳnh Tâm nhắm hai mắt, cố gắng điều chỉnh hơi thở, tích chút sức lực, hài tử nhập bồn sau, bụng dưới co rút lại lúc nhanh lúc chậm, y siết chặt sàng đan chịu đựng. Hài tử vẫn còn ở trong bụng hơi giãy giụa, đẩy bụng dưới của Lạc Huỳnh Tâm một hồi lợi một hồi lồi lên. Dần dần, sức lực hài tử không ngừng tăng lớn, Lạc Huỳnh Tâm mở hai mắt ra, trong lòng biết một trận đau đớn lại đến nữa.

Y đưa tay ra, sờ bụng một cái, hài tử rất tinh thần, nhích tới nhích lui, nhưng mà bất an nhưng dần xuất hiện trong lòng.

Y một mực cảm giác hài tử đang đập bụng dưới của mình, nhưng mà hiển nhiên lúc này, hài tử làm sao có thể sẽ đập ở dưới đâu!

Suy nghĩ ra sau, Lạc Huỳnh Tâm thống khổ nhắm hai mắt lại!

Tiểu Mạc một mực ở bên cạnh nhìn sắc mặt này của Lạc Huỳnh Tâm, thấy vậy không khỏi có chút nóng nảy: “Huỳnh Tâm, làm sao sao? Xảy ra chuyện gì nữa?”

Lạc Huỳnh Tâm lắc đầu một cái, mở mắt ra nhìn tiểu Mạc, trong cái nhìn này, mang vô tận thống khổ và thương tiếc.

Hài tử là bị ngược, y đã khẳng định, tình huống khó sinh đã không thể tránh khỏi, y đang suy nghĩ, nếu như hy sinh mình, sinh ra hài tử, tiểu Mạc sẽ như thế nào?!

Y không muốn để một mình tiểu Mạc một người ở trên thế giới này!

Y biết tiểu Mạc có bao nhiêu không muốn xa rời mình, y hỏi nào không phải!

“Tiểu Mạc, lấy ngân châm trong hòm của ta đến đây, hài tử bị ngược, ta cần trước phải để cho nó chính lại, mới có thể thuận sinh...” câu nói kế tiếp, y không nói, người ở chỗ này đều biết là chuyện gì xảy ra.

Y thuật của Lạc Huỳnh Tâm được Lạc gia chân truyền, y đối với phán đoán của mình làm sao có thể sai.

Lưu sản công giờ tay lên sờ một cái bụng của Lạc Huỳnh Tâm, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, hài tử dưới tình huống này thuận sinh tỷ lệ rất thấp. Hắn không khỏi lo lắng nhìn một chút Lạc Huỳnh Tâm, lại nhìn một chút Dương Đồng Âm.

Giờ phút này Dương Đồng Âm đã là lão lệ tung hoành, thiếu gia của ông a, từ nhỏ đến lớn một mực biết điều như vậy, hài tử hài tử tốt như vậy, vì cái gì ông trời liền chưa bao giờ để cho y trôi qua tốt một chút chứ!

Tiểu Mạc gật đầu một cái, xoay người cầm lấy bao ngân châm trong hòm thuốc ra.

Những ngân châm này vẫn là bảo bối của Lạc Huỳnh Tâm, mỗi lần dùng xong cũng cẩn thận khử độc cất giữ, bọn chúng chữa hết bao nhiêu người, cũng cứu sống bao nhiêu người, giờ phút này, Lạc Huỳnh Tâm cần tự châm cho mình, tiểu Mạc không biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì, nhưng mà giờ phút này hắn nhất định phải kiên trì, hắn hy vọng mình trở thành trụ cột của Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm để cho tiểu Mạc giúp mình nửa ngồi dậy, từ trong bao châm rút ra một cây châm. Nhìn châm trong tay, cẩn thận. Bởi vì đau đớn, tay của y có chút run rẩy, nhưng mà, trừ bắt đầu mấy kim đâm vào huyết vị, mấy châm sau, là muốn trực tiếp đâm vào bào thai trong bụng, để kích thích thai nhi trong bụng mình xoay người. Có thể tưởng tượng được bao nhiêu đau đớn. Y đã từng không chỉ một lần dùng loại phương pháp này cứu sinh phụ khó sinh vượt qua, lại không nghĩ rằng có một ngày phải dùng ở trên người mình.

Trong bụng lại là một trận đau nhức kịch liệt, tử cung co rúc lại mãnh liệt, không ngừng chèn ép thai nhi đi xuống, Lạc Huỳnh Tâm ngẩng đầu lên, cắn chặt hàm răng nhắm hai mắt, chống đỡ qua một trận đau nhức này. Thân thể run rẩy không ngừng, y phục từ trong đến bên ngoài đã ướt đầm, nhưng mà y cần phải nắm chắc thời gian nhanh lên, không thể do dự nữa. Hài tử một khi tiến vào sản đạo, cái phương pháp này cũng liền không thể dùng, khi đó mới là thật sự khó sinh.

“Tiểu Mạc, cầm khăn vải tới để ta cắn, Dương bá, ” hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào trong ánh mắt của Dương Đồng Âm, Dương Đồng Âm nhìn kiên định trong mắt Lạc Huỳnh Tâm, mặc dù không biết tiếp theo thiếu gia phải làm sao, nhưng mà ông tin tưởng thiếu gia của ông, nhất định có thể mình chống đỡ đi qua. Lạc Huỳnh Tâm nói tiếp: “Kêu A Đại đi vào, ôm lấy ôm lấy từ phía sau, nhất định không nên để cho ta lộn xộn.”

Dương Đồng Âm ngăn người một chút, ngay sau đó gật đầu một cái, hắn cho tới bây giờ đều biết Lạc Huỳnh Tâm là một người ẩn nhẫn biết bao, nếu như thời khắc này, y cần ngoại lực tới giữ mình, có thể thấy tiếp theo sẽ có bao nhiêu đau đớn kịch liệt, có thể để cho y không thể chịu được! Dương Đồng Âm lau lau nước mắt, đi gọi A Đại vào.

Tráng hán so với Lạc Huỳnh Tâm còn muốn cao hơn nửa cái đầu, là ở Lạc Huỳnh Tâm đại khái mười tuổi bị Dương Đồng Âm mua về, một thân sức lực, làm người biết điều trung thành, mới vừa tiến vào A Đại, không khỏi lo sợ bất an nhìn Lạc Huỳnh Tâm. Hắn khi còn bé cùng Lạc Huỳnh Tâm không phải rất quen, nhưng là từ mỗi một trên người cũng có thể cảm thụ ra mọi người đối với vị thiếu gia này yêu thích, cho nên hắn cảm thấy, thiếu gia tầm tuổi mình này, hẳn là người rất tốt đi.

Giờ phút này bị Dương Đồng Âm kêu đi vào, cũng biết đại khái hài tử thiếu gia có thể gặp chuyện gì đó, hắn hy vọng thiếu gia người hiền tự có thiên tướng, có thể an toàn qua cửa ải này.

Tiếp nhận chỉ thị của Dương Đồng Âm, ôm lấy Lạc Huỳnh Tâm từ phía sau, để cho y trong lúc đau đớn kịch liệt không động quá mạnh, nếu không lúc hạ châm sẽ làm hài tử bị thương.

Toàn bộ chuẩn bị ổn thỏa, Lạc Huỳnh Tâm trước sờ một cái vị trí bào thai, mồ hôi một giọt một giọt theo trán trượt xuống, tay run rẩy cầm ngân châm, hít sâu một hơi, nhàn sau nhanh chóng mà chính xác hạ cho mình mấy huyết vị. Tiếp theo muốn hạ châm trên bụng, y dùng tay trái không ngừng xác nhận vị trí cùng tư thế của hài tử, nhấn hết mấy vị trí, cuối cùng quyết định vị trí hạ châm.

Hơi dừng tay một chút, cuối cùng đâm kim vào.

Thai nhi trong bụng nguyên vốn là giầy giữa lợi hại nghĩ phải đi ra, châm này hạ xuống, hài tử ở trong bụng lại là không ngừng ưỡn động, đau đớn kịch liệt như xé rách chớp mắt tập kích Lạc Huỳnh Tâm.

11. Chương 11

Editor: Sakura Trang

“Ách... A! Ngô... Hắc... Hắc” Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng cũng không nhịn được nữa, rên rỉ thống khổ, y giầy giữa kịch liệt, lại dùng một chút lý trí còn sót lại hết sức khống chế mình không muốn giầy giữa, loại mâu thuẫn thống khổ này, để cho y không khỏi dùng sức túm chặt lấy A Đại đang ôm y.

Tiểu Mạc rốt cục khóc lên, hấn dùng sức đè một cánh tay bên ngoài của của Lạc Huỳnh Tâm, nhìn sắc mặt Lạc Huỳnh Tâm tái nhợt, không ngừng chảy mồ hôi, lòng thương yêu không dứt, vì hài tử này, Lạc Huỳnh Tâm ăn nhiều đắng như vậy, tại sao ông trời còn không buông tha y chứ?

Thống khổ giầy giữa thật lâu, Lạc Huỳnh Tâm mới dần dần thói quen cổ đau đớn này, dần dần chậm lại, y thở hổn hển từng hơi, đã không có quá nhiều sức lực, không biết còn cần mấy châm hài tử mới có thể lộn lại, tầm mắt của y một mảnh mơ hồ, đã hoàn toàn không thấy rõ bao ngân châm của mình, toàn thân run rẩy kịch liệt, y vùng vằng đầu, dùng sức để cho mình lý trí, không nên bị đau đớn làm chìm ngập lý trí. Y nghĩ lần nữa hạ châm, nhưng mà tay đã hoàn toàn không chịu mình khống chế, y ngẩng đầu lên, tựa đầu tựa vào trên bả vai của A Đại.

“Huỳnh Tâm, Huỳnh Tâm!” Tiểu Mạc vuốt ve gò má của Lạc Huỳnh Tâm, giúp y lau mồ hôi, nếu như có khả năng, hấn thật hi vọng hấn có thể thay thế Lạc Huỳnh Tâm. Giờ phút này trong lòng Lạc Huỳnh Tâm không khỏi dao động, trạng thái bây giờ của y, thật có thể cứu sống hài tử sao? Trong mắt của y dần dần trượt ra nước mắt, nhưng chỉ là lắc đầu một cái. Y biết rõ kiên cường có thể chiến thắng rất nhiều thứ, nhưng mà lại không thể khống chế thân thể mình.

Hấn có chút tuyệt vọng, đau đớn kịch liệt trong bụng, để cho y không cách nào khống chế thân thể mình run rẩy, không thấy rõ mọi thứ, hạ châm như thế nào?

Dương Đồng Âm đã ở bên cạnh lo lắng vô cùng, nghĩ một chút, xoay người liền chạy đi, lão gia!

Bây giờ chỉ có phụ thân của Lạc Huỳnh Tâm có thể cứu y, một thân y thuật của Lạc Huỳnh Tâm đều từ phụ thân của y, ông muốn nhanh đi tìm lão gia!

Nhưng mà còn không có chạy ra cửa, liền đụng vào người vừa tới.

Dương Đồng Âm nôn nóng vừa định xem là ai, thấy người đối diện lại đột nhiên ngây ngẩn.

Người đứng trước mặt, không phải Lạc Thánh Anh là ai!

“Lão gia, người nhanh...” Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Lạc Thánh Anh khoát tay một cái, không để cho ông nói hết lời, nhắc chân lên mấy bước đi tới trước giường.

Lạc Huỳnh Tâm mở hai mắt ra, nhìn phụ thân trước mắt. Trong mắt có một chút tuyệt vọng, càng nhiều hơn nhưng là kiên định. Lạc Thánh Anh không khỏi hơi thất thần, hấn tựa như thấy được nam nhân giờ kiếm chỉ vào mình đó.

Đúng vậy, bọn họ quá giống, mà người trước mặt này, là hài tử của hấn và hấn, là hài tử của hai người bọn họ a!

Đối mặt với ánh mắt thật sâu của Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Thánh Anh không nói gì, chỉ là nhĩ tử nhìn trước mắt, hấn từ nhỏ đến lớn mình thiếu nợ y rất nhiều, không có cho y tình thương của phụ thân, nhĩ tử từ nhỏ không có cha, vừa nghĩ tới đây, trong lòng hấn liền một trận đau đớn.

“Để ta đi!” Lạc Thánh Anh từ dưới tay của Lạc Huỳnh Tâm lấy ra bao châm, nhìn một chút châm trong tay. Mà Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng tín nhiệm nhắm hai mắt lại.

Trong mắt Dương Đồng Âm lại xông ra nước mắt, ông biết, thật ra thì Lạc Huỳnh Tâm vẫn yêu phụ thân mình, đối mặt với bất công của phụ thân, một mực lựa chọn yên lặng chịu đựng không chống lại. Giờ phút này, nhìn hai phụ tử hồ động, trong lòng vị lão nhân này cuối cùng cũng buông xuống.

Hài tử trong bụng này, có lẽ nói không chừng chính là cầu nối giữa hai phụ tử cũng nên!

Lạc Thánh Anh không nói sờ bụng của Lạc Huỳnh Tâm, cảm thụ sinh mạng nhúc nhích dưới cái tay này, còn rất có sức sống đâu. Lòng hần hơi thả lỏng một chút, lại bắt mạch cho Lạc Huỳnh Tâm, nghiêm túc cảm thụ mạch đập trên cổ tay Lạc Huỳnh Tâm.

Mặc dù thể lực hao phí hơi nhiều, nhưng mà tóm lại coi như phụ tử bình an.

Hắn xoay người cầm viên thuốc Lạc Huỳnh Tâm chuẩn bị mình gửi một cái, thậm chí lấy một ít nếm nếm, nhưng lắc đầu một cái.

“Dương tổng quản, người đi vào trong được phòng, cầm bình nhỏ màu đỏ ta đặt ở trên bàn đến đây.” Dương Đồng Âm gật đầu một cái, nhanh chóng chạy đi lấy thuốc. Lạc Thánh Anh mở nắp bình ra, nhất thời bên trong phòng tràn ngập mùi thơm mát nhàn nhạt.

“Tâm nhi, tới, uống một chút.” Hắn đem bình sứ đưa tới miệng của Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm nhìn hắn một cái, há miệng, chậm chậm của uống một hớp.

Một cổ mát rượi theo cổ họng chậm rãi chảy vào trong bụng, cổ mát rượi này lại để cho thân thể dần dần càng ngày càng ấm áp, cái loại cảm giác mệt mỏi không thở nổi lại dần dần từng chút từng chút giảm bớt.

“Ách... A...” Hài tử tựa như cũng cảm nhận được thân thể Lạc Huỳnh Tâm khôi phục, lần nữa bắt đầu động. Y nâng đầu lên, tay nắm lấy sàng đan.

“Chính là này! Ba người các người, giữ y cẩn thận!” Lạc Thánh Anh tựa như chờ chính là vào thời khắc này. Bắt đầu ở lúc động tác hài tử vẫn còn ở chậm chậm, cầm chậm lên, xác nhận tốt vị trí, nhanh chóng đâm xuống bụng của Lạc Huỳnh Tâm.

“A ——” nhất thời, một đau đớn nổ tung chớp mắt từ vị trí ngân châm lan tràn toàn bộ bụng, Lạc Huỳnh Tâm chính là kiên cường nữa, cuối cùng cũng không nhịn được lớn tiếng lên tiếng rên rỉ. Tay siết chặt thành quả đấm, toàn thân cũng đang run rẩy kịch liệt, trán cùng cổ nổi lên gân xanh, không tự chủ được ưỡn cao người.

“Giữ chặt y, giữ chặt y, không nên để cho y động!” Thanh âm nghiêm nghị của Lạc Thánh Anh truyền tới, tiểu Mạc, A Đại cùng tiểu Cẩn ba người giữ chặt Lạc Huỳnh Tâm, không để cho y làm thương tổn mình. Lạc Thánh Anh không có chút nào chần chờ, quả quyết nhắc châm, liền lại ghim ba châm đi xuống, hài tử trong bụng bị châm đâm tới, ở bụng không ngừng giãy giụa xoay người, khiến cho Lạc Huỳnh Tâm chỉ cảm thấy giống như là có một bả đao sắc bén bên trong bụng mình không ngừng xé rách! Mồ hôi lớn chừng hạt đậu từng giọt từng giọt từ trên đầu rơi xuống, đau vô cùng đau để cho Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng hôn mê bất tỉnh, lại có chớp mắt bị đau nhức đau tỉnh, tiếp tục lẳng trì không ngừng.

Tiểu Mạc ở bên cạnh một bên giữ Lạc Huỳnh Tâm, một bên không ngừng an ủi y, nhưng mà giờ phút này trong giác quan của Lạc Huỳnh Tâm, trừ đau đớn đã không còn những thứ khác, trong lòng của y trừ nói cho mình giữ vững, cái gì cũng không cảm giác được.

Kiên trì tiếp, nhất định phải kiên trì!

Loại đau nhức này không biết kéo dài bao lâu, ở Lạc Huỳnh Tâm ngắt đi lần nữa sau, bụng của y lấy mọi người mất thường có thể nhìn ra cổ động mấy cái, cuối cùng chậm rãi ngừng lại.

12. Chương 12

Editor: Sakura Trang

Lạc Thánh Anh lần nữa sờ một cái bụng của Lạc Huỳnh Tâm, trên mặt cuối cùng có sắc thái vui mừng!

“Quay lại rồi!”

Thanh âm rơi xuống, người ở chỗ này không khỏi thật dài thở phào nhẹ nhõm, kích động nước mắt trượt qua gò má, tiểu Mạc xoa xoa không biết là nước mắt vẫn là mồ hôi, cả người hân đều nhanh mềm không bò dậy nổi. May mắn loại đau kịch liệt này rốt cục thì đi qua.

Lạc Thánh Anh rút ngân châm trên người Lạc Huỳnh Tâm đi, lần nữa lấy ra một cây châm ghim mấy chỗ huyết vị, Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi mở mắt ra.

Trong mắt của y có mờ mịt, nhưng mà rất nhanh liền nhớ lại tình trạng của mình, thần trí chớp mắt khôi phục thanh minh. Y nâng lên cánh tay mềm nhũn run rẩy, sờ bụng mình một cái, cảm nhận được hài tử nho nhỏ trong bụng ngoạ nguậy, không khỏi rốt cục thì chậm rãi nâng khóe miệng.

“Tối, đem cháo uống cạn, cách chốc lát lại đem chén thuốc này uống cạn.”

Lạc Thánh Anh bưng cháo trước nấu tốt cho Lạc Huỳnh Tâm tối, không nhờ tay người khác, tự mình từng chút từng chút dứt cho nhi tử, Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi ăn cháo trong miệng, nhưng trong lòng thì trăm xúc cảm đồng thời xuất hiện.

Phụ thân của y!

Y từ nhỏ đến lớn khát vọng tình thương của cha!

Lạc Thánh Anh nhìn nhi tử trước mắt, nhìn cặp mắt dần dần đỏ của y, trong lòng cảm thấy đắng chát.

Mình chỉ là dứt cháo cho nhi tử, nhi tử liền bộ dáng như vậy, quá khừ hân, có bao nhiêu sai lầm! Có bao nhiêu sai lầm!

Hắn cảm giác ánh mắt mình cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng, nâng tay xoa xoa hốc mắt ướt át cho Lạc Huỳnh Tâm, phụ tử hai người không nói, ôn tình nhưng dần dần dâng lên giữa hai người.

Bụng đột nhiên một trận đau đớn, Lạc Huỳnh Tâm nhắm mắt nhú chặt chân mày.

Cung lui xem ra đã không chuẩn bị dừng lại, đuối kịp không ngừng nghỉ, Lạc Thánh Anh vội vàng dứt thuốc cho y. Hắn lần nữa sờ một cái vị trí bào thai của hài tử, toàn bộ bình thường, tiếp theo cũng chỉ có thể nhìn tự bản thân Lạc Huỳnh Tâm.

Dược liệu dần dần phát huy tác dụng, thôi sản dược mạnh nhất, khiến cho cung lui của Lạc Huỳnh Tâm dần dần tăng lên. Cung lui Mãnh liệt dùng sức đẩy mạnh hài tử đi xuống, chống đỡ bên trong xương chậu của Lạc Huỳnh Tâm, sấp sấp làm đau! Mặc dù không đau đớn sắc bén như mới vừa rồi thúc đẩy hài tử xoay mình, nhưng mà loại trụ phòng đau này. Càng giống như một cái dao cùn đang chậm rãi cắt bụng, lôi kéo từng chút từng chút đi xuống.

“A... Ách...” Không nhận được than nhẹ thành tiếng.

“Công tử, công tử, hít hơi, hít hơi, hít hơi thật sâu, sau thừa dịp cung lui đi xuống thời điểm dùng sức, người lại nín một hơi dài dùng lực mạnh, như vậy hài tử mới xuống nhanh!” Lưu sản công tùy thời chú ý nhất cử nhất động của Lạc Huỳnh Tâm, dùng kinh nghiệm mình bảo Lạc Huỳnh Tâm phải làm thế nào dùng sức sinh xuống hài tử.

“Ách —— ngô ——” nghe vậy, Lạc Huỳnh Tâm thật sâu thở hắt hắt mấy cái, cảm nhận được cung lui chèn ép hài tử đi xuống, y cũng siết chặt quả đấm, lần nữa không tiếng động dùng lực đi xuống. Y có thể cảm nhận được, hài tử dần dần chống đỡ mở ra xương chậu, từ từ trượt vào sản đạo.

Xương chậu đau đớn thay thế đau đớn của cung lui lần nữa tấn công tới, để cho Lạc Huỳnh Tâm có một lần thậm chí không tự chủ được nghĩ muốn dừng lại loại dùng sức này, nhưng mà cung lui nhưng thay thế y cũ từng chút từng chút đè ép thai nhi này, mà hài tử cũng cố gắng từng chút từng chút đi đi ra ngoài, trong lòng Lạc Huỳnh Tâm bất ngờ.

Thì ra, không chỉ là chính y, hài tử cũng đang nỗ lực nghĩ muốn đi ra!

“Ách —— hắc... Hắc..., ách a ——” y lần nữa khích lệ mình, hít một hơi thật sâu, theo cung lui, dùng sức đi xuống, cảm thụ hài tử hoàn toàn chống đỡ mở ra xương chậu, cuối cùng trượt vào sản đạo, chống đỡ sản đạo một trận xé rách đau đớn.

Y ngừng một chút, thở dốc từng hồi từng hồi, kìm nén khí lực, lần nữa dùng sức.

“Đi ra! Đi ra! Công tử đừng có ngừng, dùng sức dùng sức! Ta thấy đầu của hài tử rồi!” Lưu sản công đại hỉ, như thấy được hy vọng ánh sáng rạng đông, đầu của hài tử dần dần chui ra, nhưng mà Lạc Huỳnh Tâm lại thả lỏng, thấy liền thụt lại, hân vội vàng hô to với Lạc Huỳnh Tâm, hy vọng y có thể nghe được thanh âm mình, cho y hy vọng.

Nghe vậy, Lạc Huỳnh Tâm lần nữa dừng một chút, dùng sức thở hào hển, để dành được một chút sức lực, lần nữa dùng sức xuống dưới.

Hài tử dần dần ép ra ngoài, Lưu sản công chớp lấy cơ hội giữ lấy đầu hài tử, mượn lực đẩy xuống của Lạc Huỳnh Tâm, từ từ xoay tròn thân thể hài tử, phụ trợ một chút để hài tử đi ra.

“Ách... A!” Theo Lạc Huỳnh Tâm một lần cuối cùng rên rỉ, hài tử cuối cùng khóc rống đi tới trên cái thế gian này!

Lạc Huỳnh Tâm thật sâu nhìn một cái hài tử Lưu sản công ôm cho mình nhìn, đôi môi tái nhợt rồi cực thì chậm rãi chậm rãi nhếch lên, y nâng tay lên, tiểu Mạc vội nắm lấy, hai người nhìn nhau, khóc cười.

Hạnh phúc thuộc về bọn họ một nhà ba người, cuối cùng bắt đầu rồi!

13. Chương 13

Editor: Sakura Trang

Bánh bao thứ hai

Từ trong giấc mộng tỉnh lại, Lạc Huỳnh Tâm mở hai mắt ra, theo thói quen liếc mắt nhìn tiểu Mạc bên trong giường, nhưng mà lại không giống như thường ngày thấy thân ảnh của tiểu Mạc. Chớp mắt mắt Lạc Huỳnh Tâm từ trong mộng lung buồn ngủ thức tỉnh. Y sờ một cái bên trong chăn, gần như đã không có nhiệt độ gì, có thể thấy tiểu Mạc đã thức dậy được một thời gian.

Lạc Huỳnh Tâm đứng dậy mặc y phục xỏ giày, cau mày ra cửa tìm tiểu Mạc. Gần đây tiểu Mạc có điểm là lạ, do trong đêm muốn chăm sóc đại bảo, ban ngày còn muốn đi khám bệnh, Lạc Huỳnh Tâm cảm thấy có chút lực bất tòng tâm! Thương dậy muộn, vì vậy buổi sáng tiểu Mạc lúc nào lặng lẽ thức dậy cũng không biết, thật giống như mấy ngày trước Lạc Huỳnh Tâm dậy muộn một lần, cũng là loại trạng huống này, đẩy cửa ra, đứng dịp thấy tiểu Mạc trở lại, hỏi hắn đi đâu, chỉ nói là nhìn không khí buổi sáng rất tốt, đi ra ngoài một chút, Lạc Huỳnh Tâm liền cũng không để ở trong lòng.

Lần này đẩy cửa ra, cũng không thấy tiểu Mạc, Lạc Huỳnh Tâm trước nhìn một cái đại bảo, đang ngủ ngon, hơi hơi chờ một hồi, cha của Tôn Thắng liền qua.

Từ bọn họ trở lại trên trần sau, Lạc Huỳnh Tâm sợ tiểu Mạc một người chăm hài tử quá mệt mỏi, hơn nữa không kinh nghiệm, liền gọi cha của Tôn Thắng tới trợ giúp, lão hai cái chỉ Tôn Thắng một hài tử, tạm thời còn không có có cưới tức phụ, vì vậy cha Tôn Thắng khoái đồng ý!

Đem đại bảo giao cho cha của Tôn Thắng, Lạc Huỳnh Tâm liền ra cửa tìm tiểu Mạc. May mắn xung quanh không phức tạp, chốc lát liền ở rừng cây nhỏ phía sau cách đó không xa tìm được tiểu Mạc đang đứng trung bình tấn, Lạc Huỳnh Tâm ở bên cạnh có chút đỡ khóc đỡ cười, không biết trong đầu tiểu Mạc lại nghĩ ra được cái phương pháp kỳ quái gì, sáng sớm dậy thật sớm chạy tới nơi này đứng trung bình tấn.

Nơi này là nơi buổi sáng Lạc Huỳnh Tâm thường thường tới luyện công. Nhưng mà từ có đại bảo sau liền không lại tới qua, mình còn đang nghĩ, gần đây có cha Tôn Thắng tới trợ giúp chăm hài tử, y vốn có thể khỏi

phục thói quen buổi sáng luyện công, không nghĩ tới mình còn chưa bắt đầu luyện công, tiểu Mạc nhưng tự mình chạy tới.

Nhìn tiểu Mạc thậm chí còn đứng trung bình tấn không đúng cách, Lạc Huỳnh Tâm nhìn cũng muốn cười. “Tiểu Mạc, người đang làm gì?”

Mất thấy tiểu Mạc nhanh phải kiên trì không nổi nữa, Lạc Huỳnh Tâm ở bên cạnh lên tiếng kêu hấn, không nghĩ tới ở nơi rừng cây nhỏ an tĩnh này đột nhiên xuất hiện thanh âm, hơn nữa tiểu Mạc bản thân cũng đã nhanh muốn không kiên trì nổi, hù dọa tiểu Mạc đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Ai u!” Tiểu Mạc kêu to thành tiếng, “Cái mông của ta!” Sau ai oán xoay đầu lại nhìn người Lạc Huỳnh Tâm ở cách đó không xa đang chạy đến.

“Có sao không?” Lạc Huỳnh Tâm nhanh chóng tới đỡ tiểu Mạc dậy, giúp hấn phủ bụi trên mông, khá tốt phía dưới đều là cỏ, phỏng đoán có ngã chút cũng không sao, liền nở nụ cười.

“Người còn cười! Đều do người đột nhiên kêu ta!” Tiểu Mạc trề miệng, bất mãn nói.

Ai biết sáng sớm người lại tự mình tới nơi này đứng trung bình tấn, còn đứng không yên như vậy!” Lạc Huỳnh Tâm xoa xoa mồ hôi trên mặt tiểu Mạc. “Nói đi, người đây cũng là đang định làm gì?”

“Được rồi, người người, người liền dừng hỏi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Mạc bạo hồng, vốn chính là muốn trộm trộm làm, không nghĩ tới bị Lạc Huỳnh Tâm phát hiện.” Được rồi, đợi người muốn nói lại nói với ta, mau về nhà ăn cơm, ăn xong ta còn muốn đến y quán.” Lạc Huỳnh Tâm cười lắc đầu một cái, cứng chịu xoa xoa đầu của tiểu Mạc, sau kéo tiểu Mạc chuẩn bị về nhà.

Mới vừa đi mấy bước liền bị tiểu Mạc sau lưng kéo lại, y nghi ngờ nghiêng đầu, thấy tiểu Mạc nhú khuôn mặt nhỏ nhắn: “Huỳnh Tâm, ta làm sao, thế nào cảm giác, bụng đột nhiên đau?” Hấn che bụng mình, có chút không kiên trì nổi, thân thể bắt đầu dần dần trượt đi xuống.

Lạc Huỳnh Tâm kinh hãi, nhanh chóng ôm lấy tiểu Mạc, tay trái đặt lên mạch đập của hấn, sau thay đổi sắc mặt, ôm ngang tiểu Mạc lên, nhắc chân khí, nhanh chóng chạy về phía nhà!

Tiểu Mạc một người nằm ở trên giường, đem mặt chôn ở trong chăn, từ trong chăn len lén nhìn Lạc Huỳnh Tâm ở trước giường đi tới đi lui bận bịu tới bận bịu đi, có chút... Chột dạ!

Lạc Huỳnh Tâm không nói nhiều, Nhưng mà, vào lúc này là thật không nói, trong lòng tiểu Mạc đều đang đánh trống. Bình thường Lạc Huỳnh Tâm vô cùng thiên vị, bao dung hấn các loại các dạng nghịch ngợm càn quấy, nhiều nhất cũng chính là bắt dặc dĩ xoa loạn đầu tóc của hấn, tới bây giờ chưa từng giống đáng vẻ như bây giờ, từ vào nhà cho tới bây giờ bụng tiểu Mạc cũng không đau, y đều không nói một câu. Chẳng qua là nhú mi, mím chặt môi, làm công việc trên tay.

Xong rồi xong rồi! Lần này Lạc Huỳnh Tâm là thật tức giận!

“Huỳnh Tâm

” tiểu Mạc cẩn thận kêu một tiếng Lạc Huỳnh Tâm, thanh âm nhỏ giống như con mèo nhỏ.

Động tác trên tay Lạc Huỳnh Tâm chẳng qua là dừng một chút, lại tiếp tục làm công việc trên tay.

“Huỳnh Tâm...” Hấn lại kêu dài một tiếng, sau từ trong chăn bò dậy, dựa vào ở trên giường, bầu một góc nhỏ của chăn, không dám nhìn y.

“Ta, ta biết lỗi rồi! Người, người đừng không nói lời nào a!” Hấn len lén ngẩng đầu lên, nhìn một cái Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm như cũ không lên tiếng, chẳng qua là cuối cùng dừng lại công việc trong tay, ngay sau đó thở dài một cái.

“Ta không tức giận, người trước ngủ một giấc thật ngon, ta đi ra ngoài một chuyến.” Dứt lời, cũng không lại liếc mắt nhìn tiểu Mạc, đứng lên đi ra khỏi phòng.

“Được! Huỳnh...” Tiểu Mạc cả kinh, nhanh chóng bò dậy từ trên giường, kết quả mới vừa động một cái làm, cảm thấy bụng co rút đau một chút.

“Tê

~” chỉ đành phải chán ghét lại ngồi xuống, nghe được Lạc Huỳnh Tâm mở cửa sân đi ra ngoài.

“Ai ~~ bảo bảo, làm thế nào nha, cha chọc phụ thân tức giận rồi!” Hắc môn mê cái miệng nhỏ nhắn, sờ mình bụng còn chưa có chút thay đổi nào của mình. Từ mới vừa rồi Lạc Huỳnh Tâm nói cho hắc, hắc mang thai sau, tiểu Mạc từ lúc mới bắt đầu giặt mình, càng về sau vui mừng, bây giờ lại có chút tay chân luống cuống.

Đều do mình cả ngày không cẩn thận khinh thường, liền có bảo bảo cũng không biết, lại còn muốn đi luyện võ, đều không thương lượng với Huỳnh Tâm.

Một chút, thiếu chút nữa đều làm bảo bảo không còn!

“Ai

~, bảo bảo, cha nên làm cái gì nha, phụ thân lần này thật giống như tức giận không nhẹ sao!” Tiểu Mạc có chút ủ rũ cúi đầu.

Hắc nhìn một chút cửa sân bị đóng chặt, thở dài thật sâu.

14. Chương 14

Editor: Sakura Trang

Thăng đến buổi trưa Lạc Huỳnh Tâm mới trở về, làm cơm trưa, ôm tiểu Mạc từ trên giường đến trên ghế, tiếp theo sau đó không nói lời nào.

Tiểu Mạc lần này là thật không có thèm ăn, đăm đăm trong bát cơm của mình, nhìn Lạc Huỳnh Tâm cũng là như đang nhai đèn cây vậy ăn cơm trong bát của mình.

“Huỳnh Tâm, ta biết lỗi rồi, quá không cẩn thận, liền có hài tử cũng không biết, còn cả ngày ngổn ngang nháo tới nháo đi, người, người tức giận cũng là phải, ta sau lại cũng không như vậy, người đừng nóng giận có được hay không, ta về sau nhất định... Nhất định... thay đổi...!” Tiểu Mạc đột nhiên buông đũa trong tay mình xuống, cẩn thận bắt lấy Lạc Huỳnh Tâm, vội vàng nói một chuỗi dài, cuối cùng đến cái chữ đổi, mình đều cảm thấy có chút chột dạ, thanh âm yếu xuống.

Tay đang ăn cơm của Lạc Huỳnh Tâm cứng đờ, chốc lát sau rốt cục thì buông chén đũa xuống. Ngẩng đầu nhìn tiểu Mạc, nhìn dè dặt của tiểu Mạc, không khỏi đứng dậy, ôm tiểu Mạc vòng vào trong ngực.

“Tiểu Mạc, ta thật không có tức giận, không, thật ra thì ta là tức giận bản thân, người đã mang thai ba tháng, ta lại không chút phát hiện, trước đây ba tháng, ta còn để để người làm rất nhiều chuyện, cũng không giúp người điều chỉnh thân thể thật tốt, lần này thậm chí...” Lạc Huỳnh Tâm nhíu mày, nhắm hai mắt lại.

Y không dám tưởng tượng, nếu như mới vừa rồi tiểu Mạc cùng hài tử thật có chuyện không may... Mình đại khái cả đời cũng sẽ không tha thứ mình!

Tiểu Mạc ngẩng đầu lên, nhìn Lạc Huỳnh Tâm cau mày, nâng tay lên, sờ một cái mi tâm của Lạc Huỳnh Tâm, muốn đem làm giãn mi tâm đang nhíu chặt của y ra, Lạc Huỳnh Tâm mở hai mắt, chăm chú nhìn chằm chằm người trong ngực, đầu xuống, hôn một cái trán của hắc, sau dần dần trượt đến ngoài miệng, phong bế thật chặt!

Cực kỳ lâu, lâu đến tiểu Mạc đều cảm thấy mình muốn không thở được nữa, Lạc Huỳnh Tâm mới thả hắc ra, y khóa tiểu Mạc thật chặt trong ngực mình, cầm để ở trên đỉnh đầu của tiểu Mạc.

“Tiểu Mạc, người nhất định không muốn rời xa ta, được hay không!” Giọng của Lạc Huỳnh Tâm có chút khàn khàn, nhưng mà trong khàn khàn Lại tràn ra một sự không muốn xa rời.

“Ừ, Huỳnh Tâm, ta nhất định sẽ không rời đi người!”

Cuộc sống cứ trôi qua không nhanh không chậm như vậy, ba tháng đầu của tiểu Mạc thật là thuận thuận lợi lợi chuyện gì cũng không có, Lạc Huỳnh Tâm nhìn tiểu Mạc bên cạnh mình đang trêu chọc đại bảo, không khỏi khẽ mỉm cười.

Ba tháng này Tiểu Mạc thật là không chịu chút tội nào, hoàn toàn khác với ba tháng đầu của mình, không chút buồn nôn, ăn cơm ngủ cũng giống nhau như đúc với bình thường, nếu không phải tiểu Mạc len lén chạy đi luyện võ ra chuyện như vậy, hai người còn thật không biết lúc nào mới có thể nhận ra hắc mang thai.

Chẳng qua, như vậy cũng rất tốt không phải sao, ba tháng đầu tiểu Mạc nếu là giống như lúc mình mang thai đại bảo, mình thật không biết nên làm gì bây giờ.

Buổi tối, tiểu Mạc một người ngồi ở trên giường, không ngừng sờ bụng nhỏ của mình, Lạc Huỳnh Tâm cũng không để ý hắc, tự mình bên cạnh sửa sang lại đồ.

“Huỳnh Tâm, người sờ!” Tiểu Mạc xuống giường dặng dặng dặng chạy tới, Lạc Huỳnh Tâm trừng một cái, tiểu Mạc nhất thời ngừng một lát, nhiên sau lúng túng cười hắc hắc, đi tới bên người Lạc Huỳnh Tâm, vén y phục mình lên, lộ ra cái bụng trắng trắng.

“Người sờ người sờ, người nhìn, bụng ta có một chút cứng rắn!” Hắc bắt của lấy tay của Lạc Huỳnh Tâm, tay âm ẩm sờ trên bụng, thoải mái không nói nên lời.

Lạc Huỳnh Tâm cẩn thận sờ bụng của tiểu Mạc, đã hơn ba tháng rưỡi, bụng của tiểu Mạc mặc dù còn không có lộ vẻ mang thai, chẳng qua đang từng chút trở nên cứng rắn, không giống với khi mình mang thai.

“Huỳnh Tâm, người nói, ban đầu người mang thai đại bảo, bụng rõ ràng đổi mềm nhũn, làm sao ta lại trái ngược với người a, làm sao đổi cứng rắn chứ? Không có vấn đề gì chứ?” Hắc có chút lo âu nhìn Lạc Huỳnh Tâm.

“Bây giờ hỏi lại chính người, người không biết tại sao ta sẽ thành mềm, người sẽ thành cứng rắn sao?” Nghe được vấn đề của tiểu Mạc, đầu tiên là Lạc Huỳnh Tâm sững sốt một chút, ngay sau đó cười nhẹ, không nghĩ tiểu Mạc thật đúng là nhớ rõ ràng, ban đầu y mang thai đại bảo ước chừng ba bốn tháng, bụng quả thật đổi mềm nhũn không ít, chẳng qua tiểu Mạc đại khái là như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới nguyên nhân.

“Hỏi ta? Ta nơi nào biết a, không phải đang hỏi người sao! Người chắc chắn biết, nói mau nói mau!” Ánh mắt Tiểu Mạc sáng ngời nhìn Lạc Huỳnh Tâm, mắt thấy biểu tình của Lạc Huỳnh Tâm liền biết chắc không có bất kỳ vấn đề, không khỏi cũng ném đi lo âu, chuyên chú hỏi câu trả lời của vấn đề trên.

“Nhạ, người bây giờ sờ một cái bụng ta.” Lạc Huỳnh Tâm cũng vén lên vạt áo mình, cầm tay của tiểu Mạc thả vào trên bụng mình để cho hắc sờ từ từ.

Tiểu Mạc nghi ngờ từ từ sờ bụng của Lạc Huỳnh Tâm, nhiên sau lại sờ một cái bụng mình, hoàn toàn không rõ vấn đề.

Lạc Huỳnh Tâm bởi vì hàng năm luyện võ, trên bụng đều là bắp thịt cứng rắn, nhìn lại mình, do ngày ngày bị Lạc Huỳnh Tâm nuôi...

... Khụ khụ... Tương đối khá, cho nên một mực... Mập đến không có cơ bụng, lại còn thịt dầy dầy.

“Vẫn không hiểu sao?” Ánh mắt của Lạc Huỳnh Tâm đã cười thành một kẻ hồ, nhìn biểu tình ngây ngốc của tiểu Mạc, để cho y thật là buồn cười.

Đột nhiên, giống như là nghĩ tới điều gì!

“Ta biết, bụng người bản thân là cứng rắn, cho nên có đại bảo sau thì trở nên mềm nhũn, bụng bản thân là mềm, nhị bảo lớn một chút, ngược lại càng thêm cứng rắn! Có đúng hay không, có đúng hay không!?” Tiểu Mạc hưng phấn nói ra câu trả lời, vốn là một chuyện rất bình thường mà, nói rất hay giống như đoán được một câu trả lời của đại bí mật vậy!

Lạc Huỳnh Tâm không trả lời, chẳng qua là cười gật đầu một cái.

“Hắc hắc... Ta cũng biết nhị bảo chúng ta tuyệt đối khỏe mạnh, người nhìn ta một chút cảm giác đều không có, không giống lúc người ban đầu mang thai đại bảo!”

Nói đến chỗ này tiểu Mạc đã dương dương đắc ý, cảm thấy mình thật là so với Huỳnh Tâm thật tốt hơn nhiều.

“Dĩ nhiên, như vậy tốt biết bao, tốt biết bao!” Lạc Huỳnh Tâm ôm tiểu Mạc vào trong ngực, nỉ non không ngừng.

15. Chương 15

Editor: Sakura Trang

Qua không mấy ngày, sáng sớm, “Đông đông đông...” Tiểu Mạc còn đang trong giấc mộng bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức, hần nghiêng đầu nhìn một chút mặt trời, sắc trời đã sáng choang, bên người không có Lạc Huỳnh Tâm, hẳn là đã đi y quán xem bệnh, lúc này cũng sẽ không trở lại. Nửa ngày không có ai mở cửa, hần ngồi dậy mặc y phục vào, nhìn một chút cách vách, đại khái cha Tôn Thắng mang đại bảo đi dạo, vì vậy đi tới cửa sân, lạch cạch mấy cái mở cửa, người sau cửa để cho hần sững sốt một chút.

“Tiểu Mạc thiếu gia! Đúng là ta đã đến đúng nơi rồi!” Người đầu, thanh âm lượng lượng thúy thúy, không phải tiểu Cẩn là ai!

“Tiểu, tiểu Cẩn, người làm sao tới?” Tiểu Mạc trượng nhị hòa thượng không nghĩ ra. Lạc Huỳnh Tâm sinh hạ đại bảo đầy tháng qua sau, hai người liền mang theo đại bảo trở về nhà, bây giờ, ngược lại là có gần nửa năm không thấy tiểu Cẩn rồi, không biết tiểu Cẩn tại sao sẽ đột nhiên tới.

“Tiểu Mạc thiếu gia, là lão gia kêu ta tới chăm sóc các người, người nói người mang thai, sợ người cùng thiếu gia hai người, lại có tiểu thiếu gia, lại muốn chăm sóc mình, chăm sóc không tốt, để cho ta tới giúp đỡ một chút.” Tiểu Cẩn là một người nhanh nhẹn, sạch sẽ gọn gàng, ba lạp ba lạp mấy câu nói liền nói rõ ràng nguyên nhân mình tới chỗ này.

“Nga nga, công cha nghĩ thật chu đáo a, người mau vào đi.” Tiểu Mạc còn có chút mớ mớ không phản ứng kịp, trước để cho tiểu Cẩn đi vào.

Rót cho tiểu Cẩn một ly nước, tính tình hai người đều là tương đối hoạt bát hiểu động sáng sủa, cũng luôn vui vẻ trò chuyện cho tới trưa. Nửa đường Tôn Thắng mang đại bảo đi bộ trở lại, hai người bé hài tử trên đùi, chờ buổi trưa Lạc Huỳnh Tâm, thấy chính là một màn như vậy, không khỏi đen mặt, hai người không khác đứa trẻ lớn xác là bao tụ tập với nhau, ôm một củ cà rốt chưa đến nửa tuổi... Y có chút không dám tưởng tượng cuộc sống sau này!

Đừng xem tiểu Cẩn cùng mình tuổi không sai biệt lắm, nhưng mà do tính tình hướng bên ngoại, từ nhỏ đến lớn nghịch ngợm càn quấy mọi thứ làm không ít, vì thế không biết bị phụ thân mình cây gậy ở hậu viện đuổi theo gọi bao nhiêu lần, mỗi lần nếu không phải hần đi tìm Lạc Huỳnh Tâm cầu cứu, phỏng đoán cũng muốn không xuống được giường mới bỏ qua.

Hôm nay, cái này cùng mình tuổi không sai biệt lắm, tính tình lại lại giống tiểu Mạc, hai người tụ tập với nhau...

“Cha, cha

”Đại bảo vền vền chỉ biết nói đan âm thấy cha từ bên ngoài đi vào, tránh thoát ra ôm trong ngực phụ thân, lão đảo lắc lư đi về phía Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm ở trước cửa ngồi xuống, chờ nhi tử từng chút từng chút đi đến phía mình, đợi lúc đến gần cạnh mình, cuối cùng một cái nhào tới.

“Đại bảo, có nhớ cha không?” Lạc Huỳnh Tâm ôm lấy đại bảo, trên chọc nó, sau bước vào.

“Thiếu gia, người đã về rồi, lão gia phái ta tới, nói để cho ta giúp đỡ người một chút.” Ở trước mặt Lạc Huỳnh Tâm, tiểu Cẩn cuối cùng không giống ở trước mặt tiểu Mạc không chút kiêng kỵ như vậy, Lạc Huỳnh Tâm từ nhỏ đến lớn, bề ngoài nhìn qua dịu dàng như ngọc, Nhưng mà do không có tính tình hoạt bát, tổng để cho hần cảm thấy, ở bên cạnh thiếu gia không thể làm càn như vậy.

“Ừ, ta biết, ta đoán ta phụ nhất định sẽ phái cái người tới cửa.” Lạc Huỳnh Tâm gật đầu một cái, trước, mới vừa biết tiểu Mạc mang thai ngày thứ hai, y liền viết một phong thư, đưa tin cho nhà, nghĩ đến Lạc Thánh Anh nhận được thư, đệ nhất thời gian liền sắp xếp tiểu Cẩm tới.

Những ngày kế tiếp trôi qua yên bình, toàn bộ đều tựa như đi lên quỹ đạo.

Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng có thời gian tiếp tục mỗi sáng sớm luyện võ, có tiểu Cẩm ở nhà hỗ trợ chăm đại bảo, mỗi ngày tiểu Mạc sớm một chút cũng sẽ đi theo Lạc Huỳnh Tâm đi bộ một vòng, Lạc Huỳnh Tâm ở bên cạnh luyện võ, tiểu Mạc ngay tại bên cạnh nhìn xem.

Không thể không nói vóc người Lạc Huỳnh Tâm thật là tốt không lời nào để nói, cho dù sinh qua đại bảo, sau lại nửa năm không thời gian luyện võ, vóc người như cũ giữ rất tốt. Bả vai rộng rãi, eo hẹp, vóc người cao gầy, phối hợp kiếm pháp giờ phút này tựa như nước chảy mây trôi, tiểu Mạc cảm thấy mình thật là hoàn toàn không thể thu tầm mắt về!

Đợi một bộ kiếm pháp luyện xong, tiểu Mạc vẫn còn ngơ ngác dừng lại ở trên người trên người Lạc Huỳnh Tâm, trong đầu là hần một lần lại một lần kiếm vũ, ai, Huỳnh Tâm nhà ta làm sao có thể đẹp mắt như vậy suýt như vậy đâu! Nhiên sau suy nghĩ thêm một chút đến Lạc Huỳnh Tâm là của một mình hần! Ai nha! Tiểu Mạc len lén bưng kín mặt!

“Nghĩ gì vậy?” Biết rõ tính tình tiểu Mạc Lạc Huỳnh Tâm thật giống như rất vui đi tới, vỗ một cái mặt của tiểu Mạc, tiểu Mạc tỉnh hồn, ngơ ngác cười một tiếng với Lạc Huỳnh Tâm.

“Huỳnh Tâm, chờ ta sinh nhị bảo ra, ngươi cũng dạy ta luyện võ có được hay không, ngươi luyện võ thật là, quá soái!” Tiểu Mạc nhận ra giờ phút này mình cũng muốn nhiệt huyết sôi trào, trước kia hần làm sao liền không phát hiện sớm tới cùng Lạc Huỳnh Tâm luyện kiếm là một chuyện đương nhiên như vậy chứ? Thiệt là, lãng phí một cách vô ích thật là nhiều thời gian.

“Có thể nha, chẳng qua kiện tiên quyết là ngươi muốn có thể kiên trì nổi, chớ muốn mới vừa mệt mỗi một chút liền muốn kêu khóc không luyện nữa.” Lạc

Huỳnh Tâm ngồi vào bên người tiểu Mạc, quẹt một cái lỗ mũi của tiểu Mạc.

“Ai nha, không muốn quẹt lỗ mũi của ta!” Tiểu Mạc làm bộ trẻ miệng, nghĩ muốn tránh ra công kích của Lạc Huỳnh Tâm, chẳng qua tốc độ của hần nơi nào thể là đối thủ của Lạc Huỳnh Tâm. Phòng má trên chọc Lạc Huỳnh Tâm cười một trận.

Tiểu Mạc sững sờ nhìn nụ cười của Lạc Huỳnh Tâm, buổi sáng cuối mùa xuân đầu mùa hè, ánh mặt trời rực rỡ, thấu qua lá cây, loang lổ lốm đốm chiếu sáng bắn vào trên khuôn mặt vui vẻ của Lạc Huỳnh Tâm.

Năm tháng thật tốt!

Trong lòng Tiểu Mạc yên lặng nhớ tới.

Cuộc sống bọn họ trôi qua mặc dù bình thản, nhưng mà hạnh phúc như vậy.

Thời gian trôi qua nhanh, cuối cùng cũng bò đến được 5 tháng, bụng của tiểu Mạc cuối cùng cũng nổi lên như trống rồi. Hần vốn có vóc người thon thả, trên người gầy gò không mấy lượng thịt, khác với vóc người cao gầy của Lạc Huỳnh Tâm, giờ phút này một cái nòi nhỏ ụp lên trên bụng, hơn nữa mùa hè y phục đơn bạc, nhìn qua thật có chút không hòa hợp, hơn nữa vén y phục lên liền sẽ phát hiện, bụng nhỏ tròn tròn của tiểu Mạc, trắng trắng mềm mềm trong suốt, có cảm giác như một viên tiểu trân châu vậy.

Buổi tối lúc Lạc Huỳnh Tâm ngủ, luôn là đưa tay khê đặt ở trên bụng của tiểu Mạc, xúc động vì một tiểu sinh mệnh, cuối cùng hài tử này cũng được dựng dục ở trong thân thể thiếu niên.

“Huỳnh Tâm, lúc ngươi mang thai đại bảo, nó lúc nào mới có thể động a?” Tiểu Mạc xoay đầu lại nhảy nháy mắt to, nhìn Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm thu tay về, nghiêng người sang nhìn tiểu Mạc, trên mặt mang mỉm cười, “Làm sao, nó còn không có động ngươi không yên tâm?”

“Đây cũng không phải, có ngươi ở bên người ta còn có cái gì không yên lòng?” Tiểu Mạc cũng nghiêng người qua, ôm eo của Lạc Huỳnh Tâm, đem mặt chôn vào trong ngực rộng của y. “Ta chỉ là có chút mong đợi,

ta nhớ giống như cũng được năm tháng rồi, sao nó còn chưa động đâu, ta có chút không kìm được!” Giọng Tiểu Mạc buồn buồn truyền tới từ trong ngực Lạc Huỳnh Tâm, một hồi vừa giống như nhớ tới cái gì hắc hắc cười ngây ngô.

Lạc Huỳnh Tâm cười một cái, một cái tay vòng qua tiểu Mạc, không ngừng vuốt ve đầu của tiểu Mạc.

16. Chương 16

Editor: Sakura Trang

Tóc của tiểu Mạc mềm mại, quả thật giống như hải tử vậy, hai năm qua, mặc dù tính tình cuối cùng cũng thành thực không ít, mọi chuyện cũng nghĩ chu đáo rất nhiều, nhất là năm y mang thai đại bảo, thật sự là nghĩ chu toàn mọi mặt cho mình. Nhưng mà bản tính hoạt bát náo động vẫn là cái đáng về kia, có lúc y thật rất hâm mộ tính cách của tiểu Mạc, thật giống như cùng ai chung một chỗ cũng có thể rất nhanh quen thuộc, tính cách của đại bảo có chút giống như mình, tựa như biết trong bụng phụ thân mang thai đệ đệ, mỗi ngày không ồn ào không làm khó, cho nên hy vọng tính cách nhị bảo nhiều giống như tiểu Mạc một ít, hoạt bát một ít vẫn là tốt.

Tiểu Mạc ở Lạc Huỳnh Tâm vuốt ve một cái, không khỏi ở trong ngực cạ một cái, giống như một con mèo nhỏ lười biếng. Đèn vừa tắt trước khi Lạc Huỳnh Tâm lên giường cũng đã thổi tắt, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, ở dưới giường tạo thành một mảnh vệt sáng. Ngoài nhà các loại côn trùng kêu to, ở ban đêm mùa hè yên tĩnh tăng thêm một tia sức sống.

Hai người hưởng thụ yên lặng của ban đêm mùa hè, thật muốn năm tháng vĩnh viễn đi tiếp như vậy.

“Ai ư?” Tiểu Mạc khẽ hô một tiếng, ngay sau đó thả ra cánh tay ôm Lạc Huỳnh Tâm, tay trái che lên trên bụng mình, biểu tình có chút mờ mịt.

“Làm sao?” Trong lòng Lạc Huỳnh Tâm máy động, cũng cùng tiểu Mạc đặt ở trên bụng của hắn, cảm thụ bụng mềm mại dưới tay.

“Cảm giác thật giống như, động một chút? Cái bộ dáng này có phải hay không động nha?” Tiểu Mạc ngồi dậy, vén ra y phục mình, tay nhỏ bé ở trên bụng mình không ngừng vuốt ve.

“Phải không?” Lạc Huỳnh Tâm cũng ngồi dậy, đưa tay thả vào trên bụng của tiểu Mạc, đợi một hồi, đều không lại có động tĩnh. Mặt tiểu Mạc đầy thất vọng nhìn Lạc Huỳnh Tâm, “Ta cho là mới vừa là động!” Bất mãn trề miệng lên. Vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác bụng mình đột nhiên nổi lên, chớp mắt hắn cúi đầu xuống nhìn bụng mình. Cùng lúc đó, tay Lạc Huỳnh Tâm đặt ở trên bụng tiểu Mạc cũng cảm nhận được dưới lòng bàn tay đột nhiên nổi lên.

“Động nữa! Thật động!” Phản ứng lại tiểu Mạc, đột nhiên cười nở hoa, mặt đầy rực rỡ ngẩng đầu nhìn Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm không nói gì, nhưng mà trên mặt lại có một loại biểu tình không nói lên lời.

Hắn từ nhỏ đến lớn, không cha, không thân thiết với phụ thân, Dương Đồng Âm mặc dù đối với mình rất tốt, nhưng mà dù sao không phải là thân nhân. Giờ phút này tiểu Mạc mang thai hải tử của mình, cùng cảm giác ban đầu mình mang thai đại bảo hoàn toàn khác với, đây là một loại, cảm giác mới làm cha. (tác giả: Chẳng lẽ lúc mang thai đại bảo là cảm giác mới làm mẹ sao? ()) tiểu sinh mạng dưới tay này, lần đầu tiên thai động, cũng để cho y kích động không thôi.

Tiểu Mạc nhìn biểu tình của Lạc Huỳnh Tâm, không khỏi lòng cũng hơi chua xót, từ nhỏ đến lớn Lạc Huỳnh Tâm là làm sao lớn lên hắn rõ ràng, nhìn lại chính y, cũng đã không còn phụ mẫu. Giờ phút này hai người, đối với hải tử thứ hai dự định dục trong bụng đối với mình, là mong đợi như vậy.

Đây là, hải tử của Lạc Huỳnh Tâm!

Tiểu Mạc mỗi lần vừa nghĩ tới, bên trong bụng mình dựng dục hài tử của Lạc Huỳnh Tâm, cũng cảm giác thật giống như phải đem tất cả yêu của mình cho hài tử này vậy, hẳn là đau lòng Lạc Huỳnh Tâm, nghĩ đem toàn bộ của mình cũng cho y, để cho y không cần lại cô đơn như vậy, hy vọng mỗi ngày y đều có thể vui vẻ có thể hạnh phúc, cho dù bả vai mình không đủ rộng rãi, cho dù mình không biết làm nhiều thứ như Lạc Huỳnh Tâm, nhưng mà, như cũ muốn đem tất cả những thứ mình có cho y.

Nghĩ đến đây, tiểu Mạc nhẹ nhàng vòng qua cổ của Lạc Huỳnh Tâm, đem đầu mình ỏ vào cổ của y, thật chắc, giống như chỉ có như vậy, mới có thể làm cho y cảm nhận được tình yêu nồng đậm cùng đau lòng của mình.

Lạc Huỳnh Tâm ngẩn người một chút, cũng vòng lên eo của tiểu Mạc, cảm thụ thứ tròn tròn đặt trên bụng mình, trong kia thỉnh thoảng hơi động một cái. Trong lòng một mảnh mềm mại.

Tiểu Mạc, cảm ơn người!

Lạc Huỳnh Tâm bước qua cửa viện, hôm nay y quán không phải bề bộn nhiều việc, hẳn nói sớm trở lại một hồi. Tiểu Mạc đã mang thai hơn bảy tháng, các loại khó chịu khi mang thai hài tử cuối cùng từng cái từng cái cũng tìm tới. Không phải rất yên tâm tiểu Mạc, cho nên chỉ cần y quán không phải rất bận rộn, cũng sẽ sớm trở lại.

Bắt đầu Tiến vào tháng sáu, bụng của tiểu Mạc bắt đầu thấy lớn lên, cùng vóc người gầy teo của hẳn có chút không quá hợp. Sau lưng chưa đau, cũng theo bụng ngày càng nặng nề mới bắt đầu phát tác. Làm tiểu Mạc khổ không thể tả, hẳn còn tưởng rằng mình mang thai so với Lạc Huỳnh Tâm thoải mái nhiều đâu, nguyên lai là còn chưa tới lúc. Khi đó thật là lòng khốc đều có, sau đó suy nghĩ một chút, lúc Lạc Huỳnh Tâm mang đại bảo so với hẳn muốn khó chịu thiên vạn lần, từ mang thai sơ kỳ bắt đầu liền không thoải mái, so với Lạc Huỳnh Tâm, mình cũng sắp bảy tháng mới bắt đầu đau hông, đơn giản là quá hạnh phúc!

Ban đêm trong lúc ngủ, có lúc sẽ đổ mồ hôi, có lúc sẽ rút gân, cho nên gần đây buổi tối ngủ cũng không được khá lắm, ban ngày thừa dịp Lạc Huỳnh Tâm đi y quán, tiểu Mạc thừa dịp lúc không khó chịu lắm sẽ ngủ bù, lúc này vui mừng công công phái tiểu Cẩn tới giúp một tay chăm sóc đại bảo.

Đi vào trong sân, nhà im lặng, không có nghe được giọng nói của tiểu Mạc và tiểu Cẩn, cũng không có nghe được tiếng đại bảo a a học nói, Lạc Huỳnh Tâm có chút kỳ quái, bước gấp mấy bước, nhưng phát hiện tiểu Mạc ở dưới bóng đại thụ cạnh phòng hóng mát.

Cuối hè, thời tiết cuối cùng cũng mát mẻ một ít, hưng mà hơi nóng bức mùa hè vẫn còn hơi ẩm còn dư lại, giờ khắc này ở dưới bóng cây hóng mát, thật sự là so với ở trong phòng thoải mái hơn. Tiểu Mạc nằm nghiêng trên tháp, đại bảo ngồi ở trên đùi của tiểu Mạc, cánh tay nhỏ mập mập ôm thật chặt bụng của tiểu Mạc, nằm ở trên bụng phụ thân, tiểu Mạc ôm đại bảo, một lớn một nhỏ đang ngủ say.

Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi nhếch khóe miệng, mùa hè sau giờ Ngọ yên lặng, nhìn một lớn một nhỏ, liên quan lòng mình cũng đi theo yên tĩnh. Y chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của tiểu Mạc, sờ một cái đầu của đại bảo, sau thấy đại bảo giật giật, đầu nhỏ cả một cái bụng mềm mại tròn vo của phụ thân, ngủ tiếp hương vị ngọt ngào.

Lạc Huỳnh Tâm không dám quấy rầy hai phụ tử ngủ yên, nhẹ nhàng đến gần trong nhà đi thay y phục.

Thay y phục xong đi ra, Lạc Huỳnh Tâm nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh tiểu Mạc, yên lặng canh giữ ở bên người hai phụ tử.

Lúc này, nghe tiếng bước chân tung tăng phía bên ngoài, Lạc Huỳnh Tâm nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy tiểu Cẩn xách một ít thức ăn đang bước vào, thấy Lạc Huỳnh Tâm ngồi dưới tàng cây, điều kiện phản xạ muốn hô thiếu gia, chẳng qua còn không có mở miệng, chỉ thấy Lạc Huỳnh Tâm ra dấu chó có lên tiếng.

Tiểu Cẩn che miệng lại, thấy tiểu Mạc và đại bảo sau lưng Lạc Huỳnh Tâm, không khỏi không tiếng động cười một tiếng, nhiên sau nhắc một cái thức ăn trong tay, ý là ta mới vừa đi ra ngoài mua thức ăn. Lạc Huỳnh Tâm gật đầu một cái, sau đó nhìn tiểu Cẩn khoa trương bày tư thế rón rén đi về phía phòng bếp, làm Lạc Huỳnh Tâm dở khóc dở cười.

Tiểu Cẩn này a, thật là giống như tiểu Mạc vậy, đều là những kẻ dở hơi!

Lại vừa nghiêng đầu, thấy đại bảo đang ôm bụng của tiểu Mạc nghi hoặc nhìn, dáng vẻ mặt buồn ngủ mông lung, đại khái là hoàn toàn không thể hiểu mới vừa có vật gì đá nó một chút. Lạc Huỳnh Tâm khẽ mỉm cười, đại bảo nghe tiếng ngẩng đầu lên, thấy cha, nhất thời cười nở hoa!

“Cha, cha!” Đại bảo vền vền chỉ biết gọi một từ đơn, nhưng hoàn toàn có thể từ trong từng tiếng cha này cảm nhận được sự lệ thuộc của nó đối với Lạc Huỳnh Tâm, nâng lên cánh tay muốn cha ôm một cái.

Lạc Huỳnh Tâm nhìn tiểu Mạc còn không có tỉnh, vội ôm chặt đại bảo nhẹ nhàng dụ dỗ, đại bảo nằm ở sau gáy của Lạc Huỳnh Tâm, tìm một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại, tiếp tục giấc ngủ mới vừa bị đệ đệ đánh thức.

Cánh tay trái Lạc Huỳnh Tâm nâng cái mông của nó, tay phải nhẹ vỗ lưng của đại bảo, từ từ dỗ ngủ đại bảo, cảm nhận được hài tử đối với mình lệ thuộc vào, trong lòng có nồng nặc cảm giác hạnh phúc, không khỏi nhếch miệng cười!

17. Chương 17

Editor: Sakura Trang

Kết quả đại bảo ngủ, tầm mắt của y lần nữa rơi vào trên người tiểu Mạc, nhưng thấy tiểu Mạc cười híp mắt thẳng tắp nhìn y.

“Vẫn là đánh thức người?” Lạc Huỳnh Tâm hơi mỉm cười nói.

“Không phải đánh thức, lúc ngươi ôm đại bảo ta liền tỉnh. Hài tử đột nhiên rời khỏi ngực ta, lại không tỉnh ta này phụ thân cũng không cần làm!” Tiểu Mạc làm cái mặt quỷ với Lạc Huỳnh Tâm, cười hì hì. Một tay giơ lên vỗ nhẹ nhẹ một cái cái mông của đại bảo. Định trở mình, kết quả “Tê! ” một tiếng nhủ mảy.

“Làm sao? Đau thắt lưng sao?” Lạc Huỳnh Tâm thả một tay đang vỗ đại bảo, trợ giúp tiểu Mạc trở mình, để cho người hắn quay về phía mình.

“Ừ, ai u! Eo như muốn gãy rồi!” Tiểu Mạc mình sờ một cái eo.

Lạc Huỳnh Tâm đem đại bảo đổi một tư thế, dùng cánh tay trái đỡ nó, để cho nó nằm ở trong khuỷu tay của mình, cái tay còn lại đưa đến sau lưng của tiểu Mạc, nhẹ nhàng giúp hắn xoa bóp.

Tiểu Mạc lẳng lặng cuộn tròn ở bên người Lạc Huỳnh Tâm, giống như con mèo con thỏa mãn thở dài. Một cái tay lặng lẽ khoác lên trên đùi Lạc Huỳnh. Ta chỉ là muốn, gần người gần hơn một chút mà thôi! Trong lòng tiểu Mạc len lén cười một tiếng.

“Tiểu Mạc, ngươi tháng càng ngày càng lớn, lấy sau phải nhiều đi vòng một chút, bộ xương ngươi quá nhỏ, tương lai chỉ sợ không dễ sinh, đi nhiều một chút tốt cho ngươi, hài tử xuống nhanh, hài tử cũng tốt.” Lạc Huỳnh Tâm vừa giúp tiểu Mạc xoa bóp eo, một mặt dặn dò hắn. Chỉ là y ngày ngày cũng phải đi y quán, không thể thời thời khắc khắc bên hắn, không khỏi tiếc nuối thở dài.

“Hử? Có thật không? Vậy ta nhất định nhiều đi tới lui!” Tiểu Mạc cho Lạc Huỳnh Tâm một nụ cười an tâm, trong lòng âm thầm tính toán nhỏ nhất, ngày mai sau khi Huỳnh Tâm đi hắn phải sắp xếp thời gian như thế nào. Nhất định đi lại nhiều, nhất định phải đi lại nhiều! Trong lòng mặc niệm mặc niệm!

*

“Thiếu gia! Thiếu gia!”

Lạc Huỳnh Tâm mới vừa đặt tay vào trên mạch đập của một bệnh nhân, liền nghe được tiểu Cẩn từ bên ngoài vội vã chạy vào, dáng vẻ rất gấp.. Lạc Huỳnh Tâm cả kinh, theo sát đứng lên đi ra ngoài đón.

“Làm sao?” Y có chút lo lắng hỏi.

“Người nhanh đi về nhìn một chút tiểu Mạc thiếu gia, hắn nói đau bụng, rất không thoải mái.” Một đường chạy tới, tiểu Cẩn đã không thở ra hơi, vẫn là vội vàng nói rõ tình huống cho Lạc Huỳnh Tâm.

Trong lòng Lạc Huỳnh Tâm khẩn trương, nhanh gọi một người đại phu khác trong y quán xem cho bệnh nhân, sau đó nói một tiếng với quán trưởng, sau dùng hết sức chạy thẳng một mạch về nhà.

Về đến nhà, thấy tiểu Mạc một người nằm ở trên giường, ôm bụng, đầy mồ hôi lạnh.

Lạc Huỳnh Tâm chạy đến gần mép giường.

“Tiểu Mạc, tiểu Mạc, làm sao?” Tay y có chút phát run sờ lên trán của tiểu Mạc, lau mồ hôi cho hắn, sau đó nhìn một chút sắc mặt của hắn, mặc dù có thể rất đau, nhưng sắc mặt của tiểu Mạc trừ hơi có chút tái nhợt ra, ngược lại vẫn tốt. Lạc Huỳnh Tâm

Nhắm hai mắt, cố gắng ổn ổn tâm thần mình, đưa tay đặt lên mạch đập của tiểu Mạc.

“Huỳnh Tâm!” Thấy Lạc Huỳnh Tâm đi vào, nước mắt của tiểu Mạc trong nháy mắt chảy xuống.

“Bảo bảo sẽ không có việc gì đúng không, bụng ta có chút đau.” Hắn lo lắng nhìn Lạc Huỳnh Tâm, muốn về mặt của y phán đoán hài tử rốt cuộc có sao không, nhưng mà Lạc Huỳnh Tâm chẳng qua là đau lòng sờ đầu hắn một cái, không nhìn ra biểu tình khác biệt.

“Đừng sợ, có ta ở đây rồi!”

Bắt mạch một hồi, Lạc Huỳnh Tâm ngừng đầu hỏi tiểu Mạc: “Hôm nay ngươi đã làm những gì? Hoặc là có ăn thứ gì hay không?”

Lạc Huỳnh Tâm hỏi, trước muốn từ trong hoạt động thường ngày tìm một ít dấu vết, những thứ này đều là mấu chốt phán đoán tiểu Mạc xảy ra vấn đề gì.

“Giống như bình thường mà, đồ ăn cũng không có gì quá lớn khác biệt, lượng cơm cũng một mực như vậy. Chính là người ngày hôm qua dặn dò ta đi lại nhiều hơn, hôm nay ta và tiểu Cẩn mang Đại Bảo, đi ra ngoài bờ sông nhỏ đi vài vòng, sau đó trở về.” Tiểu Mạc lại lại những hoạt động hôm nay, cảm giác cũng không làm chuyện gì nha, làm sao lại đột nhiên bị như vậy chứ.

Lạc Huỳnh Tâm thường bắt mạch cho hắn, cho tới nay thân thể của hắn và bảo bảo đều rất tốt.

“Bờ sông nhỏ!” Lạc Huỳnh Tâm cả kinh. “Bờ sông nhỏ nào, cái bờ sông ngoài trấn kia hay sao?”

“Là... Là, sông bên ngoài trấn kia, nơi đó hoàn cảnh rất tốt, liền mang Đại Bảo cùng đi vui đùa một chút.” Tiểu Mạc gật đầu nói, trong lòng có một chút thấp thỏm, vừa nói như vậy mới cảm giác được, thật giống như... Thật giống như bờ sông nhỏ đó có chút xa.

“Con sông kia cách chúng ta xa như vậy, các người cứ như vậy đi bộ qua?” Mặt của Lạc Huỳnh Tâm trầm một cái, nhìn làm tiểu Mạc có chút run sợ.

“Ừ... Đúng vậy, người, người không phải nói muốn để cho ta đi nhiều một chút hay sao? Ta...” Tiểu Mạc không nói được, bởi vì mặt Lạc Huỳnh Tâm thật đen.

Lạc Huỳnh Tâm vuốt trán, mặt đầy biểu tình im lặng. Buông tay bắt mạch ra, dờ khóc dờ cười.

18. Chương 18

Editor: Sakura Trang

“Ta nói để cho người đi tới lui nhiều, không phải để cho người một hơi mà đi xa như vậy a! Nhà chúng ta đến bờ sông nhỏ kia xa như vậy!” Nói liền dừng một chút, “Người bình thường động ít như vậy, lập tức đi xa như vậy, người còn nặng như vậy, khó trách thân thể và hài tử kháng nghị!” Lại dừng một chút, “Eo có đau hay không?”

Tiểu Mạc nhìn sắc mặt của Lạc Huỳnh Tâm bắt đầu quay về, thử dò xét kéo ống tay áo của Lạc Huỳnh Tâm, “Àn àn, thật là đau đầu!” Nói còn mím môi một cái, liếm miệng một cái.

Lạc Huỳnh Tâm thở dài, mò được sau eo tiểu Mạc, bắt đầu cho từ từ đám bóp cho hần, nhưng là không nói gì nữa.

Tiểu Mạc len lén nhìn một cái Lạc Huỳnh Tâm, biết lửa của y là phát xong, không khỏi hắc hắc hắc của ngồi dậy, nở nụ cười, “Vây, có phải hay không ta không có chuyện gì a? Hài tử cũng không có chuyện gì?”

“Ừ, không sao, chẳng qua là mệt nhọc, nghỉ ngơi một chút là tốt.” Lạc Huỳnh Tâm nhìn chăm chăm vào ánh mắt của tiểu Mạc, đột nhiên kéo tiểu Mạc vào trong ngực, “”Tiểu Mạc, chớ có dọa ta như vậy nữa! Tiểu Cẩn đột nhiên xông tới nói bụng người đau, hôn vía ta đều phải bị dọa sợ!”

Tiểu Mạc vòng ôm lấy eo của Lạc Huỳnh Tâm, không ngừng vuốt ve sau lưng của Lạc Huỳnh Tâm, “Không có chuyện gì không có chuyện gì, có Huỳnh Tâm ở đây, tiểu Mạc còn có thể có chuyện gì, hắc hắc...” Tiểu Mạc cười hắc hắc, trong lòng giống như ăn mật ngọt vậy! Đột nhiên cảm thấy mình đau bụng cũng đáng!”

*

Hai tháng cuối cùng, bụng của tiểu Mạc đột nhiên to lên rất nhiều, rốt cục thì đến giai đoạn ăn cái gì đều to ra rồi, bụng mất thấy một ngày khác một ngày. Mỗi ngày thời gian của hần cũng đặc biệt quy luật, buổi sáng và Huỳnh Tâm cùng nhau thức dậy đi rừng cây nhỏ luyện võ, trở lại ăn điểm tâm.

Sau đó Huỳnh Tâm đi y quán, hần và tiểu Cẩn mang Đại bảo ra đi bộ một vòng, đại khái đi nửa giờ, trở lại nghỉ ngơi một chút, hần mang Đại bảo, tiểu Cẩn đi làm cơm. Buổi trưa cơm nước xong hần sẽ ngủ một giấc ngủ trưa, sau đó thời tiết hơi lạnh một ít sẽ lại cùng tiểu Cẩn mang Đại bảo đi ra ngoài chơi một vòng, trở lại mang Đại bảo, tiểu Cẩn nấu cơm.

Chờ buổi tối Huỳnh Tâm trở lại cùng nhau ăn cơm tối, sau khi ăn xong lại đi dạo một lúc, trở lại sẽ tắm một chút trước khi ngủ, sau đó Lạc Huỳnh Tâm sẽ xoa bóp toàn thân cho hần, rồi hai người đi ngủ!

Tiểu Mạc cảm thấy mình nhất định đang như ở trong mơ! Mỗi ngày đều muốn cười trộm!

Buổi tối, tiểu Mạc nằm nghiêng ở trên giường, Lạc Huỳnh Tâm đang xoa eo cho hần, một hồi còn phải xoa bóp chân cho hần.

Cách ngày sinh sản càng ngày càng gần, chân của tiểu Mạc có một chút sưng vù, áp lực của eo cũng càng ngày càng lớn, vì vậy mỗi ngày Lạc Huỳnh Tâm đều cần xoa bóp một chút mới có thể thật sự đi và giấc ngủ.

“Huỳnh Tâm, ban đầu người làm sao không dạy ta một chút?” Tiểu Mạc nhìn Lạc Huỳnh Tâm đám bóp cho hần, giờ phút này Lạc Huỳnh Tâm đang mím chặt môi, đã theo xoa đến trên đùi, từng điểm từng điểm xoa huyết vị trên đùi.

“Hử? Dạy người cái gì?” Bây giờ tâm tư của Lạc Huỳnh Tâm tất cả đều ở trên huyết vị thân thể của tiểu Mạc, thuận miệng đáp một tiếng.

“Đám bóp nha, thoải mái bao nhiêu?” Tiểu Mạc cười hắc hắc, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, le lưỡi một cái với Lạc Huỳnh Tâm.

Giống như là có cảm ứng một chút, Lạc Huỳnh Tâm nghiêng đầu quét tiểu Mạc một cái, ngẩn người, lại vội vàng thu hồi ánh mắt, “Thật là thoải mái?”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên, ta gần như không bị rút gan, đều là công lao của người.” Tiểu Mạc co lại cọ, đến gần bên Lạc Huỳnh Tâm.

Na, chuyển qua trộm trộm nhìn y một cái.

“Đừng động lung tung, còn không có xoa bóp xong đâu!” Lạc Huỳnh Tâm nhẹ nhàng đánh cho bờ mông tiểu Mạc một phát, đợi tiểu Mạc không động, lại tiếp tục xoa chân cho hần.

Còn không có yên tĩnh trong chốc lát, liền cảm giác phía sau lưng mình nóng lên.

“Ai! Người làm gì đó, cho người nằm bất động người ngồi dậy làm gì?” Lạc Huỳnh Tâm cứng đờ, cảm thụ được đầu nhỏ phía sau lưng tựa trên vai, trên lưng chống đỡ lấy một đoàn bụng mềm mại.

“Ahhh, người làm gì đó! Sờ eo xằng bậy!” Lạc Huỳnh Tâm đều muốn lại để cho tiểu Mạc tranh thủ thời gian nằm xuống lại, tiểu Mạc không nói chuyện, cũng đã từng chút từng chút chuyển đầu lên, cái lưỡi nhọn vụng trộm liếm một chút lên vành tai của y.

Lạc Huỳnh Tâm nắm chặt quyền rồi lại buông lỏng, cảm dưới kéo căng quá chặt chẽ, nhưng là lại làm sao có thể chống đỡ mà vượt qua trêu chọc của tiểu Mạc!

Y một phát bắt được tay tiểu Mạc, xoay người mặt đối mặt với tiểu Mạc,, ánh mắt tối lại tối. Tiểu Mạc giờ phút này đã cảm thấy ánh mắt Lạc Huỳnh Tâm sâu không thấy đáy, ở trong đó có rất nhiều thứ, lại để cho hắn đọc không hiểu, lại làm cho hắn nhìn không được tiến lên, hôn một cái ánh mắt Lạc Huỳnh Tâm!

Yết hầu Lạc Huỳnh Tâm giật giật, rồi lại cũng nhìn không được nữa, hôn lên bờ môi tiểu Mạc!

Gần sản kỳ, tiểu Mạc gần như đã không có cách nào mỗi ngày đi nhiều như vậy, ngày chỉ có thể lại để cho tiểu Cẩn vịn hắn đi dạo quanh nhà,, đi không được vài bước liền đau lưng, hài tử tại trong bụng nhích tới nhích lui, mỗi lần đều khiến bụng tiểu Mạc rung mạnh, nhúc nhích không ngừng, muốn dừng lại hơn nửa ngày, đợi hài tử động dậy xong mới có thể lại tiếp tục cất bước.

Điểm tâm chấm dứt, Lạc Huỳnh Tâm đi y quán ngồi công đường xử án, tiểu Mạc một người trong phòng không biết đang trêu ghẹo cái gì, tiểu Cẩn nắm vừa mới có thể bước đi Đại bảo bước vào trong phòng, nhìn nó tránh thoát tay mình, lưng lay thoáng động chạy đến chỗ tiểu Mạc.

“Cha!” Tiếng kêu mềm mềm nhu nhu, tiểu Mạc khấn trương để xuống công việc trong tay, xoay người lại dặt tay Đại bảo, miễn cho oa oa quá kích động, trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất!

Kỳ thật cũng không phải chưa từng có, Đại bảo mỗi lần nhìn đến Lạc Huỳnh Tâm Tâm đều phải phụ thân phụ thân chạy về phía y, mới không để tâm tiêu chân ngắn của chính mình có đủ sức để chạy hay không, vì thế sau cùng thường xuyên có tình huống chân trái trợn lẫn đùi phải nằm úp sấp ở trên mặt đất. Mỗi lần đều đã để cho Lạc Huỳnh Tâm Tâm đau lòng không thôi, chẳng qua Đại bảo chính mình trái lại không quá để ý, có đôi khi còn không không đợi Lạc Huỳnh Tâm đi qua diu nhóc, sẽ chính mình lão đảo đứng lên tiếp tục chạy về phía phụ thân, thân thiết vô cùng!

Đại bảo rõ ràng cho thấy thân thiết với phụ thân hơn cha, trừ bỏ lúc muốn chơi đùa mới có thể nhớ tới cha, phần lớn thời gian đều đã dùng ở trên việc tìm phụ thân, tiểu Mạc dùng bao nhiêu thời gian mới khiến cho nhóc học được kêu cha, người ta trái lại hơn nửa tuổi đã biết gọi phụ thân, tiểu Mạc vì thế lại vẫn buồn bực thật lâu!

19. Chương 19

Editor: Sakura Trang

“Tiểu Mạc thiếu gia, người đang làm cái gì?” Tiểu Cẩn theo sát đuổi theo Đại bảo, nhìn đến tiểu Mạc vững vàng dắt Đại bảo mới yên lòng, ngồi vào bên người tiểu Mạc, xem đến trên bàn một đồng lớn mảnh vụn vãi.

“Đang làm y phục cho Nhị bảo, chẳng qua ta cái gì đều sẽ không, muốn làm cái yếm nhỏ đơn giản nhất đều không làm tốt!” Tiểu Mạc cảm y phục mình làm lên, buồn bực chu miệng. Việc này hắn chỉ dám ở lúc Lạc Huỳnh Tâm đi y quán mới dám lấy ra, chẳng thế thì để cho y thấy được, ai nha xấu hổ đã chết!

Y phục Đại bảo là chính Lạc Huỳnh Tâm tự chuẩn bị, cảm thấy lúc Lạc Huỳnh Tâm mang thai Đại bảo chính mình liền là một cái thiếu niên ngây thơ, cái gì cũng không biết, đều là Lạc Huỳnh Tâm chính mình từng cái từng cái chuẩn bị tốt, quả thực đem hắn bảo hộ ở trong tháp ngà, hiện tại hắn đã hiểu nhiều thứ, tuyệt đối không thể giống như lúc Lạc Huỳnh Tâm mang thai Đại bảo, Huỳnh Tâm bảo hộ là một chuyện, thế nhưng hắn chủ động hay không liền là một chuyện khác! Hắn nhất định phải học nhiều thứ hơn, giúp

Huỳnh Tâm chia sẻ một chút, như vậy hẳn mới có thể cảm thấy được, chính mình có tư cách đứng cạnh Huỳnh Tâm!

“Phụ thân, bụng, bụng bụng, đệ đệ!” Lúc tiểu Mạc và tiểu Cẩn hai người nói chuyện, Đại bảo cũng mặc kệ nhiều như vậy, ôm mạnh lấy cái bụng phụ thân, cọ xát mặt mình.

“Ách! Đại bảo, con điếm nhẹ!” Cái bụng tiểu Mạc banh chặt, để cho hẳn nháy mắt cương thân thể, hài tử trong bụng cảm giác được lực lượng bên ngoài, không biết có phải hay không biết bên ngoài có cái tiểu ca ca cùng ngoạn chơi với chính mình, cũng bắt đầu tại phía trong bụng cha làm âm ỉ.

Tiểu Mạc đau toàn thân mồ hôi lạnh, dọa tiểu Cẩn nhảy dựng, khẩn trương kéo Đại bảo kéo đến bên cạnh mình, khẩn trương nhìn tiểu Mạc đau đến đóng chặt mắt.

“Tiểu Mạc thiếu gia, có sao hay không, muốn hay không ta đi tìm thiếu gia!” Chỉ trách không kéo Đại bảo ra sớm, tiểu Mạc đau không có khoảng cách, tiểu Cẩn nhẹ nhàng để tay đến trên bụng tiểu Mạc, có phần lo sợ, lại không dám ra sức, lại phát hiện cái bụng tiểu Mạc biến đến thật cứng rắn, không khỏi kinh hãi!

“Tiểu Mạc thiếu gia, người, người đây là muốn sinh sao? Ta đi kêu thiếu gia!” Tiểu Cẩn nhất bả ôm lấy Đại bảo, vừa muốn nhắc chân chạy, đã bị tiểu Mạc kéo lại y phục.

Tiểu Mạc đau toàn thân mồ hôi lạnh, có chút chịu không nổi, hơn nữa mới vừa dùng được một lúc, sờ sờ cái bụng rất cục lại mềm mại lại.

Miệng lớn hô hấp!

“Không cần, ta mấy ngày nay liền có điểm tình hình như vậy, là giả tính cung lui, lúc trước Huỳnh Tâm mang thai Đại bảo cũng như vậy, không phải khẩn trương, y bận rộn như vậy, không cần kinh động y để cho y lo lắng!”

Lòng tiểu Cẩn có lo lắng, đặt Đại bảo xuống, đứng dậy đi lấy khăn, thấm ướt lại đến lau mồ hôi cho tiểu Mạc.

Lúc này Tiểu Mạc đã tỉnh lại, cái bụng cũng khôi phục mềm mại.

Tiểu Cẩn quan sát hẳn hơn nửa ngày, cuối cùng thấy không lại đau nữa, mới yên lòng, đợi thiếu gia trở về lại nói cho thiếu gia đi.

Giữa trưa Lạc Huỳnh Tâm trở về ăn cơm, tiểu Cẩn lôi kéo y lặng lẽ nói tình huống buổi sáng cho Lạc Huỳnh Tâm, nghe thấy này Lạc Huỳnh Tâm chỉ là nhú mày, yên lặng gật gật đầu, liền đi, lưu tiểu Cẩn một người ngổn ngang trong gió!

Thiếu gia, thiếu gia của ta gia ôi chao, ai, ôi! Ta nói chính là tức phụ nhi tử của người như thế nào bình tĩnh như vậy a!

Tiểu Cẩn bưng một món cuối cùng để trên bàn, lại nhìn đến tiểu Mạc đã ngồi ở trước bàn ăn, Lạc Huỳnh Tâm đang bắt mạch cho hẳn, trong lòng không khỏi mừng thầm, ta gọi là người mặt ngoài phong khinh vân đạm, thì ra vẫn là để ý!

Đưa tay từ trên cổ tay Tiểu Mạc hạ xuống, Lạc Huỳnh Tâm không nói gì, chỉ là nhìn trước mắt hoặc như là không nhìn trước mắt, cũng không động, không biết suy nghĩ cái gì, tiểu Mạc nhìn y, một trận khẩn trương, biểu tình này như thế nào cẩn thận như vậy?

“Thai tức biến cường, đại khái liền vài ngày này, người có cái gì khác với thường ngày, nhất định phải lập tức nói cho ta biết, biết không?” Hơn nửa ngày, Lạc Huỳnh Tâm mới quay đầu nói với tiểu Mạc, tiểu Mạc vội vàng gật đầu, cảm thấy thấy đã có điểm thành thịch, cái kia... Không biết... Chuyện buổi sáng hôm nay có tính là không nói với y hay không?

Lạc Huỳnh Tâm cũng không nói thêm gì, nhận bát cơm tiểu Cẩn đưa qua bắt đầu ăn cơm, cũng không ngẩng đầu.

Tiểu Mạc nhìn tiểu Cẩn liếc mắt một cái, chuyển ánh mắt, tiểu Cẩn cũng vụng trộm nhìn hẳn một cái, không nhúc nhích, trong lòng tiểu Mạc vội vàng, ở dưới bàn hung hăng đá tiểu Cẩn một cước!

Tiểu Cẩn giật mình, trong lòng không khỏi yên lặng ủy khuất, quả nhiên mỗi lần bị thương đều là ta!

“Thiếu gia, cái kia, buổi sáng hôm nay, tiểu Mạc thiếu gia giống như, giống như có phần không thoải mái!” Kỳ thật đã nói với Lạc Huỳnh Tâm, chẳng qua ý tứ thiếu gia, hiển nhiên là muốn để cho hắn tiếp tục diễn kịch, hắn cảm thấy được hắn tuyệt đối muốn đa tài đa nghệ mới có thể hầu hạ thiếu gia loại người thâm trầm này!

Lạc Huỳnh Tâm nhìn tiểu Mạc liếc mắt một cái, tiểu Mạc rụt rụt cổ, ha ha hắc ngậy ngậy cười với Lạc Huỳnh Tâm, “Không trở ngại, liền là cái bụng có chút cứng rắn, lúc trước người cũng là cái dạng này, ta cảm thấy được nên là không chuyện tình gì, cho nên liền không nói.”

Lạc Huỳnh Tâm rút cục đặt bát xuống, lại than dài một tiếng, “Nếu ta vừa rồi không nói câu nói kia, người không lại đã tiểu Cẩn một cước, thì người có phải sẽ không nói?” Y nhìn tiểu Mạc, trong ánh mắt có lưu quang dật thải, nhưng trong nháy mắt giây lát lướt qua. Tiểu Mạc bắt đầu có phần biết chuyện mình làm không đúng, nếu thực có chuyện gì, đại khái Lạc Huỳnh Tâm muốn so với hắn còn hối hận, không khỏi sinh lòng áy náy! Cúi thấp đầu, hai tay xoắn vào nhau.

Lạc Huỳnh Tâm lập tức nhắc bàn tay đặt ở dưới bàn của tiểu Mạc, “Đừng nên mờ ám nhiều như vậy,, đáp lời?” Tiểu Mạc đẩy khăn trương liền có đủ loại mờ ám, cùng với hắn lâu như vậy, Lạc Huỳnh Tâm làm sao có thể không biết, nhìn đến hắn cúi đầu, liền biết tay để bên dưới khăn định bởi vì khăn trương lại bắt đầu chộp qua chộp lại rồi.

“Huỳnh Tâm, người mỗi ngày đều đã vội vàng như vậy, ta cũng không chuyện tình gì có thể làm, tiểu Cẩn đến đây sau nấu cơm trông hải tử đều là hắn, ta trừ bỏ mỗi ngày đi lại, mang theo Đại bảo làm âm ỉ làm âm ỉ, gần như cái gì gì đều không cần làm, cho nên, cho nên ta mới không nghĩ muốn nói cho người, ta sợ người lo lắng, người áp lực đã rất lớn, ta cảm thấy được chuyện không có gì quá lớn, lúc trước người so với ta không biết muốn khó chịu bao nhiêu lần, người cái gì cũng không nói cho ta biết, vẫn cũng chỉ nói không ngại không ngại, ta mới là thật không ngại cái kia a, ta thật sự chuyện tình gì đều không có nha!”

Nói xong nói xong, tiểu Mạc bắt đầu khóc lên, lần này Lạc Huỳnh Tâm thực khăn trương, khăn trương lau nước mắt cho tiểu Mạc, nhìn đến cha khóc, Đại bảo cũng oa một tiếng khóc lên, Lạc Huỳnh Tâm lần này thật sự luống cuống tay chân, muốn dỗ Đại bảo, tiểu Mạc lại yên lặng lau nước mắt. Thấy thế tiểu Cẩn khăn trương ôm lấy Đại bảo tới đi ra ngoài, vừa đi vừa một bên dỗ Đại bảo.

Phu phu hai người bọn họ cái chuyện này, vẫn lại là để cho chính bọn họ giải quyết đi.

20. Chương 20

Editor: Sakura Trang

Sau khi Đại bảo ra ngoài trong phòng mặt rất cục yên tĩnh trở lại, thỉnh thoảng có tiếng tiểu Mạc khóc lóc, Lạc Huỳnh Tâm thở dài, kéo tiểu Mạc qua ôm vào trong lồng ngực mình, hôn một chút bụng lớn của y.

“Tiểu Mạc, người là biết đến, ta từ nhỏ liền cùng phụ thân không thân, cùng người thành thân sau mới cảm nhận được tình thân chân chính, người ở bên cạnh ta, ta mới cảm thấy được ta mỗi ngày làm công việc bề bộn như vậy là có ý nghĩa, ta chỉ muốn xem người mỗi ngày đối với ta cười, liền cảm giác được chính mình càng vội vàng càng vội vàng, người biết không?”

Lạc Huỳnh Tâm rất ít nói nhiều như vậy, y từ trước đến nay thích làm không nói, thường thường đến sau cùng tiểu Mạc mới biết được Lạc Huỳnh Tâm làm điều gì, nhưng là y mỗi lần làm và quyết định, tuyệt đối là không thể chính xác hơn, lại thêm nữa tiểu Mạc mỗi ngày lú rú không ngừng, hai người ở chung thật là hài hòa.

Nhưng là, ai nói Huỳnh Tâm chúng ta sẽ không nói lời tâm tình a, y nói một câu như vậy, còn hơn vô số lời ngon tiếng ngọt! Tâm tiểu Mạc ngọt giống ăn mật, xoa xoa nước mắt.

“Huỳnh Tâm, ta biết, về sau ta có bất luận cái gì không khoẻ đều sẽ nói cho ngươi, ta biết, có đôi khi sợ ngươi lo lắng, thường thường lại càng làm cho ngươi lo lắng, thực xin lỗi!”

Lạc Huỳnh Tâm yên lặng nhìn tiểu Mạc, cũng không nói thêm gì, thật lâu, lại ngẩng đầu lên, hôn một chút tiểu Mạc!

Tiểu Mạc hơi cong môi một cái, hạnh phúc không thôi!

Lạc Huỳnh Tâm chân lướt như bay, đi cực kỳ nhanh. Y muốn nhanh tiến đến thôn lân cận. Vừa rồi thôn lân cận có người tới, thôn bọn họ có một hộ buôn bán lớn, lúc trở về gặp cướp phỉ, thương vong thảm trọng, trong thôn liền chỉ có một đại phu không đủ, vì thế tới thôn trấn Lạc Huỳnh Tâm ở để cầu cứu.

Lúc y đến, đại phu trong thôn đã nhìn, nên bằng bó bằng bó, nên bôi thuốc bôi thuốc, nhưng đại phu trong thôn rõ ràng y thuật thật bình thường, lẽ cũng có thể xem một chút bệnh đơn giản hay bị thương nhẹ, đối mặt mấy cái thương thế có vẻ nghiêm trọng, có chút thúc thủ vô sách (bó tay).

Lạc Huỳnh Tâm để cho tâm mình lắng đọng lại, lúc y ra khỏi nhà đúng là lúc vừa qua giờ cơm không lâu, vốn muốn cùng tiểu Mạc ra ngoài loanh quanh tản bộ, kết quả lại vẫn không kịp làm, liền thấy tiểu đồng trong y quán vội vàng chạy tới nói rõ nguyên nhân.

Lúc ấy Lạc Huỳnh Tâm có chút do dự, chuyển đi này không chừng một đêm đều đã cũng chưa về, ban đêm Tiểu Mạc bên người không ai như thế nào được, hắn sắp sinh, có bất luận cái sai lầm gì chính mình đều đã chịu không nổi. Nhưng mà... Lương y như từ mẫu, một ít tai nạn thương tổn như thế, là chờ cứu mạng, người ta cũng có người nhà, có lẽ cũng có ái nhân và hài tử đang chờ bọn họ về nhà, làm sao có thể nói không đi là không đi được!

Nội tâm đấu tranh kịch liệt, đã thấy Tiểu Mạc kéo ống tay áo Lạc Huỳnh Tâm. Y quay đầu lại, gặp Tiểu Mạc nâng bụng, cười hắc hắc với y, Huỳnh Tâm, ngươi đi đi, mạng người quan trọng nhất, Ta biết ngươi không yên lòng ta, như vậy, tối hôm nay để cho tiểu Cẩn ngủ trên giường nhỏ bên ngoài, ta có cái động tĩnh gì nhất định kêu hô hắc có được hay không. Hơn nữa, ta cũng không nhất định sẽ sinh trong tối hôm nay a, chẳng may, liền thật sự là tối hôm nay sinh, cũng không thể nhanh như vậy liền ra đời đi, có lẽ ta đều còn chưa vỡ ối, ngươi liền trở lại a!”

Tiểu Mạc nói thoải mái, chỉ là hi vọng Lạc Huỳnh Tâm không cần quá lo lắng, bởi vì hắn, mà làm trái lương tâm mình.

Hắn biết Huỳnh Tâm là một người mềm lòng như thế nào, không hiểu y có lẽ cảm thấy được y người này ăn nói có khôn khéo, đối với người đậm mực, nhưng là chỉ có đến gần y mới biết, y có một trái tim mềm mại hơn bất kỳ ai, đối sinh mệnh, y là tôn trọng, không phân địa vị cao thấp giàu nghèo, không đành lòng khinh nhờn, Tiểu Mạc so với người nào cũng biết, Lạc Huỳnh Tâm là một thầy thuốc như thế nào, y được người khác tôn kính! Nếu tối hôm nay bởi vì hắn mà đi không được, có lẽ chuyện này sẽ trở thành trí nhớ không phai nhạt trong lòng y, giống như một móng vuốt ma quỷ, lưu lại một vết sẹo không thể xóa nhòa, y sẽ hối áy náy cả đời!

Lạc Huỳnh Tâm rõ ràng nhìn qua có chỗ động dung, nhìn nhìn tiểu Cẩn, lại nhìn tiểu đồng nhi nhà lão quán trưởng, gật gật đầu.

Nói với tiểu Cẩn: “Tiểu Cẩn, sau khi Đại bảo ngủ người đem Đại bảo cho Tôn gia phụ thân, nhờ hắn giúp một chuyện, đã nói ta ngày khác nhất định đăng môn bái tạ. Ngươi tối hôm nay liền ngủ trên giường nhỏ gian ngoài, nhất định phải chăm sóc cẩn thận cho Tiểu Mạc!”

“Vâng thưa thiếu gia, người cứ yên tâm đi, tiểu Mạc thiếu gia giao cho ta!” Tiểu Cẩn bình thường dừng nhìn âm âm ỉ ỉ, nhưng là một người tâm tư cẩn thận, nếu nói thật sự, là một người cực kỳ khiến người khác yên tâm nếu giao cho chuyện gì.

Gật gật đầu, thu dọn đồ của mình, vội vàng đi theo tiểu đồng bước đi!

Tiểu Mạc chống eo, nhìn bóng dáng màu xanh của Lạc Huỳnh Tâm biến mất mất ở trong tầm mắt, thật lâu không thể thu về!

*

Dưới tay Lạc Huỳnh Tâm đang lần mò bộ ngực một chàng trai trẻ tuổi, xương sườn của hắn chặt đứt một cây, lão Đại phu trong thôn tóc bạc, tuổi tác tuy lớn nhưng lại không đung tới quá loại tình huống này, khám khám đợi cho Lạc Huỳnh Tâm tới mới khẩn trương dẫn y đến xem chàng trai trẻ này.

Người trẻ tuổi giờ phút này đã hôn mê sâu, hô hấp mỏng manh, Lạc Huỳnh Tâm lại thăm dò chút mạch đập của hắn, ổn định tâm thần, quay đầu nói với lão Đại phu: “Lão tiên sinh, người nhanh nhanh mang tới một chút băng gạc dài tới, ta sau khi điều chỉnh xương lại vị trí cũ cần băng bó dày một chút, xương sườn khả năng chui vào phổi, nhưng là xem trạng thái hắn hắn là có thể chịu được, ta trước viết bài thuốc, người tìm người sắc thuốc, sau khi nắn xương cho hắn lập tức cho hắn uống.”

Lão giả tóc bạc gật gật đầu, nhanh chóng người đi cửa hàng lấy vải mỏng, lại cầm phương thuốc của Lạc Huỳnh Tâm đi tìm người sắc thuốc.

Bên cạnh đứng một trung niên nhân, vẻ mặt lo lắng nhìn Lạc Huỳnh Tâm, bộ dáng muốn nói chuyện lại sợ quấy rầy đến y.

Lạc Huỳnh Tâm nhưng không có xem bất luận kẻ nào, y bình tĩnh ở bên người người trẻ tuổi dọc theo lồng ngực, tìm đúng vị trí, quyết đoán xuống tay, nam nhân trung niên chỉ cảm thấy hoa mắt, Lạc Huỳnh Tâm đã buông tay xuống.

“A...!” Đột nhiên một phen kêu đau, người trẻ tuổi khinh hô một tiếng, lập tức yên lặng xuống, thấy thể trung niên nhân liền muốn nhào lên, bị Lạc Huỳnh Tâm một phát ngăn lại: “Người cứ yên tâm, lúc trở lại vị trí cũ rất đau, hiện tại đã không ngại, lát nữa ta băng bó cho hắn, xương sườn không dễ dàng được, cần hắn nhiều tĩnh dưỡng một trận, nhớ kỹ thiên vạn đừng cho hắn bị nhiễm phong hàn, một khi ho khan, đối phổi cùng xương sườn cũng không tốt.”

Trung niên nhân nước mắt bá một chút chút đến đây, không ngừng gật đầu, hận không thể quỳ xuống cho Lạc Huỳnh Tâm, thanh âm của y thanh nhã đậm đặc, làm cho người ta một loại cảm giác tin phục, làm cho người ta cảm giác giống như trời sập, theo ý y chẳng qua cũng chỉ là chuyện mây khói.

Chẳng qua trong chốc lát lão đại phu cầm lấy băng gạc và thuốc tới đây, Lạc Huỳnh Tâm nhận lấy vải gạc cố định cho người trẻ tuổi, liền lui ra.

21. Chương 21

Editor: Sakura Trang

Lão đại phu đem thuốc cho nam nhân trung niên, liền dẫn Lạc Huỳnh Tâm đi đến mấy nơi có những người bị thương nghiêm trọng khác. Đợi đến lúc tất cả đều làm tốt, quả thật đã qua nửa đêm rồi, Lạc Huỳnh Tâm ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh trăng rất tròn, cho mặt đất trải lên một tầng ánh sáng.

Giờ Tý cũng đã qua, chủ nhân thôn trang muốn lưu lại Lạc Huỳnh Tâm ở một đêm, nhưng giờ phút này y thăm nghĩ nhanh lên về đến nhà, không biết chỗ tiểu Mạc thể nào. Chủ nhân thấy thế cũng không bắt buộc, nhờ người kéo tới hai con ngựa: “Lạc đại phu lần này đến đây không kịp cảm ơn, nhìn người vội vã về nhà, chắc hẳn trong nhà có việc gấp, ta phái người cưỡi ngựa tiễn đưa người, cũng có thể trợ người nhanh chóng về đến nhà!”

Lạc Huỳnh Tâm dừng thoáng một phát, cũng không hề khách sáo, gật gật đầu trở mình lên ngựa, cáo biệt chủ nhân, đưa tay quất roi ngựa, thân ảnh hai người thoáng qua biến mất tại trong bóng đêm mênh mông!

Buổi tối tiểu Cẩn cùng tiểu Mạc trong sân đi vài bước, đến buổi tối lúc ngủ, hắn đỡ Đại bảo đi ngủ sau đó mang sang nhà họ Tôn, kết quả Đại bảo lại tỉnh, ở nhà họ Tôn làm trễ nải chút thời gian, vội vã gấp trở về ôm lấy tấm nệm đặt ở trên giường bên ngoài gian phòng của Lạc Huỳnh Tâm và tiểu Mạc, vào nhà nhìn lại một chút tiểu Mạc, cái này vừa nhìn, làm tiểu Cẩn hết hồn!

Chỉ thấy tiểu Mạc tự mình một người nghiêng dựa vào trên giường, tay phải vuốt phần bụng, tay trái nắm chặt y phục dưới thân, đã đau đầu đầy mồ hôi rồi!

Tiểu Cẩn tranh thủ thời gian chạy qua, sờ lên bụng tiểu Mạc, đã cứng rắn như bàn thạch, không khỏi âm thầm lo lắng!

Đứa nhỏ này, quả nhiên muốn lúc này đi ra sao?

“Tiểu Mạc thiếu gia, có phải muốn sinh có phải hay không! Ta, ta đi tìm người tranh thủ thời gian gọi thiếu gia về! Tiểu Cẩn cũng là nóng nảy, hắn chưa từng thành thân, ở đâu một mình gặp qua trận thế này. Lần trước Lạc Huỳnh Tâm sinh sản chung quanh nhiều người như vậy, hắn đều là dựa theo lệnh giúp đỡ, lần này trong phòng này không có người khác, ngoại trừ tiểu Mạc nhưng cũng chỉ có chính hắn a!”

Tiểu Mạc lắc đầu, cắn chặt răng rồi lại không nói lời nào, nhưng mà trên mu bàn tay nổi gân xanh biểu hiện tình trạng giờ phút này của hắn, nào là không phải đau chứ!

“Không muốn đi quá nhiều Huỳnh Tâm, sinh con đều như vậy” hắn thở dốc một hơi, co thắt tử cung theo thời gian dần yếu bớt, hơn nửa ngày tiểu Cẩn mới trả lời.

“Lần trước Huỳnh Tâm từ giữa trưa đau nhức đến trong đêm mới sinh hạ Đại bảo, ta đây giờ mới bắt đầu, chính là Huỳnh Tâm trở về vẫn là bộ dạng như này.” Tiểu Mạc nói lại để cho Tiểu Cẩn ổn định lại tâm thần, chính như lời hắn nói, bây giờ gấp cũng sẽ vô dụng thôi. Gật gật đầu:

“Ta đây đi trước đun chút nước ấm, lại đi làm chút cháo, trong chốc lát thừa dịp khoảng cách người ăn một chút, bằng không thì thật sự đã đến sau nửa đêm vẫn không sinh hạ được, khẳng định không còn khí lực rồi!” Dứt lời vịn tiểu Mạc nằm xuống, đắp chăn xong cho hắn, sắp xếp ổn thỏa mới đi phòng bếp.

Đun nước nấu cháo, tiểu Cẩn vội vã lại trở về phòng, thấy tiểu Mạc đã chịu đựng không được nằm xuống, chăn màn đã bị hắn giật đi, cả người như bị vớt trong nước ra. Tiểu Cẩn không biết làm sao, không biết nên làm cái gì cho phù hợp, đành phải cầm lấy khăn lau mồ hôi cho tiểu Mạc.

Tiểu Mạc thở hào hển dần dần ổn định lại, nói với tiểu Cẩn đang ở phía đối diện: “Tiểu Cẩn, người đỡ ta đứng lên, ta đi một chút,

Huỳnh Tâm để cho ta nhiều đi một chút, nhất định là không thành vấn đề, ta đây nước ối cũng còn không có vỡ, khoảng cách sinh sản còn xa, đi một chút, nói không chừng xuống nhanh chút ít!” Nói qua muốn ngồi dậy.

Tiểu Cẩn tranh thủ thời gian đáp lời, vịn tiểu Mạc chậm rãi ngồi dậy, sau khi ngồi dậy tiểu Mạc đóng mắt cau chặt lông mày, sợ tới mức tiểu Cẩn động cũng không dám động.

Tiểu Mạc đau qua cái này một hồi, rốt cuộc lần nữa chậm rãi đứng người lên, tiểu Cẩn đặt cánh tay của hắn đến trên cổ mình, vịn hắn nhắc chân từng bước một. Lúc này tiểu Mạc cảm thấy toàn bộ bụng tựa như rơi xuống một cái tảng đá, nặng trĩu, áp cả người hắn đều cảm thấy muốn không thở nổi, hơn nửa ngày mới đi ra mấy bước nhỏ, bụng lại bắt đầu đau, cái bụng co rút, bụng dưới đau tựa như có một thứ gì đó đang kẹp cẩu!

Mất thấy tiểu Mạc chân mềm muốn xuống ngồi, sợ tới mức tiểu Cẩn nâng chặt hắn dậy, sợ hắn ngồi xuống, đả thương chính mình đả thương hài tử, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện thiếu gia người tranh thủ thời gian trở về đi, ta có chút chống đỡ không được a!

May mắn tiểu Mạc và tiểu Cẩn thân cao không sai biệt lắm, thân hình cũng không sai biệt lắm, thân thể mang thai của tiểu Mạc cũng không thay đổi béo, bằng không thì tiểu Cẩn thật sự muốn không chịu nổi cậu.

Tiểu Mạc từng ngệm từng ngệm hô hấp, làm cho mình hút vào càng nhiều không khí hơn, vuốt bụng của mình, nóng nóng nóng đấy, nhưng mà chậm rãi biến mềm, lại một đợt cung lui trôi qua, hắn mấp máy môi, dùng sức trừng mắt nhìn, lần nữa nhắc chân lên.

Nhất định phải kiên trì, nhất định phải kiên trì, Huỳnh Tâm rất nhanh sẽ trở về, nhất định phải kiên trì! Hắn không ngừng cổ vũ cho mình, Lạc Huỳnh Tâm liền như một cái tín niệm của chính mình, chống đỡ hắn từng bước một chịu đựng đau đớn nhắc chân bước đi.

Lại rời đi không biết bao lâu, cái này không riêng tiểu Mạc rồi, liền tiểu Cẩn đều một đầu một thân mồ hôi, hắn cảm giác mình đều mệt mỏi không chịu nổi, tiểu Mạc vẫn còn kiên trì, không khỏi cảm thán nội tâm tiểu Mạc cường đại. Nhưng mà hắn không biết, nội tâm chính thức cường đại chính là thiếu gia nhà hắn cơ, tiểu Mạc cùng Lạc Huỳnh Tâm cùng một chỗ lâu như vậy, tín niệm kiên định của y tựa như một cái hải đăng trong đời của tiểu Mạc, lại để cho hắn chịu đựng đau đớn có thể kiên trì bản tính nhắc chân, từng bước một bước đi.

Không biết lại đi bao lâu rồi, tiểu Mạc rốt cuộc không kiên trì nổi, tiểu Cẩn dùng tất cả khí lực rút cuộc đem tiểu Mạc đưa đến bên giường, muốn tiểu Mạc ngồi xuống. Tiểu Mạc lắc đầu: “Không được... Ngồi, không ngồi được, người đem đệm giường phủ kín đến trên mặt đất cạnh giường, ta quỳ một lát!”

Tiểu Cẩn gật gật đầu, giúp đỡ tiểu Mạc lại để cho hắn trước tựa ở bên giường thở một ngụm, động tác của mình lưu loát đem đệm giường trên giường giật xuống phủ kín trên đất cạnh giường, sợ hắn quỳ đau, lại đem chăn màn cũng kéo tới đây cùng nhau kê lót tốt, mới giúp đỡ tiểu Mạc tới đây.

Tiểu Mạc chống đỡ mép giường, làm cho mình chậm rãi quỳ đến cạnh giường, đem cánh tay chống lên trên giường, hai chân chuyển hướng, bụng nặng trĩu rơi xuống tại trên đùi, hắn đóng hai mắt, nước mắt vì đau sắp chảy ra.

Tiểu Cẩn sợ hắn nhịn không được, tại bên cạnh vịn hắn, cái tay còn lại không ngừng giúp hắn bóp sau lưng, hy vọng giảm nhẹ một chút đau đớn nơi eo.

“A...! Đau chết mất! Ách...!” Tiểu Mạc ung dung nói câu, không biết là nói cho tiểu Cẩn nghe, hay vẫn là chỉ là vì trên tâm lý thoải mái một chút. Hắn đem cái trán trán đặt vào trên mu bàn tay, dùng sức hít sâu.

“Tiểu Mạc thiếu gia nhịn một chút, Thiếu gia khẳng định rất nhanh phải trở về đến rồi! Người nhất định phải chịu đựng!”

Tiểu Mạc không có trả lời, bình thường lúc nào cũng cười đùa tí tởm, rút cuộc không thấy, nghiêm túc nghiêm mặt, cắn chặt hàm răng gật đầu.

22. Chương 22

Editor: Sakura Trang

Lại một trận đau nhức đi qua, trên người tiểu Mạc giống như vừa dội nước, kiệt lực muốn nằm vật về phía sau! Hừ tiểu Cẩn nhanh chóng xòe tay ôm eo hắn, ôm người lười đến trong ngực, cảm giác trái tim của mình đều đi theo thần kinh của mình thắt chặt lại, nhảy kịch liệt liên tục.

Tiểu Mạc tại trong ngực tiểu Cẩn,, đóng chặt lại hai mắt, nếu không phải hắn vẫn còn từng ngụm từng ngụm hô hấp, tiểu Cẩn đều phải sợ hắn thật sự là muốn ngất đi thôi!

“Tiểu Mạc thiếu gia, tiểu Mạc thiếu gia người chịu đựng a!” Tiểu Mạc như trước từ từ nhắm hai mắt, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn hơi lắc nhẹ đầu, tỏ vẻ chính mình không có chuyện.

“Người trước chống đỡ, ta đi lấy nước cho người, người ra mồ hôi nhiều lắm, tiếp tục như vậy không được, thừa dịp khoảng cách uống một chút!” Dứt lời nâng tiểu Mạc dậy dựa vào trên người mình, lại để cho hắn nằm ở mép giường. Hắn nhanh chóng từ trong bầu rót chén nước bưng tới đây, muốn dứt cho tiểu Mạc.

Tiểu Mạc ngẩng đầu mở mắt ra, trước mắt có chút mơ hồ, hơn nửa ngày mới nhìn rõ khuôn mặt lo lắng của tiểu Cẩn. Tiểu Cẩn cẩn thận mớm nước cho hắn, vèn vèn uống hai thìa nhỏ sẽ thấy cũng uống không trôi rồi. Lúc này tiểu Mạc ngoại trừ cảm giác mình vội vàng muốn đem hài tử nóng hổi trong bụng giống như hòn đá này sinh ra cái gì khác cũng không muốn làm, nhưng mà không biết làm sao đến bây giờ liền nước ối còn chưa vỡ, hắn thậm chí không biết tình huống hiện tại của thân thể mình là gì, chỉ có thể mặc cho từ đau đớn một lần lại một lượt xâm nhập thân thể và ý chí của chính mình.

Tiểu Cẩn cảm giác mình muốn khóc, tiểu Mạc trong tay hắn nếu là có cái gì không hay xảy ra hắn như thể nào giải thích với thiếu gia đây! Nhìn đến tiểu Cẩn đỏ tròng mắt, tiểu Mạc ngẩn ngơ, không khỏi lắc đầu với hắn, “Không có chuyện gì đâu tiểu Cẩn, ta khẳng định... Khẳng định có thể sinh hạ đến đây, mang thai lâu như vậy Huỳnh Tâm... Đều không có nói ta và hài tử có vấn đề gì, cho nên, không có vấn đề đây!” hắn nói dứt quãng, thanh âm như có như không, những tin tức này đều nói cho tiểu Cẩn thân thể của hắn bắt đầu hư nhược rồi, nhưng mà lúc này, là cái gì chèo chống hắn kiên định tín niệm nội tâm của chính mình niệm đây?

Ta nhất định không có chuyện mà, ta nhất định sẽ đợi Huỳnh Tâm trở về!

“Tiểu Mạc Thiếu gia, lại uống một ngụm đi.” Tiểu Cẩn bưng ly, đem ly xuôi theo phóng tới dưới môi tiểu Mạc, tiểu Mạc mở miệng, rồi lại lực bất tòng tâm, tiểu Cẩn từng điểm từng điểm nghiêng ly, muốn phải trợ giúp tiểu Mạc uống hết nước, nhưng mà nước rồi lại theo khóe miệng của hắn chảy xuống.

Tiểu Cẩn rốt cuộc khóc lên, hắn lo lắng tiểu Mạc kiên trì không đi xuống, sợ hài tử chết từ trong trứng nước, sợ tiểu Mạc nếu là có cái gì không hay xảy ra thiếu gia trở về phải làm sao, nhưng mà lúc này tiểu Mạc đã không có tinh lực lại đi an ủi hắn.

“Tiểu Mạc!” Một thanh âm vang dội âm đột nhiên vang vọng cả gian phòng, tiểu Cẩn tranh thủ thời gian lau một chút mặt nhanh chóng quay đầu, quả nhiên, đứng ở cửa không phải thiếu gia nhà hắn thì còn ai vào đây nữa!

Trên trán Lạc Huỳnh Tâm tất cả đều là đổ mồ hôi, lồng ngực không ngừng phập phồng, đứng ở cửa ra vào, nhưng không có động. Như là không quá tin tưởng chuyện trước mắt!

Tiểu Mạc vốn đã không có tinh thần lại đột nhiên mở to mắt, nhanh chóng quay đầu, không dám tin giống nhau trộn to hai mắt nhìn người ngoài cửa, liền như vậy nhìn chăm chăm, sau đó, không có báo hiệu đấy, nước mắt đột nhiên xoát thoáng một phát trút xuống.

“Huỳnh Tâm!” Vén vén chẳng qua là như vậy một tiếng thở nhẹ, Lạc Huỳnh Tâm cảm thấy tín niệm cả đời mình có lẽ ngay tại đây rồi, bộ dáng tiểu Mạc nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, giờ phút này như một búp bê vải rách hời quỳ sắp tại bên cạnh mép giường, đối với y tạo thành trùng kích cực lớn đến cỡ nào!

Lạc Huỳnh Tâm sải bước đi tới, càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thậm chí là thăng lao đến.

“Ta ở, tiểu Mạc, ta ở, thực xin lỗi, ta đã về trễ rồi!” Hắn chăm chú ôm người trong ngực, tiểu Mạc chỉ cảm thấy thân thể ấm áp ôm chính mình này đang không ngừng run rẩy, hắn lắc đầu, không nói gì, nội tâm rồi lại dâng lên an tâm vô hạn!

Y đã trở về!

Lạc Huỳnh Tâm quay đầu thấy nước trong tay tiểu Cẩn, nhận lấy, ngẩng đầu lên uống một ngụm, thoáng qua đối mặt môi khô trắng bệch của tiểu Mạc.

Tiểu Mạc mở to hai mắt, ngơ ngác một chút, hoặc như là đã bị Lạc Huỳnh Tâm đầu độc giống nhau, hơi hé miệng, chậm rãi uống xong hớp nước được mớm cho!

Uống xong mấy ngụm sau đó, tiểu Mạc cảm giác trận đau nhức quen thuộc lại muốn bắt đầu, hắn tựa đầu chôn đến trên bờ vai Lạc Huỳnh Tâm.

Không khỏi trầm thấp rên rỉ lên, cánh tay nắm thật chặt sàng đan trên giường, toàn thân run rẩy kịch liệt.

“Huỳnh Tâm, đau

~!” Tiểu Mạc tại trong ngực Lạc Huỳnh Tâm nhẹ nhàng nói, Lạc Huỳnh Tâm chẳng qua là không ngừng vuốt phía sau lưng của hắn.

“Đừng sợ, ta đã trở về, ta ở đây, ta ở đây!”

23. Chương 23

Editor: Sakura Trang

Tam bánh bao

Ánh trăng như ngọc, phía ngoài gió thổi mạnh, mang đến từng trận lạnh lẽo, lò lửa trong phòng cháy lớn, một phòng ấm áp.

Hai người trên giường trần như nhộng, tiểu Mạc xích lửa đỏ bừng, vừa vặn đỡ lấy sau lưng Lạc Huỳnh Tâm.

Lúc động tình không nhịn được ngẩng đầu lên, nói mọi thứ của chính mình thứ đều bày ra cho người trước mặt.

“Huỳnh Tâm, Huỳnh Tâm!” Tiểu Mạc không nhịn được, không ngừng nỉ non tên người trước mặt, giống như là vĩnh viễn không thấy phiền, trong lòng vĩnh viễn đều tràn ngập người này, tràn đầy.

Lạc Huỳnh Tâm không có trả lời, rồi lại như là quanh thân đều bị ấm áp của tiểu Mạc vây quanh, lại để cho y không khỏi cảm giữ chặt chẽ.

Người ở dưới thân, đem phân thân đưa vào thật sâu, y không ngừng hôn cái trán tiểu Mạc, cái cổ, Thân thể, giống như là muốn đem cái này người giống như dây cung móc vào lòng của mình.

Thẳng đến tiểu Mạc cảm giác mình đều muốn không thể hô hấp, Lạc Huỳnh Tâm mới dần dần chậm lại động tác, chậm rãi lùi ra.

Tiểu Mạc miệng lớn hô hấp, hồi lâu màu đỏ trên người mới dần dần rút đi.

Lạc Huỳnh Tâm yêu say đắm lại hôn một chút tiểu Mạc, mới quay người xuống giường, đánh tới một chậu nước giúp đỡ tiểu Mạc rửa sạch.

Tiểu Mạc đã buồn ngủ, tại lúc Lạc Huỳnh Tâm sắp sửa lau xong như là nhớ tới cái gì tỉnh lại, quay đầu nhìn Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm giật mình, thẳng tắp nhìn xem tiểu Mạc, không biết hắn muốn làm cái gì.

“Huỳnh Tâm, chúng ta lại muốn một hài tử đi!”

Lạc Huỳnh Tâm không nói gì, thu tay lại, bưng chậu đến đi ra ngoài rót nước, trong chốc lát mới lại đi vào.

Lạc Huỳnh Tâm không nói gì, thu tay lại, bưng chậu đến đi ra ngoài rót nước, cách trong chốc lát mới lại đi vào.

Tiểu Mạc xê dịch vào trong một ít, lại để cho Lạc Huỳnh Tâm nằm lên trên giường xong, giúp đỡ hai người đắp kín mền.

Lạc Huỳnh Tâm nằm xong rồi lại không nói chuyện, ánh mắt nhìn xem nóc giường, thở một hơi thật dài, mới lật người đến đối mặt với tiểu Mạc.

Từ vừa mới nói ra câu nói kia sau đó, thấy Lạc Huỳnh Tâm vẫn không có mở miệng, tiểu Mạc có chút lo sợ đấy,

Vẫn không dám lên tiếng, lúc này thấy Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc xoay người lại nhìn hắn, hắn rốt cuộc lấy được dũng khí nói: “Được không a Huỳnh Tâm?!”

“Nếu như ta không thì sao?” Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc mở miệng nói chuyện, lại làm cho tiểu Mạc thất vọng.

Xem ra Huỳnh Tâm không muốn lắm đâu.

Tiểu Mạc có chút xoắn xuýt, hắn hy vọng có thể có càng nhiều người mang theo huyết mạch của hai người càng tốt, hắn kỳ thật vô cùng muốn có nhiều hơn hai hài tử của bọn họ.

Có đôi khi thấy chỉ có hai cái hài tử cùng nhau chơi đùa, vẫn cảm thấy hai người bọn họ rất cô đơn lạnh lẽo.

Tiểu Mạc bĩu môi: “Bởi vì cảm thấy hai tiểu hài tử quá ít, lại tới một người nhiều phù hợp nha, ba cái tiểu hài tử, cùng nhau chơi đùa, khẳng định thật vui vẻ đấy, có được hay không vậy!”

Tiểu Mạc để sát vào Lạc Huỳnh Tâm, hôn một chút gương mặt của y, lại cọ xát.

Lúc này Lạc Huỳnh Tâm rồi lại như một người bí ẩn làm người ta phát bực không nói, chẳng qua là giữ chặt tay chân không thành thật của tiểu Mạc, ôm sát người vào trong ngực của mình, nhắm mắt lại, mãi cho đến ngủ cũng không có nói thêm một câu.

Tiểu Mạc ở trong sự tâm thần bất định này liền ngủ rồi!

Sau đó vài ngày, tiểu Mạc quả thực đã thành cái đuôi của Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm đi đến chỗ nào, hẳn hầy cùng đến

Chỗ nào, trong miệng như lão tăng niệm kinh nói với Lạc Huỳnh Tâm: “Huỳnh Tâm, lại muốn một đứa đi, người vì cái gì không muốn chứ?”

Như thế nhiều lần, Lạc Huỳnh Tâm rồi lại như không nghe đến giống nhau, như trước nên làm gì làm gì.

Tiểu Mạc tại nội tâm không ngừng phun tào, Lạc Huỳnh Tâm chính có năng lực ấy, nếu là y không muốn phản ứng người, người chính là làm ầm ĩ xóc nóc nhà, y như trước có thể khí định thần nhàn mặt không đổi sắc.

Tiểu Mạc rất uể oải, đặc biệt uể oải.

Lúc Lạc Huỳnh Tâm từ y quán lúc trở lại, liền thấy tiểu Mạc rốt cuộc không giống mấy ngày hôm trước giống nhau mỗi ngày quần quít lấy y muons hài tử, giờ phút này chỉ một người ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn phía xa đại bảo hộ bảo cùng nhau chơi đùa, thỉnh thoảng cười một cái, nhưng có chút cô đơn.

Lạc Huỳnh Tâm đứng tại nguyên chỗ, nắm đầm rử xuống tại bên người dùng sức nắm rồi nắm, thở dài, rồi lại cuối cùng không có nói cái gì.

Mỗi lần ánh mắt chờ mong của tiểu Mạc rơi vào trên người Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm đều nhìn ở trong mắt, trong lòng sẽ không dễ chịu, nhưng mà, mỗi lần vừa nghĩ tới lại muốn một hài tử, lòng y còn sợ hãi.

Tiểu Mạc rốt cuộc nhịn không được, buổi tối chăm sóc tốt co hai cái hài tử ngủ sau đó, rốt cuộc ngăn Lạc Huỳnh Tâm đằng sau bàn đọc sách, tròn mắt đỏ hoe, chứa đựng nước mắt, muốn khóc lại không dám khóc nhìn y.

Lạc Huỳnh Tâm cuối cùng cũng luống cuống, y vừa bắt đầu cho rằng tiểu Mạc chẳng qua là nhất thời cao hứng, qua mấy ngày sẽ đã quên chuyện hài tử, không nghĩ tới hẳn mỗi ngày đều nhắc đến, càng về sau tự nhiên yên lặng, mãi cho đến cuối cùng bộc phát, thì ra mong muốn có một hài tử mãnh liệt như vậy.

“Tiểu Mạc, không khóc được không, được không!” Lạc Huỳnh Tâm luống cuống tay chân, ôm tiểu Mạc vào trong ngực nhẹ nhàng an ủi.

“Huỳnh Tâm, người vì cái gì không muốn lại có một hài tử đây? Chúng ta lại muốn một đứa đi mà!” Hẳn khóc lóc, thanh âm đứt quãng, nhưng mà như trước mãnh liệt biểu đạt ý nguyện của mình: Lại muốn một hài tử!

Lạc Huỳnh Tâm thở dài, lau lau nước mắt cho tiểu Mạc

“Tiểu Mạc, ta không biết người vì cái gì như vậy cố chấp muốn lại muốn một hài tử, chúng ta đã có Đại bảo và Nhị bảo rồi, hai cái hài tử đều 3,4 tuổi. Như vậy mấy năm qua, ta một mực không cho người còn có hài tử, bởi vì ta thật sự,” Lạc Huỳnh Tâm dừng thoáng một phát, nói tiếp “Thật sự chịu không được cho người lại chịu tội như vậy!”

24. Chương 24

Editor: Sakura Trang

Y hôn một cái cái trán tiểu Mạc, “Người biết không, lúc ấy ta vừa vào nhà, trong tích tắc thấy người quỳ dưới giường, quay đầu nhìn ta, ta lúc ấy thật sự cảm thấy, giống như toàn bộ tâm đều xé rách, ta cũng lại không muốn trải qua một lần tâm tình này, thật sự, thật sự không muốn! Cảm giác tựa như thoáng một phát tiến vào nước sôi lửa bỏng trong địa ngục, ta thậm chí không dám tưởng tượng, nếu như ta lúc ấy trở về chậm thêm một đoạn thời gian...”

Lạc Huỳnh Tâm nghẹn ngào, câu nói kế tiếp rút cuộc nói không được, chậm hơn nửa ngày mới lại tiếp tục nói, “Vì cái gì lại muốn một hài tử như vậy?” Y nâng mặt tiểu Mạc lên... lên đến trước mặt đối với chính mình, nhìn xem ánh mắt đỏ rực của tiểu Mạc, tâm thương yêu không dứt.

Tiểu Mạc rủ xuống mí mắt, mím môi, đem nguyện vọng trong lòng đối với Lạc Huỳnh Tâm từng cái nói tới.

“Huỳnh Tâm, ta là con trai độc nhất, từ nhỏ đến lớn đều là tự mình một người, phụ thân và cha mặc dù đối với ta yêu thương bảo vệ, tìm phu tử tốt nhất cho ta, sư phụ kinh thương tốt nhất, nhưng mà ta như trước cảm thấy rất cô độc.

Sau trong nhà gặp rủi ro, nếu không phải gặp được người đã cứu ta, có thể ta giờ phút này cũng cùng phụ thân và cha đi xuống suối vàng. Nhưng mà trước khi được người cứu, ta tự mình một người trên đời này du đãng, đã có bữa nay không có bữa sau, ngoại trừ biết chữ, hiểu một chút kinh thương, còn lại cái gì cũng không biết, lại ở đâu có nơi nguyện ý muốn một cái hài tử hầu như cái gì cũng đều không hiểu. Ta khi đó thật sự cảm thấy không có dũng khí sống sót.

Khi đó vẫn suy nghĩ, nếu như ta có cái huynh đệ nên có bao nhiêu tốt, nếu có cái ca ca lớn hơn ta, nhất định có thể làm cho ta dựa vào, có thể chăm sóc ta, ta không phải là một người, nếu có cái đệ đệ, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, ta dùng toàn bộ năng lực lớn nhất của ta lại để cho hắn ăn no mặc ấm. Thế nhưng... Thế nhưng... Ta không có cái gì, trên đời này giống như liền thừa ta một người, có một đoạn thời gian, thật sự là thống khổ muốn chết, thậm chí muốn kết thúc chính mình!”

“Về sau và người thành thân sau đó ta vẫn suy nghĩ, ta nhất định phải sinh thật nhiều hài tử, dù là hai người chúng ta già rồi, giá hạc quy thiên, mấy người hài tử cùng một chỗ, mới có thể chăm sóc lẫn nhau, sẽ không giống như ta cô đơn một mình, thật là tốt bao nhiêu!”

Một đoạn nói chuyện thật dài lại để cho Lạc Huỳnh Tâm khiếp sợ, ở rất cuộc biết ý tưởng của tiểu Mạc, Lạc Huỳnh Tâm trầm mặc, y kéo tiểu Mạc vào trong ngực, khàn khàn thanh âm lẩm bẩm nói: “Ta đã biết, tiểu Mạc, ta đã biết, để cho ta suy nghĩ cẩn thận một chút chút được không?”

Tiểu Mạc ở trong ngực Lạc Huỳnh Tâm gật gật đầu, cuối cùng không nói gì nữa.

*

Ngoài cửa sổ gió bắc gào thét, tuyết nhỏ rơi, đây là trận tuyết đầu tiên trong mùa đông năm nay, thời tiết còn chưa đủ rét lạnh, tuyết không lớn, rơi xuống đất liền tan ra, nhưng mà cũng chứng minh mùa đông đến.

Lạc Huỳnh Tâm gần như là đứng một canh giờ phía trước cửa sổ, nhìn không chuyển mắt, buổi chiều y quán không có gì người bệnh đến xem bệnh, một ít bệnh thông thường đại phu trong y quán cũng không có tới hô Lạc Huỳnh Tâm, mọi người đều biết mấy ngày nay Lạc đại phu có tâm sự, cũng không dám hỏi đến.

Buổi tối lúc y quán đóng cửa, Lạc Huỳnh Tâm chậm rãi từ trong quán đi ra, rồi lại thấy tiểu Mạc dẫn Đại bảo Nhị bảo, đang tại đất trống trước y quán vui đùa, nhìn thấy Lạc Huỳnh Tâm đi ra, hai cái hài tử hưng phấn phốc tới đây.

“Phụ thân!” “Phụ thân!”

Lạc Huỳnh Tâm cười ôm lấy hai bé vào trong ngực, ngửi hương sữa trên người bọn chúng, thật sự là cảm thấy thoải mái từ trong nội tâm.

“Được rồi được rồi, đừng làm ồn, Cẩn thúc nhất định đã làm tốt cơm chờ chúng ta về nhà, các con không đói bụng sao?”

Tiểu Mạc tới đây giải cứu Lạc Huỳnh Tâm, hai cái hài tử nghe xong, rốt cuộc không hề làm ầm ĩ Lạc Huỳnh Tâm, hai người lớn mỗi người dắt tay một đứa, dạo bước về nhà.

Mặt trời chiều ngã về tây, để lại một bóng dài xinh đẹp hạnh phúc.

Buổi tối, tiểu Mạc dỗ bọn nhỏ đều ngủ trở lại nhà chính, Lạc Huỳnh Tâm đang ngồi ở trên giường khoác trên vai bộ y phục độc sách, tiểu Mạc lắc đầu, “Lạnh như vậy người cứ như vậy tùy tiện khoác trên vai bộ y phục, không lạnh a.”

Lạc Huỳnh Tâm cười cười, để sách xuống, xê ra vị trí đến lại để cho tiểu Mạc ngồi vào bên cạnh, một bên nghe tiểu Mạc nói: “Cũng đúng á..., người luyện võ đấy, không giống ta! Ai nha lạnh quá!”

Cảm thán một câu, còn không có kịp phản ứng, Lạc Huỳnh Tâm liền áp người đi qua.

Tiểu Mạc ngốc chỉ chốc lát.

Lạc Huỳnh Tâm lúc nào chủ động như vậy chứ, hiếm có a, mỗi lần đều là tiểu Mạc nhích tới nhích lui động đến động đi làm ầm ĩ y không chịu được.

“Tiểu Mạc, ta nghĩ kỹ.” Lạc Huỳnh Tâm nhìn xem tiểu Mạc dưới thân, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn.

“Cái gì nghĩ kỹ?” Tiểu Mạc nháy nháy mắt to, vẻ mặt không hiểu rõ.

“Hài tử.”

“...”

Trong phòng có trong nháy mắt đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến chỉ có thể nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, nhưng mà lập tức tiểu Mạc giống như nổ tung.

“Người nghĩ kỹ?! Thật vậy chẳng thật vậy chẳng?” Tiểu Mạc mặt mũi tràn đầy kinh hãi, quả thực không thể tin được tai của mình, hắn vẫn luôn cho rằng Huỳnh Tâm sẽ không đồng ý, không nghĩ tới sự tình cách không có hai ngày, Huỳnh Tâm đột nhiên nói cho hắn biết, y đồng ý!

“Àn.” Trong mắt Lạc Huỳnh Tâm tràn đầy vui vẻ, thấy tiểu Mạc vui vẻ như vậy, hắn cảm thấy, bất luận cái gì quyết định đều là đáng giá đấy.

Tiểu Mạc hưng phấn trực tiếp hôn vào Lạc Huỳnh Tâm, nhưng mà không có mấy cái hiệp khiến cho Lạc Huỳnh Tâm chiếm được thượng phong, rất nhanh liền tiến nhập cao trào.

Về mặt tiểu Mạc ửng hồng, không biết là hưng phấn, hay vẫn là động tình đến cực điểm.

Lạc Huỳnh Tâm lấy tay sờ lên tiểu tiểu Mạc đang phấn khởi, tiểu Mạc của chúng ta vẫn còn hưởng thụ nhắm chặt hai mắt, rồi lại từ từ ngồi xuống.

“Ồ, Huỳnh Tâm, người!” Tiểu Mạc cả kinh, mở to mắt, cũng tại còn không có kịp phản ứng, Lạc Huỳnh Tâm liền nhu hòa bắt đầu chuyển động. Y không ngừng vuốt ve thân thể tiểu Mạc, không ngừng hôn hít lấy hắn, cũng không lâu lắm tiểu Mạc liền quên mất điều muốn hỏi liền lọt vào trong sương mù rồi.

25. Chương 25

Editor: Sakura Trang

Thăng đến xong việc tiểu Mạc cũng không có hỏi ra nghi ngờ của mình.

Hai người hoàn toàn nằm xong sau đó, tiểu Mạc đã mỗi một không chịu nổi, hắn nghiêng qua thân thể ôm eo Lạc Huỳnh Tâm,, đầu tựa vào trong ngực của y.

“Huỳnh Tâm, vì cái gì?” Hắn không dám nhìn Lạc Huỳnh Tâm, không biết vì cái gì.

Lạc Huỳnh Tâm cười cười, y chẳng qua là hy vọng tiểu Mạc có thể vui vẻ, không hơn.

Y vuốt vuốt tóc tiểu Mạc, không ngừng vuốt ve phía sau lưng của hắn, như là ở cùng tiểu Mạc nói, hoặc như là đang lằm bằm lâu lâu, giọng nói trầm thấp, giống như một ly rượu lâu năm lại để cho tiểu Mạc say mê.

“Tiểu Mạc, ngươi muốn, ta liền cho ngươi, nhưng ta như thế nào nhẫn tâm cho ngươi lại chị tội như vậy lần nữa, tâm như thế nào chịu đựng được...”

Y hôn một chút cái trán tiểu Mạc, “Ngủ đi, tiểu Mạc, ngủ đi.”

Tiểu Mạc không nói gì, chẳng qua là hít mũi một cái, khẽ gật đầu.

Lạc Huỳnh Tâm cảm thấy y phục trên người ẩm ướt rồi.

Y ngoéo khoe miệng, nhắm mắt lại, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ!

Từ lúc đó về sau, trong cuộc sống Mạc mỗi ngày chờ đợi lo lắng nhìn chăm chăm vào Lạc Huỳnh Tâm, trong nội tâm vừa hy vọng y lập tức có hài tử, như vậy cả gia đình bọn họ sẽ càng thêm vô cùng náo nhiệt đấy, nhưng mà trong nội tâm vừa hy vọng ngàn vạn không cần mang thai, hắn vừa nghĩ tới Lạc Huỳnh Tâm mang thai liền kinh hồn bạt vía, sợ xảy ra chuyện gì mà, Huỳnh Tâm lo lắng hắn, hắn lại làm sao không lo lắng Huỳnh Tâm đâu!

Hắn hy vọng Huỳnh Tâm không cần mang thai, như vậy hắn vẫn có thời gian tranh thủ tranh thủ lại để cho Huỳnh Tâm buông tha cho ý nghĩ này, lại để cho hắn đến mang thai hài tử.

Thời gian ngay tại tiểu Mạc mỗi ngày mâu thuẫn lấy đến mâu thuẫn lấy đi từng điểm từng điểm trôi qua, thẳng đến hơn một tháng về sau, buổi tối Lạc Huỳnh Tâm trở về, tiểu Mạc vừa mới đem đồ ăn bưng lên bàn, liền nhìn Lạc Huỳnh Tâm cau mày che miệng liền xông ra ngoài.

Tiểu Mạc vội chạy theo thân ảnh chạy ra ngoài của Lạc Huỳnh Tâm, tiểu Mạc nhẹ nhàng vỗ lưng giúp Lạc Huỳnh Tâm, đợi y nôn xong, đưa nước tiểu Cẩn bưng tới đưa cho y: “Thế nào, khó chịu sao?”

Lạc Huỳnh Tâm cười khẽ thoáng một phát lắc đầu, súc súc miệng, đưa cho tiểu Cẩn, đợi hắn đi xa mới nhẹ nhàng ôm tiểu Mạc, đem tay của hắn đặt vào trên bụng của mình.

“Tiểu Mạc, vui mừng sao?”

“Ừ!” Tiểu Mạc gật gật đầu, cười cho y nhìn.

Lạc Huỳnh Tâm nhìn tiểu Mạc, khẽ thở dài một cái, “Sao so với khóc còn khó coi hơn.” Y nâng mặt tiểu Mạc nâng...lên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn lên trán của tiểu Mạc, “Đừng lo lắng, tiểu Mạc, ta rất khỏe, đừng lo lắng, đừng lo lắng!” Y nhẹ nhàng lằm bằm, tiểu Mạc chăm chú núp ở trong lồng ngực rộng lớn của Lạc Huỳnh Tâm, gật gật đầu.

Lần mang thai này, Lạc Huỳnh Tâm có vẻ như cũng không có tốt hơn bao nhiêu so với lúc mang thai Đại bảo, như cũ là ăn rồi nôn, nôn lại ăn, ăn lại nôn, có thể liên quan đến cơ địa. Thời gian liền dưới loại tình huống này chậm rãi trôi qua, tiểu Mạc và tiểu Cẩn hai người mỗi ngày đều đau đầu suy nghĩ làm cho Lạc Huỳnh Tâm cái gì mới dễ dàng y ăn được một chút. Mắt thấy thân thể Lạc Huỳnh Tâm dần gầy đi, thật sự là lo lắng suông nhưng không có biện pháp gì.

Trái lại, Lạc Huỳnh Tâm ngược lại là so với hai người kia bình tĩnh hơn nhiều, có thể ăn bao nhiêu liền ăn bao nhiêu, không thể ăn xuống dưới cũng không bắt buộc, như vậy tiểu Mạc cảm giác, cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, thật hy vọng vào một cái liền vội vàng đem mấy tháng nôn nghén không khỏe nhanh mau qua đi mới tốt.

May mà lần này còn có tiểu Cẩn hỗ trợ, tiểu Mạc nấu cơm quả thực là không có ngon như tiểu Cẩn từ nhỏ đã nấu cơm, hắn cùng Lạc Huỳnh Tâm một chỗ sau đó mới bắt đầu học tập nấu cơm, nói đến chê cười, ngay từ đầu nhóm lửa như thế nào lửa đều là Lạc Huỳnh Tâm dạy cho hắn đấy.

Đồng dạng là con cháu nhà giàu, năng lực sinh hoạt của tiểu Mạc quả thực không thể so với Lạc Huỳnh Tâm, để cho tiểu Mạc thật hổ thẹn a!

Thời gian trôi qua đến tháng thứ ba, rốt cuộc muốn bước sang năm mới rồi.

Buổi chiều Lạc Huỳnh Tâm ở nhà một mình nhìn sách thuốc, thuận tiện trông hai hài tử luôn ằm ỉ không ngừng kia, tiểu Mặc và tiểu Cẩn hai người cùng đi chọn mua đồ tết.

Còn không xem hết hai trang, Nhị bảo liền cọ a cọ cọ tới dính lên người Lạc Huỳnh Tâm. Một tay Lạc Huỳnh Tâm nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại đang áp trên người mình, một tay tiếp tục giơ lên nhìn sách thuốc.

Nhị bảo thấy phụ thân không có chú ý để bé, liền cẩn thận từng li từng tí vươn tay nhỏ béo nhẹ sờ lên bụng Lạc Huỳnh Tâm.

Bất đắc dĩ y phục mùa đông quả thực quá dày, bé cái gì cũng không có sờ đến, rất cảm thấy thất vọng.

Lạc Huỳnh Tâm cảm giác bàn tay nhỏ bé trên bụng, cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Nhị bảo, không khỏi bật cười.

“Như thế nào, Nhị bảo cái này là muốn tiểu đệ đệ mau chạy ra đây chơi với con sao?”

“Vâng vâng, có đệ đệ, ở đây, con là ca ca!” Nhị bảo chỉ vào bụng Huỳnh Tâm, thanh âm vang dội, giống như chuyện làm ca ca là một chuyện đáng tự hào cỡ nào.

“Đúng vậy a, đợi sau khi tiểu bảo đi ra, Nhị bảo chính là ca ca rồi, nhất định phải bảo vệ tốt đệ đệ a.”

Lạc Huỳnh Tâm bình thường ít nói, không hay nói chuyện, nhưng mà đối đãi bọn nhỏ rồi lại từ trước đến nay ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, vô cùng có kiên nhẫn. Bởi vậy, ở bên cạnh y, hai cái hài tử cảm thấy không giống cùng một chỗ với tiểu Mặc và tiểu Cẩn làm ằm ỉ, nhưng mà không biết sao, lại ưa thích kề cận Lạc Huỳnh Tâm, lúc ở cạnh Lạc Huỳnh Tâm sẽ kể chuyện xưa các loại cho hai hài tử, hai cái nhỏ nhỏ rất vui vẻ.

Đại bảo cũng đi theo cọ đi qua, rất không cao hứng, “Đệ là đệ đệ, mới không phải ca ca!” Đại bảo lớn hơn Nhị bảo gần một, đã lập tức sắp năm tuổi, nói chuyện rõ ràng rõ ràng hơn so với Nhị bảo. Nghe vậy, Lạc Huỳnh Tâm lập tức vui vẻ, rốt cuộc hiểu Nhị bảo vừa rồi vì cái gì nói một câu nói như vậy.

Bình thường để cho bé gọi Đại bảo là ca ca, phải nghe lời ca ca, bé cảm thấy, chỉ có làm ca ca, mới có đệ đệ tới nghe lời của mình. Bây giờ cuối cùng cũng có đệ đệ, bé có thể lấy uy của ca ca ra, có thể nào không vui.

26. Chương 26

Editor: Sakura Trang

Có đôi khi tâm tư tiểu hài tử thật đúng là có ý tứ.

Nhẹ nhàng an ủi vài câu, cuối cùng đem hai cái hài tử đều trêu chọc vui vẻ, chạy bên cạnh chính mình đi chơi, Lạc Huỳnh Tâm lần nữa cầm lấy sách thuốc, chưa kịp nhìn, liền đã nghe được tiếng của sân mở ra. Y đứng dậy đẩy cửa phòng ra, thấy tiểu Mặc và tiểu Cẩn cầm theo thật nhiều thứ đồ vật trở về, đằng sau vẫn đi theo một người cao lớn.

“Lạc đại phu.” Người tới gật gật đầu với Lạc Huỳnh Tâm, đặt đồ vật trong tay xuống lại đi ra nhận lấy đồ của tiểu Cẩn.

Người đến là Tôn Thắng.

Nói đến một nhà Lạc Huỳnh Tâm đặt chân ở trên tiểu thị trấn, nhà Tôn Thắng quả thực giúp không ít, lúc đầu khi Lạc Huỳnh Tâm mang thai Đại bảo, mặc dù là cái đại phu, nhưng mà tóm lại lần thứ nhất mang thai, trong nhà lại không có lão nhân giúp đỡ, phụ thân Tôn Thắng lúc nào cũng tới đây nói cho bọn họ biết một ít kinh nghiệm. Về sau lại thuê hai phụ tử Tôn Thắng cùng về đại trạch, mãi cho đến Nhị bảo đều sinh ra rồi, phụ thân Tôn gia vẫn luôn thường xuyên tới đây hỗ trợ, có đôi khi Lạc Huỳnh Tâm không ở

nhà, một ít việc tốn sức Tôn Thắng cũng sẽ đi qua giúp một tay. Cho nên đối với Tôn gia, Lạc Huỳnh Tâm luôn lòng mang biết ơn.

“Tôn đại ca, làm phiền rồi, vào nhà uống chén trà ấm người đi.” Lạc Huỳnh Tâm dẫn người vào phòng.

Tôn Thắng vẫy vẫy tay, “Không được lạc đại phu, ta đang về nhà vừa hay nhìn thấy bọn đang xách thật nhiều đồ, cái này gần sang năm mới ta sẽ không làm phiền, trong nhà cũng có thật nhiều chuyện muốn làm đầu.”

Nghe thấy này Lạc Huỳnh Tâm cũng không bắt buộc, biết rõ lễ mừng năm mới mọi nhà đều có rất nhiều chuyện muốn làm đầy. Chắp tay lên làm cái tạ ơn, “Như thế, thay ta vãn an Tôn bá phụ và Tôn phụ thân, hai ngày nữa Huỳnh Tâm chắc chắn mang tiểu Mạc đến thăm hỏi.”

Tôn Thắng vẫy vẫy tay, hẳn một người thô kệch, người quen biết cũng chỉ biết ít chữ, Lạc Huỳnh Tâm như vậy nho nhã khách sáo hẳn quả thực có chút không chịu đựng nổi.

Tiểu Cẩn ở sau lưng Lạc Huỳnh Tâm cười thoải mái, lặng lẽ đối với tiểu Mạc nói: “Người xem, ta đã nói thiếu gia nhà ta tuyệt đối là khắc tinh của Tôn Thắng, người xem, dọa chạy!”

Tiểu Mạc trộm trộm nhìn thoáng qua tiểu Cẩn tràn đầy khinh bỉ, trong lòng thầm nhủ, không phải là trên đường đấu võ mềm thua Tôn Thắng sao! Vụng trộm che miệng cười.

Buổi tối, tiểu Mạc và tiểu Cẩn làm một bàn lớn đồ ăn, một nhà năm miệng vây quanh ở trước bàn ăn uống cười cười nói nói.

Lạc Huỳnh Tâm tuy rằng là không ăn được quá nhiều, chẳng qua vật nhỏ trong bụng hôm nay là cho chút mặt mũi, không khiến những thứ thật vất vả ăn vào làm cho nôn ra.

Tiểu Mạc cảm giác vui mừng sâu sắc.

Mùng hai năm mới là lúc bắt đầu lần lượt đến các nhà chúc tết, Lạc Huỳnh Tâm cầm theo đồ tết đã chuẩn bị tốt dẫn người cả nhà đi Tôn gia chúc tết.

Còn không có tiến vào cổng nhà Tôn gia, hai cái tiểu bắt điểm liền dẫn đầu vọt đi vào, nãi thanh nãi khí hô Tôn gia gia.

Tôn gia cái này đồng lứa mà chỉ có Tôn Thắng một nhi tử, còn không có thành thân, định đứng lên toàn gia chỉ có ba người, lễ mừng năm mới quả thực không náo nhiệt như vậy, luôn mong ngóng cả nhà Lạc Huỳnh Tâm, hai nhà cười cười nói nói rất náo nhiệt.

Tôn gia phụ thân cũng là tính tình cởi mở, hai cái hài tử lại là hẳn hỗ trợ nuôi lớn, tất nhiên là thân cận không ít, nắm hai cái tiểu bắt điểm trái thân phải ôm yêu thích không buông tay.

Tính tình Lạc Huỳnh Tâm trầm ổn, phụng bồi cha Tôn Thắng bên cạnh uống trà nói chuyện phiếm, mà tiểu Mạc tiểu Cẩn và Tôn Thắng ba người thì đã trộn thành một đoàn.

Hai nhà vô cùng náo nhiệt ăn một bữa cơm trưa, thẳng đến hai cái tiểu bắt điểm đều gật đầu ngủ gà ngủ gật rồi mới về nhà.

“Huỳnh Tâm, người đi trước ngủ một lát sao, ta thu xếp tốt cho hài tử liền trở lại.” Vào cửa sân, tiểu Mạc bắt đầu thúc giục Lạc Huỳnh Tâm đi nghỉ ngơi ngủ cái ngủ trưa, hai cái hài tử cũng là tiểu Mạc và tiểu Cẩn mỗi một người cái ôm trở về, kiên quyết không cho Lạc Huỳnh Tâm ôm hài tử, khiến cho Lạc Huỳnh Tâm dở khóc dở cười.

“Ta không mệt.” Ý muốn nhận lấy hài tử từ trong ngực tiểu Cẩn, kết quả tiểu Mạc ngăn lại, “Ai nha cho người đi nghỉ ngơi liền đi nghỉ ngơi, hôm nay làm âm ỉ rồi cho tới trưa, người không mệt nhi tử của ta vẫn mệt mỗi đầu rồi, nhanh đi nhanh đi!”

Nghe vậy Lạc Huỳnh Tâm đành phải gật gật đầu, thật sự nói không lại hai người này, quay người đi nhà chính.

Thu xếp tốt cho hai tiểu quỷ giao cho tiểu Cẩn, tiểu Mạc trở lại nhà chính, thấy Lạc Huỳnh Tâm ngồi ở trên giường. Hẳn không dám quấy rầy Lạc Huỳnh Tâm, ở bên cạnh nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn y.

Một lát sau, Lạc Huỳnh Tâm mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi mở to mắt, sờ lên bụng của mình, ở trong đó ấm áp đầy, không khỏi cười một cái. Sau đó ngẩng đầu, liền thấy tiểu Mạc nhìn y nhìn không chuyển mắt.

“Từ trên mặt ta nhìn ra cái gì không?” Y buông chân chuẩn bị xoay người đi giày vào, tiểu Mạc tranh thủ thời gian tới đây giúp y xỏ giày.

“Ài, tiểu Mạc, không cần!” Lạc Huỳnh Tâm tranh thủ thời gian muốn muốn ngăn cản tiểu Mạc, kết quả bị tiểu Mạc trừng thoáng một phát, đành phải ngượng ngùng thu tay lại.

Sắc mặt tiểu Mạc lúc này mới tối chuyển sáng, cười hắc hắc: “Nhìn người đẹp mắt a.”

“Người trong cái đầu này, thật không biết mỗi ngày đều nghĩ gì thế!” Y nhẹ nhàng gõ một cái đầu tiểu Mạc.

Tiểu Mạc đứng ở trước mặt Lạc Huỳnh Tâm, giữ mặt của y, “Đại gia cái này mặt thật sự là anh tuấn, làm ta không dứt được chứ sao!”

Cả khuôn mặt Lạc Huỳnh Tâm mặt đều tái rồi, chụp lấy tay tiểu Mạc, rồi lại câu cổ tiểu Mạc xuống, hạ một nụ hôn nhẹ nhàng lên trên môi của hắn, tiểu Mạc lần nữa ngẩng đầu, thấy trong mắt Huỳnh Tâm chứa đầy ý cười.

Hắn liếm liếm bờ môi, cảm giác mình có chút vẫn chưa thỏa mãn, có chút nghiện, chậm rãi cúi đầu xuống, lại nhẹ khê hôn Lạc Huỳnh Tâm thoáng một phát, sau đó liền một phát không thể vẫn hồi rồi!

“Tiểu Mạc, ban ngày tuyên dâm, là không đúng!”

“Ta thêm quần nó đúng hay không!” Lại là thoáng một phát.

27. Chương 27

Editor: Sakura Trang

Hai người chính đang hôn khó phân thắng bại, tay Lạc Huỳnh Tâm đã chậm rãi trượt vào trong y phục tiểu Mạc, kết quả tiểu Mạc đột nhiên kéo ra khoảng cách giữa thân thể của mình và Lạc Huỳnh Tâm, về mặt Lạc Huỳnh Tâm khó hiểu.

“Không nên không nên, bây giờ còn chưa được.” Tiểu Mạc vỗ một cái đầu của mình, mỗi ngày mơ hồ đấy.

“Cái gì không được?” Trên đường hô ngừng, thật sự là làm cho người ta không quá thoải mái a.

“Người bây giờ còn chưa được a.” Tiểu Mạc cúi đầu nhìn nhìn bụng Lạc Huỳnh Tâm có chút lúng túng, không phải nói mấy tháng trước không cần có động tĩnh sao, kết quả hôm nay chính mình mơ hồ mà bắt đầu khiêu khích Lạc Huỳnh Tâm, hoàn toàn đem việc này quên đến mười tám dặm bên ngoài rồi!

“Hà? Tiểu Mạc, người là ở chất vấn năng lực của ta sao?” Lạc Huỳnh Tâm hơi hơi hí hóp ánh mắt.

Bề ngoài giống như cảm nhận được khí tức nguy hiểm, tiểu Mạc tranh thủ thời gian khoát tay “Không có không có.” Chất vấn năng lực của một người nam nhân, vậy thì thật là quá không sáng suốt rồi.

“Ề hèm, đã đã chậm, tự gánh lấy hậu quả!” Nói xong, Lạc Huỳnh Tâm liền kéo tiểu Mạc vào trong ngực đặt lên trên giường, áp người lên.

Ô ô ô... Ta có thể nói ta nói sai? Ta cũng không phải ý tứ này a! Trong lòng Tiểu Mạc khóc rống không thôi!

Kết quả? Kết quả chính là cơm buổi tối tiểu Mạc cũng không thể tỉnh ngủ dậy ăn!

Thời gian trôi qua rất nhanh, ra tháng giêng, chỗ y quán của Lạc Huỳnh Tâm bắt đầu bận rộn.

Nói này cũng buồn cười, nơi này có cái tập tục như vậy, chính là tháng giêng sinh bệnh không muốn uống thuốc, nếu như uống thuốc, liền biểu thị cả năm đều dễ dàng sinh bệnh cần uống thuốc, vì vậy thời điểm tháng giêng quán vô cùng nhẹ nhàng, hầu như không có người đến khám bệnh, trừ đi một tí không coi là tật bệnh, nhưng mà qua tháng giêng liền bận rộn rồi.

Bụng Lạc Huỳnh Tâm đã được bốn tháng, mỗi ngày bận rộn như thế, khiến cho Lạc Huỳnh Tâm cảm thấy có một chút mỗi mệt.

Y sờ sờ bụng của mình, quả nhiên là thể lực không bằng lúc bình thường a, cái này đổi ở trước kia, y quán bận rộn hơn cũng không thấy mệt như vậy.

Khuya về nhà, tiểu Cẩn đang tại xào một món ăn cuối cùng, thấy Lạc Huỳnh Tâm vào nhà, cười cười với y: “Thiếu gia người đã về rồi, tiểu Mạc Thiếu gia đã đun tốt nước tắm cho người rồi, người đi trước tắm ấm áp,, đi ra rất nhanh có thể ăn cơm á.”

Lạc Huỳnh Tâm gật gật đầu, thấy tiểu Mạc đã từ trong phòng đi ra, đằng sau đi theo hai cái theo đuôi.

“Phụ thân!”

“Phụ thân!”

Hai cái tiểu bắt điểm một trước một sau nhào vào trong ngực Lạc Huỳnh Tâm, nhìn tiểu Mạc kinh hồn bạt vía đấy, rồi lại thấy Lạc Huỳnh Tâm ngồi xổm người xuống, vững vàng tiếp được hai cái tiểu tử.

Hôn nhẹ hai cái hài tử, Lạc Huỳnh Tâm đứng dậy, lôi kéo hài tử vào phòng. Tiểu Mạc giúp y cởi áo khoác nặng bên ngoài.

“Có lạnh hay không, mệt không?”

“Không ngại, ta đi tắm rửa.”

“Tốt, mau đi đi, ta đi lấy y phục cho người.”

“Ừ.”

Đợi tiểu Mạc của chúng ta cầm y phục muốn đẩy cửa tiến vào, lại phát hiện bên trong im lặng một chút tiếng nước đều không có, hẩn khẩn trương đẩy cửa ra, thấy Lạc Huỳnh Tâm đã cởi áo,, đứng ở bên thùng tắm, vuốt bụng của mình không biết đang suy nghĩ gì.

“Làm sao vậy Huỳnh Tâm?” Tiểu Mạc tranh thủ thời gian vài bước tiến lên, đưa y phục đưa trong tay khoác trên vai Lạc Huỳnh Tâm.

“Hả?” Lạc Huỳnh Tâm lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua tiểu Mạc, lại cúi đầu xuống nhìn bụng của mình.

“Có phải có chút hơi lớn không?” Y nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Tiểu Mạc kỳ quái cũng sờ lên bụng dưới của Lạc Huỳnh Tâm, phát hiện Lạc Huỳnh Tâm bụng dưới đã bắt đầu có một chút nhô ra bên ngoài rồi, xoa lên mềm mềm, ấm áp.

“Hắc hắc, Huỳnh Tâm, bắt đầu lớn bụng rồi nha!” Tiểu Mạc cười tí hai mắt.

“Ừ.” Lạc Huỳnh Tâm gật gật đầu “Nhưng mà người không có cảm thấy có chút quá là nhanh sao? Ta nhớ được lúc ta mang thai Đại bảo, còn giống như muốn ước chừng hơn mười ngày nữa bộ dạng mới có thể lộ ra.

Nghe Lạc Huỳnh Tâm như vậy, tiểu Mạc nháy nháy ánh mắt, giống như... Đúng vậy a!

Lúc hẩn mang thai Nhị bảo phải hơn bốn tháng rưỡi mới bắt đầu có một chút hơi nhô ra, lần này Huỳnh Tâm mới vừa vặn muốn bốn tháng, xác thực nói bốn tháng đều còn chưa tới.

Lạc Huỳnh Tâm bắt mạch cho mình, thở ra một hơi, thấy vẻ mặt tiểu Mạc lo lắng. Cười cười sờ lên đầu của hẩn: “Có lẽ không có gì vấn đề quá lớn, người đi ra ngoài trước sao, ta tắm rửa.”

“Thật sự?”

“Thật sự, mạch tượng rất bình thường, hài tử rất khỏe mạnh.”

“Ừ, được rồi, khả năng hắc tương lai sẽ là một hài tử to lớn! Hi hi...” Tiểu Mạc cười cười che miệng đi ra.

Lạc Huỳnh Tâm tức thì tiếp tục cởi y phục tắm rửa, như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Lạc Huỳnh Tâm vừa mới đến y quán liền tiến vào lão quán chủ gian phòng, hơn nửa canh giờ đều không có đi ra, không biết nói chuyện gì với lão quán chủ, thẳng đến gần một canh giờ, mới khó khăn lắm từ trong phòng đi ra.

Trở lại đại đường ngồi xuống.

Ngày hôm nay, từ những đại phu khác ở y quán, cho tới được đồng đảo thuốc, thậm chí người bệnh đến khám bệnh đều phát hiện, hôm nay tâm tình Lạc đại phu rất tốt.

28. Chương 28

Editor: Sakura Trang

Chỉ thấy lúc y nhân rồi, ngẫu nhiên lại đột nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên, sau đó không tự giác vuốt ve một chút bụng của mình, trong mắt đều là ôn nhu.

Mọi người nhất trí cảm thấy, hôm nay Lạc đại phu, đại khái là ngày duy nhất trong vài năm từ lúc bọn họ quen biết giống với người thường nhất.

Thường ngày? Thường ngày Lạc đại phu của bọn họ tạo cảm giác giống như thần tiên lạc hạ nhân gian!

Loại tình huống này một mực tiếp tục đến tối Lạc Huỳnh Tâm về nhà, hôm nay lần đầu vừa mới khi đến giờ kết thúc công việc, Lạc Huỳnh Tâm là người đầu tiên rời đi, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Hôm nay Lạc đại phu, vẫn là Lạc đại phu bình thường bọn họ biết sao?

Về đến nhà phát hiện hôm nay là tiểu Mạc xuống bếp, tiểu Cẩn dẫn theo hai cái hài tử đi Tôn gia.

Lạc Huỳnh Tâm thoáng có chút thổ hồn hển, y đi có chút nhanh.

Tiểu Mạc cũng sờ “Làm sao vậy, đi thổ gấp thổ gấp.”

Hắn đặt đồ ăn vào trong mâm, có chút bận tâm.

Lạc Huỳnh Tâm đầu tiên là khẽ mỉm cười, kéo tay tiểu Mạc qua đặt nhẹ lên phía trên bụng của mình, bởi vì là mùa đông, mặc y phục hơi nhiều xúc cảm dưới tay của tiểu Mạc không rõ như lúc chạm vào đêm qua, ngược lại là có một chút thô sấp đấy.

Loại cứng rắn này khác với loại cứng rắn của cơ bụng mà thường ngày hắn vẫn sờ của Lạc Huỳnh Tâm, loại này có thể nói là bên ngoài mềm mại bên trong cứng rắn.

Trong cứng rắn rồi lại hết sức mềm mại.

“Tiểu Mạc, hôm nay ta nói chuyện với lão quán chủ, ông ấy bắt mạch cho ta,, đã chứng minh suy đoán của ta.”

Tiểu Mạc có chút kỳ quái, “Suy đoán gì?” Hắn hơi hơi nghiêng đầu, nhìn qua có chút trẻ con.

Ai lại tin được, một người như vậy mà, đã là cha của mấy cái hài tử chứ?

Đúng vậy a, mấy hài tử!

Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc cười thành tiếng, “Tiểu Mạc, nơi đây có hai hài tử!”

Sau khi nghe xong tiểu Mạc đột nhiên ngệt ra, khuôn mặt tươi cười trắng nõn đột nhiên đỏ bừng, hắn nhìn chằm chằm vào Lạc Huỳnh Tâm, cứng ngắc giơ lên tay của mình, kéo kéo mặt của mình.”Huỳnh Tâm, ta, ta không nghe lầm chứ!”

Lạc Huỳnh Tâm lại là cười cười, kéo xuống tay đang nhéo mặt mình của tiểu Mạc, “Không có nghe lầm, ta tối hôm qua Trên đã là hoài nghi, hôm nay đã đến y quán lại để cho lão quán chủ xác nhận lại, sẽ không sai đâu!”

“A a a! Huỳnh Tâm Huỳnh Tâm!” Tiểu Mạc đột nhiên bạo phát một tiếng kêu, quả thực không thể kìm được, Ta muốn làm cha của hai hai tử, hai cái ài, Huỳnh Tâm, nhà của chúng ta tương lai sẽ có bao nhiêu náo nhiệt a, ta thật vui về a!” Nói xong quay đầu nhìn xem Lạc Huỳnh Tâm, thấy là trong mắt của y tràn ngập vui vẻ, ôm lấy Lạc Huỳnh Tâm lại hôn lại gặm, Lạc Huỳnh Tâm cũng là vui mừng, tùy ý hân tị trên môi mình muốn làm gì thì làm, không khỏi chậm rãi đáp lại, hai người hôn nhau dần quên mình.

“Cha! Phụ thân!”

Nghe thấy thanh âm này, Lạc Huỳnh Tâm lập tức đẩy tiểu Mạc bám trên người mình, có chút lúng túng tách ra, sửa sang lại y phục hai người, mới mở cửa phòng bếp bếp đi ra ngoài, thấy tiểu Cẩn đã mang theo hai vật nhỏ trở về, hai vật nhỏ thấy Lạc Huỳnh Tâm, vui vẻ như mũi tên lao đến.

Lạc Huỳnh Tâm cười mở ra hai tay đều muốn nghênh đón hai cái hài tử, kết quả hai đứa còn không có đến gần, tiểu Mạc liền từ phía sau vọt tới mở ra khuỷu tay ngăn cản hai đại vương gây sự.

“Nói với các con bao nhiêu lần, phụ thân mang thai đệ đệ, các con về sau không thể bỏ nhào qua như vậy, sẽ làm bị thương đến phụ thân đấy!”

“Tiểu Mạc, không sao, hai đứa vẫn nhỏ như vậy.”

“Vậy cũng không thể, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Hai cái tiểu bất điểm cũng ý thức được động tác vừa rồi của mình, giống như đã bị cha cảnh cáo rất nhiều lần, đành phải nhăn nhó nhí nhí chen đến bên người Lạc Huỳnh Tâm, một bên một cái ôm chặt đùi, làm nũng.

Lạc Huỳnh Tâm yêu thương, sờ lên cái đầu nhỏ của hai đứa.

“Được rồi, hai người các con không muốn quần quít lấy phụ thân, tiểu Cẩn, mang hai người bọn nó rửa tay, chúng ta ăn cơm.”

“Vâng tiểu Mạc thiếu gia.” Tiểu Cẩn dắt hai hài tử rời đi, tiểu Mạc quay người trừng Lạc Huỳnh Tâm liếc, Người đừng lúc nào cũng chiều hai đứa nó, chờ người tháng hơn, hai người bọn nó nếu không nhớ được vẫn không nhớ được nhưng làm thế nào.”

“Ừ!” Trên mặt Lạc Huỳnh Tâm tất cả đều là vui vẻ, cuối cùng tiểu Mạc rốt cuộc cũng nhịn không được tiếp tục căng mặt, cười theo.

Ngày hôm sau tiểu Mạc thẳng tắp liền đi đến phòng của lão quán chủ, nhìn Lạc Huỳnh Tâm ở trong phòng của mình đang bề bộn, liền vụng trộm ở chỗ của lão quán chủ cả buổi không có đi ra, lão quán chủ cảm giác mình hai ngày này là vì phục vụ đôi phu phụ này.

Trọn vẹn nửa ngày, tiểu Mạc cùng lão quán chủ cố vấn vô số về phương pháp chăm sóc song thai, sợ bởi vì chính mình không hiểu và sơ sẩy lại để cho Lạc Huỳnh Tâm chịu đau khổ, cảm thấy như chính mình làm cái gì cũng không thể bằng sự vui sướng trong nội tâm, rồi lại dẫn một chút sợ hãi.

Lạc Huỳnh Tâm bắt đầu vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, tiểu Mạc đây cũng quá giống trống khua chiêng rồi, về sau càng ngày càng bình tĩnh, đến cuối cùng cũng đã có thể coi như không nhìn.

Không riêng như thế, tiểu Mạc vẫn chạy đi tìm Tôn gia phụ thân, hỏi thật nhiều dụng cụ cần chú ý cái gì, giống như

Hoàn toàn đã quên chính mình đã từng cũng là một cái dụng cụ, Tôn gia phụ thân là người địa phương, người quen biết nhiều, vẫn dẫn theo tiểu Mạc đi mấy cái hàng xóm cái đã từng hoài qua song thai hỏi thăm một ít thứ cần chú ý.

Lạc Huỳnh Tâm ngay từ đầu không biết, về sau phát hiện dọc theo đường về, lúc nào cũng sẽ có người cười tủm tỉm hỏi y: “Lạc đại phu, nghe nói ngươi mang thai song thai, mình nhất định muốn nhiều chú ý a!”

Về sau biết rõ nguyên nhân, Lạc Huỳnh Tâm nâng trán, tỏ vẻ im lặng...

Thời gian trôi qua, theo thời gian đẩy mạnh, xuân về hoa nở, thời tiết thời gian dần trôi qua biến thành ấm áp lên.

Y phục giảm bớt, bụng Lạc Huỳnh Tâm ngược lại nhanh chóng lớn lên, trơn trơn bóng bóng giống như một viên cầu úp trên bụng, rất đẹp mắt.

29. Chương 29

Editor: Sakura Trang

Tiểu Mạc thường làm một chuyện chính là thừa dịp lúc Lạc Huỳnh Tâm đọc sách, hần vụng trộm rón rén đi qua nhẹ nhàng sờ một vòng trên bụng Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm vừa cúi đầu, liền sẽ thấy tiểu Mạc giống như đầu con chuột nhỏ trơn trượt thoáng một phát liền chạy trốn.

Lạc Huỳnh Tâm cảm thấy tiểu Mạc kể từ khi biết y mang thai song, cả ngày đều vui buồn thất thường đấy.

Ăn xong cơm tối, còn sớm, tiểu Mạc kéo Lạc Huỳnh Tâm, lại để cho tiểu Cẩn dẫn theo hai cái hài tử, một nhà đi bờ sông nhỏ đi bộ.

Đây là tiểu Mạc gần nhất mới quyết định đấy, nguyên nhân là lúc trước hần mang thai Nhị bảo Lạc Huỳnh Tâm nói với hần cần đi bộ nhiều, lợi cho tương lai sinh sản.

Học nhanh áp dụng nhanh, Lạc Huỳnh Tâm mang thai song thai, vậy càng có lẽ đi nhiều hơn, tương lai hai cái hài tử mới dễ sinh.

Trên đường đi tiểu Mạc và tiểu Cẩn mang theo hai hài tử lúu rúu, Lạc Huỳnh Tâm đi ở phía sau, lúc này bụng y mặc dù có hơi lớn, rồi lại cơ bản không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường, nhưng là từ đằng sau cũng có thể thấy được, dáng người thon dài Lạc gia đại phu, đi đường bắt đầu thành hình chữ bát () rồi!

Lạc Huỳnh Tâm vốn là người tập võ, dù cho bụng đã hơn sáu tháng, bởi vì mang song thai, lộ ra so với đơn thai lớn không ít, nhưng mà đi đường như trước nơi theo tác phong người học võ.

Bụng nhô lên ảnh hưởng tới hai chân đi đường, bắt đầu dĩ đành phải giang rộng chân ra để đi, phía sau nhìn qua, rất là đáng yêu, tiểu Mạc mỗi ngày đưa mắt nhìn Lạc Huỳnh Tâm đi y quán, đều có thể từ phía sau nhìn xem bóng lưng của Lạc Huỳnh Tâm, trong lòng ấm áp, nhưng là... Cũng muốn cười.

Tiểu Mạc gần nhất biến thành người nắm tốt của gia đình, bụng Lạc Huỳnh Tâm nổi lên đến vô cùng nhanh, y phục hơi mỏng dán tại trên bụng, ra đặc biệt mượt mà thẳng cứng, hết lần này tới lần khác Lạc Huỳnh Tâm đi đường tới một chút cảm giác làm dưng phụ giác đều không có, tiểu Mạc nhìn kinh hồn bạt vía, liền làm quyết định mỗi ngày đưa đón Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm bắt đầu cảm thấy lúng túng, hài tử cũng không phải là không từng mang qua, không rõ tiểu Mạc như thế nào gần nhất mỗi ngày đều khấn trương hề hề như vậy, vốn không muốn nguyên nhân bởi vì thân thể của mình lại để cho người chung quanh đều đối xử với y đặc biệt, hết lần này tới lần khác trong nhà cái này phát động cho cả nhà, quả thực coi y như động vật quý hiếm.

Nhưng mà về sau phát hiện kháng nghị mấy lần cũng không có hiệu quả, cũng chỉ đành theo ý tiểu Mạc, mỗi ngày đưa đón mưa gió không thể ngăn cản.

Mùa hạ thời tiết thay đổi thất thường âm u rất nhanh, tiểu Mạc chuẩn bị xong cây dù, thay xong y phục, kẹp hai cây dù vào người liền vội vã chạy hương y quán.

Hần nhìn một chút khí trời đen như mực, vừa ra đến trước cửa dạo dò tiểu Cẩn trông tốt hai hài tử, nếu như trời mưa lớn lại để cho hần cho hài tử ăn trước, mùa hạ mưa đến nhanh đi đi cũng nhanh, đợi lúc mưa nhỏ lại hoặc là ngừng hần và Lạc Huỳnh Tâm lại đồng thời trở về.

Trong lòng yên lặng cầu nguyện, dưới chân chạy nhanh, suy nghĩ không biết kịp đến y quán trước khi trời mưa không. Kết quả trời không vừa lòng người, mưa lớn như hạt đậu lép bốp không dứt nện xuống dưới.

Trong lòng tiểu Mạc lòng âm thầm kêu khổ, bước chân nhanh hơn chạy về phía y quán, còn không có chạy tới cửa, liền nhìn tới thân ảnh cao gầy đứng ở cửa, đang nhìn chăm chăm hẳn.

Tiểu Mạc một chút xông đi vào, Lạc Huỳnh Tâm tranh thủ thời gian tiến lên đỡ tiểu Mạc. Nhìn tiểu Mạc một thân nước mưa, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Sao không nhìn nhìn thời tiết, may đen như vậy, ta khẳng định phải đợi mưa tạnh rồi lại về nhà, người còn đợi mưa chạy tới.”

Tiểu Mạc hắc hắc hắc cười ngây ngô, Lạc Huỳnh Tâm thấy vậy không nổi trách, rồi lại móc khăn ra, cẩn thận lau mặt cho hẳn.

Lạc Huỳnh Tâm nhìn tiểu Mạc cười đùa tí tưng, thò tay không đánh người khuôn mặt tươi cười, mặt cuối cùng cũng không kéo căng nổi nữa.

Nhẹ nhàng gõ một cái đầu của hẳn, không biết làm thế nào lắc đầu.

Tiểu Mạc đem cây dù giao cho Lạc Huỳnh Tâm, đợi mưa nhỏ hơn chút ít, Lạc Huỳnh Tâm che dù, hẳn tức thì nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Huỳnh Tâm, thời gian dần qua bước đi thong thả tiến vào trong mưa, thân ảnh của hai người dần dần biến mất tại trong màn mưa.

Lão quán chủ cười nhẹ nhàng nhìn hai người, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Hài tử thời điểm vừa tới vẫn cô đơn chiếc bóng, bên cạnh rốt cuộc có một người làm bạn rồi.

Về đến nhà Lạc Huỳnh Tâm tranh thủ thời gian thúc giục tiểu Mạc đi thay bộ y phục ướt sũng, tiểu Cẩm nghe lời tiểu Mạc đã sớm cho hai hài tử cho ăn no, thừa dịp sắc trời còn sớm, mang theo hai cái hài tử ở bên ngoài chơi, tiểu Mạc thay xong y phục đi ra, đã gặp Lạc Huỳnh Tâm đem đồ ăn hâm nóng lại lần nữa đã bưng lên trên bàn.

Tiểu Mạc dừng một chút, trừng Lạc Huỳnh Tâm: “Người bây giờ là dạng thân thể gì, dù sao ta đi thay y phục chỉ mất chút thời gian, người không thể chờ một chút ta đi hâm nóng ăn, vẫn đáng giá người đi làm sao.”

Lạc Huỳnh Tâm đặt chiếc đĩa đặt vào bát, cười cười, ngồi vào trên chỗ ngồi: “Người đã bao giờ thấy ta yếu ớt như vậy, thân thể mới hơn bảy tháng này, cũng không phải lập tức muốn sắp sanh mà.”

Tiểu Mạc khinh bỉ liếc nhìn phình bụng to lớn chống đỡ ở trước bàn của Lạc Huỳnh Tâm, cùng cái đủ tháng không có gì khác nhau.

Đi qua ngồi vào bên cạnh Lạc Huỳnh Tâm, cẩn thận gấp thức ăn cho y.

Lạc Huỳnh Tâm thật muốn đập tiểu Mạc thoáng một phát, đây là loại ánh mắt gì.

Đợi người ăn no, tiểu Mạc lưu loát đi thu dọn bát đĩa.

Sắc trời tối đi, bên ngoài từng trận gió nóng rốt cuộc dần dần dừng lại, mặc dù cảm giác mát không giống mùa thu, tóm lại cũng là không có phí công giúp giảm bớt cái nóng.

Đi tản bộ trên đường tiểu Mạc hợp thời đánh cho nhiều cái hắt xì, Lạc Huỳnh Tâm lo lắng sờ lên cổ tay tiểu Mạc.

Tiểu Mạc coi như không có việc gì vuốt vuốt cái mũi, “Không có chuyện không có chuyện, chính là hắt hơi mấy cái mà thôi.”

“Có một chút bị cảm lạnh, về sau gặp thời tiết như vậy người không cần phải gấp gấp chạy đến đón ta, ta đồng ý với người lúc trời mưa sẽ không rời khỏi y quán.” Lạc Huỳnh Tâm thở dài, tuyệt không hy vọng tiểu Mạc bởi vì mình mà sinh bệnh.

“Ta sợ hết mưa rồi người đi trở về trên đường trượt làm sao bây giờ.” Tiểu Mạc méo mó đầu, thè lưỡi, rồi lại không có đem đôi拖鞋 đặt vào trong nội tâm.

“Ta chờ ngươi đã đến tóm lại có thể sao.” Lạc Huỳnh Tâm đều muốn bắt đắc dĩ, vừa vặn tiểu Mạc hoàn toàn nghe không đi vào, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Thế nhưng là ta đi trễ ngươi sẽ lên đối a, ngươi xem.” Tiểu Mạc sờ lên bụng to tròn của Lạc Huỳnh Tâm, mượt mà tròn vo, thật là làm cho hắn yêu thích không buông tay, mỗi ngày đều muốn kiểm tra mới chịu thoải mái. “Bị đối nhĩ tử ta không làm được, bị đối nhĩ tử càng không được á!”

30. Chương 30

Editor: Sakura Trang

Lạc Huỳnh Tâm chịu đựng, tay nhịn xuống dọc vụng muốn vuốt ve tiểu Mạc, im lặng sang trời, trong nội tâm không ngừng kiến thiết.

Mỗi ngày đều muốn bị kiểm tra, sờ động vào cũng thành thói quen.

Về đến nhà liền dẫn tiểu Cẩn tranh thủ thời gian sắc một chén canh khu hàn, trong nội tâm rồi lại âm thầm tự trách trở về liền để tiểu Mạc chịu đựng, là mình sơ sót, tuyệt đối không muốn sinh bệnh mới tốt.

Kết quả ngày hôm sau tiểu Mạc hay vẫn là hoa lệ bị cấm.

Lạc Huỳnh Tâm tự trách không thôi, chẳng qua cũng không có biện pháp, đành phải khai đơn thuốc để tiểu Mạc mang từ y quán về.

Tiểu Mạc cũng ảo não không thôi, chẳng phải ngâm điểm mưa rồi hơi nóng thôi sao, Lạc Huỳnh Tâm vậy mà đều không cho hắn đi đón y về nhà, cái này nhưng lo lắng gần chết tiểu Mạc. Lạc Huỳnh Tâm cố chấp mọi người đều biết, chuyện y đã quyết định, chính là chín đầu trâu cũng không kéo được.

Tiểu Mạc bưng chén thuốc, cũng không giằng co, vững vàng uống thuốc trong bát, thỉnh thoảng trộm liếc Lạc Huỳnh Tâm, nhìn xem khuôn mặt mấy ngày qua đều bình tĩnh của y, trong nội tâm đều có run sợ.

Hắn biết rõ Lạc Huỳnh Tâm cũng không phải ở tức giận hắn, kỳ thật y đang tức giận bản thân, bởi vì vừa về không tranh thủ thời gian nấu canh khu hàn cho y, lại để cho hàn khí vào trong cơ thể bốc nóng, chẳng qua... Hắn vĩnh viễn, chẳng qua là chút cảm vặt, ngay cả sốt cũng không, không đến mức quần như vậy nghiêm sao.

Bởi vì thuốc này thật sự rất khó uống! T-T

“Đừng kéo, tranh thủ thời gian uống, trong chốc lát nguội lạnh!” Lạc Huỳnh Tâm dựa vào trên giường xem sách, cũng không ngắt đầu, đã biết rõ tiểu Mạc lại đang len lén kéo dài thời gian.

Tiểu Mạc thè lưỡi, thấy Lạc Huỳnh Tâm xê dịch thân thể, tranh thủ thời gian một cái cầm chén lên uống nốt số thuốc còn lại, tùy tiện lau miệng liền tranh thủ thời gian tới đây giúp đỡ Lạc Huỳnh Tâm sửa sang lại cái đệm phía dưới thân thể.

Tháng lớn, bụng Lạc Huỳnh Tâm thật sự là thỏa thỏa cùng cái đủ tháng giống nhau, cái này vẫn phải chịu hơn một tháng nữa cơ, làm cho Lạc Huỳnh Tâm ngồi cũng không khỏe đứng cũng không khỏe.

Tiểu Mạc thừa cơ lau chùi một chút nước thuốc, cười cười như tên trộm.

Theo động tác của Lạc Huỳnh Tâm, hai cái bảo bảo trong bụng cũng đi theo giật giật, tiểu Mạc đưa tay đặt ở trên bụng y, cảm thụ được hai cái hài tử chạm rai ngọ nguậy, hắn tranh thủ thời gian nhẹ nhàng xoa bóp một cái, đem hai cái vật nhỏ trấn an xuống, cũng không thể lại để cho hai cái vật nhỏ này hưng phấn lên, bằng không thì chịu khổ vẫn là Huỳnh Tâm nhà hắn.

“Tốt rồi, không cần, ngươi tranh thủ thời gian đi lên ngủ đi.” Y lôi kéo tay tiểu Mạc, lại để cho hắn ngừng lại. Tiểu Mạc cảm thụ được bảo bảo dưới tay đang chạm rai chuyển động, cảm thấy chắc có lẽ không có cái gì lớn động tĩnh rồi,

Vì vậy dừng lại, thổi tức đèn, đập rơi giấy, từ dưới lòng bàn chân Lạc Huỳnh Tâm bò lên giường.

Hiện tại cũng không dám vượt qua trên người giống như trước.

Lạc Huỳnh Tâm nghiêng người nằm tới đây, y hiện tại đã không cách nào nằm ngửa để đi ngủ, bình thường đều là nằm nghiêng trái hoặc nghiêng phải ngủ, bằng không thì bụng áp tại trên thân thể rất khó chịu.

Kéo chăn mỏng đắp cho tiểu Mạc xong Lạc Huỳnh Tâm mới chậm rãi nằm xong nằm ngủ.

Tiểu Mạc trái động động phải động động, cả buổi cũng không có tìm cái tư thế thoải mái, bởi vì như thế nào nằm cái mũi đều không thở được, cuối cùng rốt cuộc không sợ nóng ổ tiền vào trong cổ Lạc Huỳnh Tâm, đưa tay nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh bụng Lạc Huỳnh Tâm, cảm thụ được bụng của y chậm rãi ngo ngoe, ngẫu nhiên lên đung mình một chút mu bàn tay, cái này thời điểm tiểu Mạc liền nhẹ nhàng cong cong khóe miệng, rút cuộc dần dần ngủ rồi.

Ngày hôm sau Lạc Huỳnh Tâm chính mình nâng cao bụng đi y quán, bởi vì tiểu Mạc còn đang ngủ, ngày hôm qua thuốc y xứng cho tiểu Mạc hơi có chút thuốc an thần ở bên trong, hai ngày này tiểu Mạc bởi vì sinh bệnh trạng thái thật không tốt, nửa trước là do không quá thoải mái, hơn phân nửa cũng do không được ngủ ngon giấc, nửa đêm thật vất vả ngủ say, buổi sáng vừa muốn sớm rời giường tiền đưa y hắt đi y quán, Lạc Huỳnh Tâm rất là đau lòng.

May mà Lạc Huỳnh Tâm người luyện võ xuất thân, thân thể từ trước đến nay rất tốt, tuy rằng lần này bụng cực lớn khảm khảm treo tại trên thân thể lại để cho y cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng mà tổng cũng không phải đến loại tình trạng loại động đều không nhúc nhích được, hướng hồ tiểu Mạc tiền đưa y đi y quán, một bộ dáng không đi không được.

Mặt trời lên cao tiểu Mạc mới từ từ thức dậy, hít hít cái mũi khó thở, giác miệng đắng lưỡi khô, mê mê mang mang dò xét thò người ra trước, đều muốn kiểm tra cái bụng tròn vo của Lạc Huỳnh Tâm, kết quả dò xét cái không, lập tức giật mình thoáng một phát liền tỉnh.

Trong phòng ở đâu còn có bóng dáng Lạc Huỳnh Tâm!

Đều cái canh giờ này rồi, đừng nói buổi sáng Lạc Huỳnh Tâm rời giường không biết, liền hắc khi nào thì đi càng không biết rồi, điểm tâm ăn cái gì, một người đi y quán sao?

Trong nội tâm oán thâm, như thế nào giỏi ngủ như vậy chứ.

Vuốt vuốt mái tóc lộn xộn, ngồi dậy, choàng bộ y phục đi gian ngoài, phát hiện tiểu Cẩn đã dẫn theo hai cái hài tử ở trong phòng rồi.

Đại bảo đã bắt đầu tập viết, mỗi lúc trời tối Lạc Huỳnh Tâm sẽ dạy cho nó, buổi sáng Lạc Huỳnh Tâm đi rồi tiểu Cẩn hoặc là tiểu Mạc sẽ giúp Đại bảo ôn tập lại. Tính tình Nhị bảo so với Đại bảo thì làm ầm ĩ một chút, chẳng qua giờ phút này cũng ngoan ngoãn nghe tiểu Cẩn kể chuyện xưa cho nó.

Thấy tiểu Mạc tiến đến, tiểu Cẩn cười cười: “Tiểu Mạc thiếu gia, người đã dậy rồi, không dậy ta lại không biết có nên gọi người dậy để ăn ăn một chút gì lại ngủ tiếp hay không đó.”

Mặt tiểu Mạc như khóc tang, vẻ mặt ỉu xiu khóc không ra nước mắt: “Tiểu Cẩn a, các người rời giường như thế nào không gọi ta một cái a, đã giờ gì rồi!”

Tiểu Cẩn cười hắc hắc còn chưa trả lời, Đại bảo ngay tại bên cạnh hô: “Cha a là phụ thân không cho tiểu Cẩn thúc thúc hô người, vẫn để cho chúng ta không muốn nói chuyện lớn tiếng.”

“Ta đoán chính là như vậy, thế nhưng là ta hôm nay như thế nào ngủ sâu như vậy, thường ngày Huỳnh Tâm có một điểm động tĩnh ta liền tỉnh đấy.” Tiểu Mạc ục ục thì thầm quệt miệng, hắc vốn là tính tình vui vẻ không để ý, chuyện gì cũng không để trong lòng, nhưng mà từ lúc Lạc Huỳnh Tâm lần nữa mang thai, hắc tựa như thay đổi một người khác, mọi chuyện tự làm, có chút để tâm, mỗi ngày sớm liền thức dậy chuẩn bị tốt bữa sáng cho Lạc Huỳnh Tâm, sau đó cùng y đi y quán, ban đêm Lạc Huỳnh Tâm có một điểm động tĩnh hắc sẽ tỉnh, nơi nào sẽ như hôm nay như đều ngủ đến bất tỉnh nhân sự rồi!

“Nhanh đừng nói nữa, tranh thủ thời gian ăn một chút gì đi, bằng không thì cái này đều muốn thành cơm trưa rồi, thiếu gia trở về nên lại răn dạy ta!” Tiểu Cẩn nhanh đi ra ngoài giúp đỡ tiểu Mạc bưng thức ăn,

tiểu Mạc nhìn nhìn cái hài tử hiếu kỳ nhìn hẩn, thở dài một tiếng, đi ra ngoài rửa mặt.

31. Chương 31

Editor: Sakura Trang

Ăn qua điểm tâm tiểu Mạc chỉ cảm thấy hỗn loạn, vì vậy nói với tiểu Cẩn một tiếng lại đi ngủ, cơm trưa cũng không ăn.

Buổi chiều, tiểu Cẩn dẫn theo hai cái hài tử ngủ trưa, trong phòng yên lặng, chỉ có thể nghe được tiểu Mạc bởi vì cái mũi không thông khí liên tục hít thở. Đợi đến lúc tiểu Mạc thức dậy, nhìn sắc trời một chút, quả nhiên vẫn là lòng có nhớ, ngã bệnh cũng tỉnh.

Chính là một mực nghỉ hoặc buổi sáng vì cái gì không có tỉnh, không biết có phải là bị Lạc Huỳnh Tâm bỏ thêm chút thuốc an thần hay không.

Rời giường hơi chút sát tẩm một cái, sờ lên cái trán, tổng cảm giác không thích hợp, trận này cảm mạo bệnh tới như núi sập, bệnh đi quả nhiên như kéo tơ a, thật sự là buồn chết rồi.

Tiểu Mạc rũ cụp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, mặc y phục xong đi ra cửa đón Lạc Huỳnh Tâm.

Thời tiết rất oi bức, một đường tiểu Mạc đi cũng không nhanh, chờ đến y quán cũng đã đầu đầy mồ hôi, thấy tiểu Mạc, Lạc Huỳnh Tâm vốn là cả kinh, lập tức thở dài, cầm lấy khăn vội tới giúp tiểu Mạc lau mồ hôi, “Ngã bệnh cũng đừng có tới đón ta, sao như vậy không hiểu được chăm sóc chính mình.” Ngoài miệng tuy nói trách cứ, nhưng mà lại vô cùng ôn nhu lau mồ hôi tay cho tiểu Mạc.

Tiểu Mạc bĩu môi, thật đúng là không có tinh lực cười đùa tí tẹo giống như... thường ngày, than thở ngồi lên trên giường dành cho Lạc Huỳnh Tâm nghỉ ngơi. “Ta chính là cảm mạo mà thôi, còn nói ta, không hiểu được chăm sóc chính mình hẩn là người mới đúng, đều thắng lớn rồi, còn không xin phép nghỉ với lão quán chủ, mỗi ngày tới đây ngồi xem bệnh, nhìn người mỗi ngày đều đau lưng, lòng ta đau cũng không kịp, cảm mạo tính chút gì đó nha, cũng không phải là hai ngày nữa thì tốt rồi.”

Lạc Huỳnh Tâm xoay đầu lại thật sâu nhìn xem tiểu Mạc, trong nội tâm có uất ức và đau lòng nói không nên lời, tiểu Mạc thật sự là trưởng thành, dần dần lại để cho y cảm thấy, hài tử lúc trước cái gì đều tính tính mê mê, cũng học được quan tâm người yêu, chăm sóc người khác, gánh chịu một nửa trách nhiệm trong nhà, nếu như không có hẩn, y hẩn ở đâu có thể như vậy không lo âu mỗi ngày ở trong y quán.

Không nghe thấy Lạc Huỳnh Tâm nói chuyện, tiểu Mạc ngẩng đầu, bỗng nhiên thấy Lạc Huỳnh Tâm nhìn chằm chằm hẩn, mới ý thức tới vừa rồi chính mình nói gì đó.

Ôi chào ôi!!!, thật sự là buồn nôn đã chết! Che mặt!

Thấy cử động của tiểu Mạc, Lạc Huỳnh Tâm ngoắc một cái khóe miệng, làm giả ho khan một tiếng, xoay người sắp xếp lại đồ đạc, sau đó tới xem mạch cho tiểu Mạc, hơi hơi nhíu mày, trở lại trước bàn sách viết đơn thuốc, giao cho dược đồng đi lấy thuốc.

Lấy xong thuốc, tiểu Mạc mang theo mấy bao thuốc, lôi kéo tay Lạc Huỳnh Tâm, lão đảo trở về nhà.

“Có muốn ăn gì hay không?” Trên đường về nhà có rất nhiều quán nhỏ buôn bán, đủ loại đồ vật đều có, tiểu Mạc tuy rằng bị cảm lạnh, nhưng mà cuối cùng cũng không quá ảnh hưởng hào hứng, một đường đi một đường nhìn, vẫn phải chú ý người đi trên đường không cẩn thận không nên đụng vào Lạc Huỳnh Tâm cảm giác bận việc cực kỳ khủng khiếp. Chỉ có điều nghe Lạc Huỳnh Tâm liền lắc đầu: “Vốn thời tiết liền nóng, cái này cũng không muốn ăn cái gì, tiểu Cẩn đã làm tốt cơm, về nhà tùy tiện ăn một chút sao.” Hẩn cười cười, lắc tay Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm gật gật đầu, thật cũng không khuyên nữa, hẩn một người làm thầy thuốc, sao không phải không biết người sinh bệnh sẽ không quá thèm ăn, có ăn là được đợi hai ngày nữa là tốt rồi, có muốn ăn gì,

lại làm một ít ăn ngon cho tiểu Mạc bồi bổ là được, hiện tại ép buộc hắn ăn cũng cũng không nhất định là chuyện tốt.

Hai người đi từ từ qua phố, trên đường về nhà đi qua cửa thành bắc, cửa thành bắc không biết là dán bổ cáo gì, hồi hã thật nhiều người quay chung quanh tại đó không biết đang nói cái gì.

Tiểu Mạc thói quen lên tham gia náo nhiệt, thấy được muốn qua đi xem. Lạc Huỳnh Tâm liền theo tiểu Mạc tới đây, tiểu Mạc vóc dáng thấp,, đều muốn tận dụng mọi thứ, sững sờ là cái gì cũng nhìn không tới, hắn cầu cứu nhìn về phía Lạc Huỳnh Tâm, đã thấy Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên nhíu mày, híp mắt lại, nhìn chằm chằm bổ cáo, cũng không nói lời nào.

Trong nội tâm tiểu Mạc cân nhắc, đây là cái gì bổ cáo, trong hành xuất hiện đạo tặc hay sao, như thế nào Lạc Huỳnh Tâm biểu lộ nghiêm túc thành cái dạng này? Sau đó nghe được chung quanh người biết chữ đứt quãng đọc lấy bổ cáo.

“Cấu kết đạo tặc... Đã bắt giữ... Sau thu hồi chém!”

A! Thật là nghiêm trọng, sau thu hồi chém, bổ cáo trên kinh thành đều áp vào thôn trấn bọn hắn rồi, xem ra người này phạm vào tội rất lớn.

Trong nội tâm tiểu Mạc ngứa chết rồi, không biết người này là ai vậy, đã thấy Lạc Huỳnh Tâm như là xem xong rồi bổ cáo, lôi kéo tiểu Mạc quay người đã nghĩ phải đi.

“Là việc trên kinh thành, cùng thôn trấn chúng ta không có gì quan hệ quá lớn, chúng ta về nhà đi.” Y nhàn nhạp mà nói, bề ngoài giống như hơi hợt nói thoáng một phát về trên bổ cáo viết cái gì.

“Là ai a, ta nghe người bên cạnh nói sau thu hồi chém đấy, xem ra là phạm vào tội rất lớn, tử tội đâu!” Tiểu Mạc nói liên miên lẩm bẩm, lại không quá chú ý Lạc Huỳnh Tâm đã nhếch bờ môi không nói thêm gì nữa.

Nhưng mà còn chưa đi ra vài bước, trong thanh âm nghị luận bên cạnh, một cái tên liền chui vào trong não tiểu Mạc.

Một cái tên lại để cho hắn cả đời đều sẽ không quên, ngày mùa hè chói chang, nhưng trong nháy mắt đưa thân vào trong lạnh như băng!

Lưu Quân Triển!

“Tiểu Mạc, tiểu Mạc!” Lạc Huỳnh Tâm có chút nóng nảy, cho dù y muốn giấu giếm nội dung bổ cáo, nhưng mà lại như trước truyền vào trong tai tiểu Mạc, chỉ thấy thân thể tiểu Mạc cứng đờ, y hô mấy lần đều không có phản ứng.

Lạc Huỳnh Tâm bắt lấy tiểu Mạc lắc lắc hắn, rốt cuộc thấy tiểu Mạc mờ mịt ngẩng đầu nhìn y, coi như nghi hoặc, lại tựa như hiểu rõ.

“Huỳnh Tâm, hắn... Đã chết rồi sao?”

“Ừ, sau thu hồi chém.” Lạc Huỳnh Tâm nhẹ nhàng ôm tiểu Mạc vào trong ngực, không nói gì trấn an. Rồi lại cảm giác vạt áo trước của mình dần dần ướt át.

“Chúng ta về nhà đi.” Lạc Huỳnh Tâm đợi tâm tình tiểu Mạc hơi trì hoãn, nhu hòa nói với hắn, như sợ tiếng mình lớn sẽ hù đến hắn.

Tiểu Mạc vô ý thức gật đầu, bị Lạc Huỳnh Tâm nắm tay, đi trở về nhà.

Trên đường đi không nói gì, Lạc Huỳnh Tâm một lần lại một lần lo lắng xoay đầu lại nhìn trạng thái tiểu Mạc, chỉ thấy vẻ mặt hắn trắng bệch, liền bờ môi cũng trắng, biểu lộ là vô tận mờ mịt luống cuống.

Y nắm thật chặt tay tiểu Mạc.

Thật vất vả đi vào cửa nhà, tiểu Cẩn từ phòng bếp nhô đầu ra, thấy Lạc Huỳnh Tâm và tiểu Mạc, “Thiếu gia, các người đã trở về, nhanh rửa sạch sẽ, đồ ăn ta lập tức chuẩn bị cho tốt á.” Dứt lời lùi về phòng bếp.

32. Chương 32

Editor: Sakura Trang

Tiểu Cẩn và Lạc Huỳnh Tâm cùng tiểu Mạc cùng một chỗ sinh sống nhiều năm như vậy, nhưng mà đối với thân thể của tiểu Mạc biết rất ít, tiểu Mạc ngẫu nhiên nói với hắn chuyện khi còn bé, cũng đều là nhật một ít chuyện lý thú khi còn bé gây sự nghịch ngợm nói cho hắn nghe. Thiếu gia nhà Nhà hắn lại càng không cần nói, cái gì cũng không nói. Bởi vậy Lạc Huỳnh Tâm và tiểu Mạc trở về, hôm nay hơi có chút yên tĩnh, hắn lại không nghĩ quá nhiều.

Nhưng mà đồ ăn vừa mới múc từ trong nồi ra, chợt nghe tiếng hô dồn dập của Lạc Huỳnh Tâm từ trong nhà chính.

Hắn cả kinh, nhanh chóng chạy đến cửa nhà chính, bị hù lập tức cứng tại nguyên chỗ không biết như thế nào cho phải rồi.

Chỉ thấy trong ngực Lạc Huỳnh Tâm giờ phút này ôm chặt lấy tiểu Mạc quỳ trên mặt đất, vội vàng hô hào tên tiểu Mạc.

“Thiếu gia, cái này, đây là thế nào!”

“Trước đừng hỏi nữa, giúp ta đỡ tiểu Mạc lên trên giường đi!” Tay phải Lạc Huỳnh Tâm ôm lấy tiểu Mạc, tay trái che che bụng, hít sâu một hơi, cùng tiểu Cẩn giúp đỡ tiểu Mạc đem đến trên giường. Y rồi lại giống như kiệt lực ngã ngồi ở trên mép giường.

“Thiếu gia, người làm sao vậy, các người, ta...” Tiểu Cẩn đã nói năng lộn xộn rồi, chuyện phát đột nhiên, hơn nữa hắn hoàn toàn không biết là chuyện gì xảy ra.

Hơn nửa ngày mới trì hoãn tới đây, Lạc Huỳnh Tâm vẫy vẫy tay: “Người đi giúp ta cầm giấy bút đến.” Lạc Huỳnh Tâm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng thở ra, hy vọng giảm bớt đau nhức trên người, hơi trì hoãn, xem mạch cho tiểu Mạc.

Nghe vậy tiểu Cẩn nhanh chóng vội vàng chạy đi lấy giấy bút, Lạc Huỳnh Tâm bắt mạch cho tiểu Mạc, liền vịn giường, hơn nửa ngày mới lại để cho tự mình đứng lên.

Vừa rồi y và tiểu Mạc vừa mới vào nhà, y muốn gọi tiểu Mạc ngồi xuống để cho y bắt mạch, ai ngờ, tiểu Mạc phía trước đột nhiên dừng bước, Lạc Huỳnh Tâm còn không có kịp phản ứng, liền thấy hắn thẳng tắp ngã xuống.

Lạc Huỳnh Tâm kinh hãi, cũng bất chấp mình là cái gì thân thể, tăng cường tiến lên một bước, ôm tiểu Mạc ngã xuống, nhưng mà thân thể bây giờ của y chỗ nào là có thể động lớn như vậy, bởi vậy cũng theo tiểu Mạc cùng một chỗ ngã xuống. Tuy rằng sau đó tăng cường lấy tay chống thoáng một phát, nhưng mà như vậy rơi vỡ thoáng một phát, thân thể sắp sinh của y đau chịu được.

Theo thân thể rơi xuống đất, trực giác trong bụng đột nhiên co thắt lại, sau đó đau đớn lập tức liền bạo liệt ra, nhưng mà y bất chấp nhiều như vậy, khẽ động tiểu Mạc, bảo hắn ngồi dậy, nhưng mà tiểu Mạc rồi lại không có phản ứng gì. May mắn tiểu Cẩn nghe được thanh âm chạy vào, bằng không thì dùng thân thể bây giờ của y, là không thể một người đỡ tiểu Mạc lên giường được.

Cầm giấy bút tới đặt vào trên mặt bàn chính phòng, thấy Lạc Huỳnh Tâm như trước ngồi ở bên trên giường, một tay vịn, một tay nhẹ nâng bụng của mình, cau mày, một đầu đổ mồ hôi.

“Thiếu gia.” Tiểu Cẩn tới đây trợ giúp Lạc Huỳnh Tâm, hắn chậm rãi đỡ y ngồi xuống trước bàn, nhìn Lạc Huỳnh Tâm cân nhắc một lát, chậm rãi viết xuống hai cái đơn thuốc.

“Người đi tiệm bán thuốc bốc thuốc, cái đơn thuốc này của tiểu Mạc, đây là của ta, nhanh đi.”

“Tốt, ta đây liền đi.” Nói xong, tiểu Cẩn hướng phía cửa chạy vội đi ra ngoài.

Trong phòng lập tức an tĩnh không ít, Lạc Huỳnh Tâm vẫn còn thở nhẹ, y sờ lên bụng, đã tốt hơn nhiều, nhưng mà còn có một chút ẩn ẩn đau, trong cốc lát uống xong thuốc có lẽ liền không có chuyện rồi..

Y nhú chặt hai hàng lông mày, quay đầu nhìn tiểu Mạc nằm ở trên giường, như có điều suy nghĩ.

“Phụ thân...” Một cái thanh âm nhỏ đầy sợ hãi cửa ra vào truyền đến, Lạc Huỳnh Tâm xoay đầu lại, thấy Đại bảo lôi kéo đệ đệ, đứng ở cửa ra vào khiếp đảm nhìn y.

Hai cái hài tử một cái gần sáu tuổi, một cái gần năm tuổi, đã là tuổi hiểu chuyện, trong nhà xảy ra chuyện, hai đứa bọn chúng sợ hãi đứng ở ngoài cửa nhìn vừa rồi phụ thân và tiểu Cẩn thúc thúc đỡ cha đến trên giường không biết làm sao.

Lạc Huỳnh Tâm thở dài, hô hai cái hài tử tiến đến, sờ lên đầu của bọn nó, sửa sang lại y phục cho hai đứa.

“Cha các con bị bệnh, cần tĩnh dưỡng, mấy ngày nay hai người các con không được làm ồn biết không?” Y ôn nhu nói với bọn nhỏ, bọn nhỏ bị hù dọa, sợ hãi mình nghiêm khắc giống như bình thường lần nữa hù đến bọn chúng.

Hai cái hài tử gật gật đầu, “Phụ thân, cha sẽ rất nhanh tốt sao?” Đại bảo nghiêng đầu hỏi phụ thân.

Lạc Huỳnh Tâm gật gật đầu, “Sẽ, rất nhanh thôi.”

“Ừ, ừ.” Hai cái hài tử đáp lời. Sau đó yên lặng một lát, Nhị bảo mới lại sợ hãi hỏi, “Phụ thân, có thể ăn cơm chưa? Con thật đói!”

Lạc Huỳnh Tâm vuốt vuốt mi tâm nghĩ đến, tiểu Mạc đi đón y, vốn chính là chuẩn bị về đến nhà muốn ăn cơm đây, như vậy lần qua lần lại, tất nhiên người lớn như bọn họ có thể kiên trì, hai cái hài tử có thể biết cái gì.

Đại bảo nhanh chóng túm túm tay áo đệ đệ, ý là để cho nó không cần nói, hấn lớn hơn đệ đệ một tuổi, tự nhiên hiểu được nhiều thứ hơn, biết rõ bây giờ không phải là lúc nói những điều này, bảo bảo nhìn nhìn ca ca, nghĩ mình nói sai, lập tức không dám lên tiếng nữa.

Lạc Huỳnh Tâm chống đỡ cái bàn đứng người lên, kéo lên hai cái hài tử, “Đi, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Ba người đi vào phòng bếp, Lạc Huỳnh Tâm thấy bên cạnh trên bàn nhỏ đã đặt tốt đồ ăn, may mắn là mùa hè, đồ ăn còn không có lạnh. Y lại để cho hai cái hài tử ngồi trước bàn nhỏ của bọn chúng, múc cơm, nhìn bọn chúng hai đứa ăn như hổ đói.

“Phụ thân, người không ăn sao?” Đại bảo ăn vài miếng, thấy phụ thân cũng không có theo chân bọn họ cùng một chỗ ăn, nghi hoặc ngẩng đầu.

Lạc Huỳnh Tâm lắc đầu, bàn nhỏ trong phòng bếp vốn không phải dùng để ăn cơm, cái bàn rất thấp, cho dù không mang thai, dùng thân thể của y ngồi hạ đều rất co quắp, huống chi hiện tại thân thể y sắp sinh, sao ngồi được, bình thường bọn họ đều mang đồ ăn lên trên cái bàn lớn nhà chính ăn.

“Phụ thân đợi tiểu Cẩn thúc thúc trở về sẽ cùng nhau ăn, hai người các con ăn trước đi, buổi tối hôm nay hai người các con đi nhà Tôn gia gia ngủ được không?”

Buổi tối hôm nay tất không thể yên tĩnh, thân thể y hiện tại bất tiện, cần tiểu Cẩn hỗ trợ, hai cái hài tử nhất định là không có cách nào khác lại dẫn theo.

Cũng may bình thường hai lão Tôn gia vẫn đối với hai cái hài tử rất tốt, như thân tôn tử, thường xuyên đi đi lại lại, Lạc Huỳnh Tâm một nhà có chuyện gì, hai cái hài tử đều ở tạm Tôn gia, cho nên cũng là không bài xích.

33. Chương 33

Editor: Sakura Trang

Đại bảo gật gật đầu, nói với Tiểu Bảo: “Đệ đệ, trong chốc lát ca ca dẫn đệ đi nhà Tôn gia gia chơi, chúng ta tìm Tôn gia gia và Triệu gia gia đi chơi được không?”

Hiểu ý phụ thân, Đại bảo trước chủ động nói với đệ đệ.

Nhị bảo nhìn nhìn ca ca, lại nhìn một chút phụ thân, gật gật đầu: “Vâng.”

Nhìn hành động của hai hai tử, trong lòng Lạc Huỳnh Tâm tràn đầy xúc động.

Hai cái hài tử đều rất thông minh khỏe mạnh, còn hiểu chuyện như vậy, y cảm thấy sinh hoạt cùng một chỗ với tiểu Mạc hạnh phúc như thế.

Y cúi đầu xuống, vuốt ve bụng, trong bụng còn có hai cái, đợi sau khi hai đứa bọn chúng ra đời, trong nhà nhất định sẽ càng thêm náo nhiệt.

Y vô cùng chờ mong!

Đợi đến tiểu Cẩn trở về sắc xong thuốc, hai người ăn nghỉ rồi cơm tối, trời đã tối rồi. Tôn gia cách Lạc gia không đến vài bước, tiểu Cẩn mang hai hài tử qua.

Buổi tối Lạc Huỳnh Tâm không ăn quá nhiều thứ, một là chuyện của tiểu Mạc lại để cho y không có cảm giác thèm ăn, hai là cảm giác, cảm thấy từ chạng vạng tối như vậy thoáng một phát, bụng có chút không thích hợp.

Y khóa chặt lông mày, vuốt cái bụng to tròn, cảm giác bụng xuống không ít, rơi xuống dưới căn cứ, xương hông cảm thấy vô cùng không thoải mái. Y bắt mạch cho mình, thai tức rất mạnh, chớ không phải là muốn sinh? Thế nhưng là lại có điểm quá sớm, dựa theo thời gian, còn muốn qua năm sáu ngày. Tuy nói chạng vạng tối ngã thoáng một phát, nhưng lại không hề động thai khí.

Trong lòng Lạc Huỳnh Tâm mơ hồ bất an, nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

Tiểu Mạc vẫn nằm ở trên giường mê man, trong bụng hai cái hài tử nếu lúc này đi ra tham gia náo nhiệt, liền tiểu Cẩn một người, thật là có đủ náo nhiệt.

Đợi tiểu Cẩn trở về, Lạc Huỳnh Tâm qua loa rửa mặt liền lên giường đi ngủ, hy vọng ngủ một giấc bụng có thể đỡ một ít, mong chỉ là mình nghĩ nhiều thôi.

Tiểu Cẩn một người ngủ ở trên giường gian ngoài, hấn sợ thiếu gia nhà hấn và tiểu Mạc thiếu gia nửa đêm có chuyện gì mà, hấn ở phòng hài tử không nghe được.

Ban đêm dần thâm, trăng lưỡi liềm nhỏ nhỏ treo trên cao, ngoài hầu như đen kịt một mảnh. Tiểu Mạc nằm ở trên giường, ngủ vô cùng không an ổn.

“A!” Tiểu Mạc đột nhiên kinh hô một tiếng, “Ồ” thoáng một phát mở hai mắt ra, tiếng thở hào hển phát ra từ hấn, sờ lên trái tim phanh phanh phanh nhảy.

“Tiểu Mạc.” Lạc Huỳnh Tâm yên lặng đưa tay qua bắt lấy tiểu Mạc, và tay của hấn nắm cùng một chỗ.

“Ta không sao mà, ta chính là làm giấc mộng.” Tiểu Mạc thở phào thở ra một hơi, lấy lại bình tĩnh, một lần nữa nằm xong, Hôi cầm chặt tay Lạc Huỳnh Tâm, hấn đổ mồ hôi một tay, cùng tay Lạc Huỳnh Tâm giao cùng một chỗ, dính dính đấy, lại không nghĩ buông ra.

Lạc Huỳnh Tâm dừng một chút, hỏi: “Mơ tới cái gì?”

Tiểu Mạc không nói gì, dường như lại lâm vào rồi nhớ lại.

Hấn mơ tới cái gì?

“Lưu thúc thúc, người tới rồi, người mạnh khỏe lâu không có tới đâu “

“Đúng vậy a, thúc thúc rất nhớ tiểu Mạc nha”

“Con cũng nhớ Lưu thúc thúc. Người tới tìm cha sao?”

“Không, hôm nay không tìm cha con, phụ thân con có nhà không?”

“Ở đây, tại hậu viện, con dẫn người qua nhé!”

“Không cần, ta tự mình đi là được, đây là con rồi mua cho con, mình cầm đi chơi đi!”

“Vâng! Lưu thúc thúc tốt nhất rồi!”

“Quân Triển, ta đã nói rất nhiều lần rồi, Mạc ca cũng không có bắt buộc ta, chúng ta là thiết tình cùng một chỗ đấy, chúng ta bây giờ đã có tiểu Mạc, người không nên tới tìm ta nữa!”

“Tư Quân, Tư Quân, Mạc Tư Quân, trong tên của tiểu Mạc có tên của ta, người có thể nói người không thương ta, người yêu cái tên họ Mạc kia, người đang lừa ta đúng không?”

“Danh tự là Mạc ca lấy, chứ Quân này cũng không phải người!”

“Không, a Khuynh, người không cần lừa mình dối người, người cũng không thương hân!”

“Lừa mình dối người chính là người Lưu Quân Triển! Người có thể tỉnh lại đi được không, tiểu Mạc cũng đã lớn như vậy, dù cho ta cùng Mạc ca từ vừa mới bắt đầu không thật sự tương thân tương ái, hai người chúng ta bị ép thành thân, nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi, hân đối với ta tốt như vậy, ta đối với hân sao có thể có thể không có tình, ta đã yêu hân, hiện tại ta sinh hoạt rất hạnh phúc, mời người không cần đến làm phiền nữa!”

“Không, không, a Khuynh, người không thể như vậy, không được, không được!”

“Thả ta ra, thả ta ra, Lưu Quân Triển, mời người tự trọng!”

“Cha, Lưu thúc thúc, các người đang... Làm cái gì?”

“Tiểu Mạc...”

“Cái này... Chúng ta không có gì, ta còn có chuyện, ta đi trước.”

“Cha, Lưu thúc thúc vừa rồi làm sao vậy?”

“Không có chuyện, tiểu Mạc, không có chuyện gì.”

“Tiểu Mạc! Chạy mau! Chạy mau!”

“Cha! Phụ thân! Cha!”

“Chạy mau — “

“Các người đôi gian phu dâm phụ, ta sẽ không để các người sống khá giả đâu! Ha ha ha...”

“Lưu Quân Triển, người cấu kết đạo tặc, tàn sát một nhà ta, người sẽ gặp báo ứng đấy!”

“Báo ứng, các người mới là báo ứng, cái này chính là báo ứng các người!”

34. Chương 34

Editor: Sakura Trang

Cứ đứt quãng như vậy, tiểu Mạc rút cuộc từng điểm từng điểm giảng thuật kỹ càng chuyện xưa của mình từ đầu tới đuôi cho Lạc Huỳnh Tâm, suy nghĩ của hân có chút hỗn loạn, sự kiện nói thậm chí có chút ít điên đảo, nhưng mà đầy đủ Lạc Huỳnh Tâm hiểu rõ mọi thứ.

“Cha ta và phụ thân, liều mạng, giúp ta trốn thoát, nhưng mà bọn họ lại...”

Lạc Huỳnh Tâm nhú nhú mày, hôn một chút tiểu Mạc, lại để cho hân không đến mức quá mức thương tâm, mà một mực đắm chìm mình trong suy nghĩ tiểu Mạc, lại không phát hiện Lạc Huỳnh Tâm từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, chẳng qua là thỉnh thoảng “Ừm” một tiếng đến trả lời hân. Đợi đến hân cuối cùng từ trong hồi ức phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Lạc Huỳnh Tâm không đúng.

Lạc Huỳnh Tâm nắm chặt tay của hân vô cùng dùng sức, hân có chút bị đau, không rõ ràng cho lắm xoay đầu lại nhìn Lạc Huỳnh Tâm, mới phát hiện hân đã chảy vô số mồ hôi.

Thì ra, trong tay hai người bọn họ nắm cùng một chỗ dinh dính, cũng không phải là mồ hôi một mình mình, ở trong đó cũng có Lạc Huỳnh Tâm.

“Huỳnh Tâm! Huỳnh Tâm, ngươi làm sao vậy!” Tiểu Mạc luống cuống, nhanh chóng bò người lên quan sát Lạc Huỳnh Tâm, đã thấy Lạc Huỳnh Tâm nhắm chặt mắt, hai hàng lông mày khóa chặt, cái tay còn lại nắm chặt đệm giường dưới người, toàn bộ áo lót đều ướt dãn tại trên thân thể, hoàn toàn phác họa chiếc bụng tròn cực lớn của y,, đúng là mắt thường có thể thấy được kịch liệt ngộ nguy!

Hắn cuống quýt đưa tay đặt vào trên bụng lớn của Lạc Huỳnh Tâm, dưới tay hạ đúng là cứng rắn như bàn thạch!

“Huỳnh Tâm! Ngươi, ngươi là muốn sinh sao? Tiểu Cẩn, tiểu Cẩn!” Tiểu Mạc cuống quýt muốn từ trên giường đứng lên, hắn là ngủ ở bên trong Lạc Huỳnh Tâm, cẩn thận từng li từng tí bò qua thân thể Lạc Huỳnh Tâm, sợ đụng phải bụng của y, nhưng mà một sót ruột, quên mình cũng là bệnh nặng một hồi, vừa mới tỉnh lại, hơn nữa tâm tình kích động, đúng là một đầu từ trên giường tuột xuống dưới.

“Tiểu Mạc! Ách a!” Cái bụng Lạc Huỳnh Tâm căng thẳng, hài tử trong bụng lật quấy, tất nhiên là biết rõ khả năng rút cuộc không bảo vệ được, hài tử lập tức muốn đi ra. May mà nhiều thai sinh non tỷ lệ cao một chút, hơn nữa cũng chỉ là trước năm sáu ngày, cũng không cái gì trở ngại, chắc hẳn vẫn là xé chiều hôm nay ngã xuống thoáng một phát, kinh động đến hai cái hài tử. Mãi cho đến buổi tối lúc ngủ, hai cái trong bụng cái đều một mực xao động bất an, y một mực chịu đựng, bởi vì cảm giác, cảm thấy vẫn chưa tới lúc, cho đến nửa đêm cũng không có ngủ. Hai cái hài tử xao động rất cuộc kéo lấy cái bụng co rút lại một hồi.

Lúc tiểu Mạc kinh sợ tỉnh lại, y đang đối kháng cùng bụng co rút nhanh, cũng chịu đựng không quấy rầy suy nghĩ của tiểu Mạc, hẳn vốn là tâm bệnh, như không cho nói ra, tiếp tục khó chịu dưới đáy lòng, bệnh này chính là không có hết, mãi cho đến tiểu Mạc rút cuộc phát hiện y không khỏe, Lạc Huỳnh Tâm mới rút cuộc không nhịn được ngậm khê lên tiếng.

Giờ phút này thấy tiểu Mạc tuột từ trên giường xuống dưới, Lạc Huỳnh Tâm kinh hãi, bất chấp phần bụng đang đau nhức của mình, một phát bắt được tiểu Mạc, cuối cùng không để cho tiểu Mạc một rơi xuống dưới sàn, rồi lại tác động bụng của mình hai cái hài tử lặn lội.

“Tiểu Mạc thiếu gia!” Tiểu Cẩn từ gian ngoài xông tới, nâng tiểu Mạc mới từ trên mặt đất đứng lên.

Lúc Tiểu Mạc vừa mới kinh sợ hẳn cũng liền tỉnh lại, muốn tới đây nhìn xem chuyện gì xảy ra, lại nghe tiểu Mạc đứt quãng kể cho thiếu gia nghe chuyện mình khi còn bé, biết rõ khả năng không có việc gì mà, cho nên cũng không đến, về sau nghe được tiểu Mạc la lên, hẳn vội vàng từ gian ngoài vọt vào, dưới sự nóng vội, ngay cả giấy cũng không xỏ.

Lạc Huỳnh Tâm bắt đắc dĩ, chính mình vừa mới là bắt đầu đau bụng sinh, người liền luống cuống tay chân, đợi trong chốc lát sản trình của mình chính thức bắt đầu, hai người phải như thế nào!

Y hít sâu vài hơi, đợi phần bụng khôi phục mềm mại liền muốn ngồi dậy. Tiểu Mạc nhanh chóng tới đây cuộn chần nhét vào sau người y, sau đó nhận lấy khăn vải tiểu Cẩn đưa tới lau cái trán mồ hôi ẩm ướt cho y.

“Tiểu Cẩn, ngươi đi nấu nước, bọn nhỏ chỉ sợ là không đợi được muốn đi ra. Tiểu Mạc, đi phòng phía tây trong thư phòng của ta, lấy cái hòm thuốc đến, ở trong đó có thuốc ta đã chuẩn bị tốt.

Nghe xong Lạc Huỳnh Tâm bố trí, hai người rút cuộc không hề bối rối, giống như là có người người đáng tin cậy, nhanh chóng dựa theo Lạc Huỳnh Tâm phân phó đi nấu nước cầm đồ.

Lúc tiểu Mạc lần nữa lúc tiến vào, Lạc Huỳnh Tâm đang nhíu mày từ từ nhắm hai mắt, đối kháng lại một vòng cung lui, nhưng mà y cố hống lại không phát ra chút âm thanh. Khoảng cách đau bụng sinh ngừng lại, Lạc Huỳnh Tâm mở hai mắt ra, thấy vẻ mặt tiểu Mạc lo lắng.

“Không sao, vừa mới bắt đầu thôi.” Y nhận lấy cái hòm thuốc của mình, mở ra, từ bên trong lấy ra ba cái bình nhỏ. Mỗi cái bình nhỏ đều dùng khăn vải màu sắc khác nhau nhét ở miệng bình, y lần lượt đưa cái chai màu sắc khác nhau cho tiểu Mạc nhìn.

“Những thuốc này đều là ta căn cứ chuyện có khả năng xảy ra sớm phối tốt lắm, người xem, màu này, nếu như hài tử chậm chạp không chịu xuống, liền dứt cho ta cái này,, đây là thôi sản được, có thể đề cao độ mạnh yếu của cung lui, trợ giúp hài tử mau chóng sinh hạ, nhanh hơn sản trình. Cái này, nếu như về sau ta không có gì khí lực, thuốc này chế từ nhân sâm, có thể đề cao thể lực. Chai cuối cùng này, ta hy vọng ta không dùng đến nó, tiểu Mạc.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn tiểu Mạc, ánh mắt kiên định: “Nếu như ta... Chai này...” Lời còn chưa nói hết, đã bị tiểu Mạc bịt miệng lại.

“Không cần phải nói rồi, ta biết rõ chai này là thuốc gì, người khẳng định không dùng đến nó, chúng ta cố gắng cẩn thận từng li từng tí bảo vệ lâu như vậy, hài tử vị trí bào thai chính, khẳng định không có vấn đề đấy, đúng hay không!” Hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt Lạc Huỳnh Tâm, kỳ thật đến cùng có vấn đề gì hay không, ai cũng không có nắm chắc, dù sao sinh con không là chuyện nhỏ, nhưng mà hắn rồi lại mãi liệt đều muốn từ trong miệng Lạc Huỳnh Tâm đến hứa hẹn, chỉ có như vậy, hắn có thể an tâm.

Lạc Huỳnh Tâm cũng giống nhau nhìn lại hắn, hồi lâu, mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

Tiểu Mạc rút cuộc lộ ra một cái dáng tươi cười, chính là so với khóc còn khó coi hơn!

Tiểu Cẩn cầm mấy ngọn đèn trong phòng hài tử qua đây, lại châm mấy ngọn nến đã chuẩn bị lúc trước, trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Lạc Huỳnh Tâm từ từ nhắm hai mắt, mím chặt môi, lại để cho tiểu Mạc cúi xuống nhìn hạ thân của mình, phía dưới vền vền chỉ thoáng mở ra một chút, nhìn đến là vẫn rất dài.

Ngay từ đầu cung lui tương đối không có quy luật, dài nhất muốn khoảng cách không đến nửa canh giờ, ngắn nhất cũng muốn thời gian uống cạn hai chén trà, duy trì liên tục thời gian cũng ngắn, thời gian nửa nén hương cũng không đủ. Trong lúc này, tiểu Mạc và tiểu Cẩn hai người chuẩn bị đầy đủ đồ vật có thể dùng đến.

Nước ấm, cháo nóng, cùng với một ít khăn vải sạch sẽ. Những khăn vải này đều là rất sớm tiểu Mạc liền chuẩn bị rồi, đều dùng nước sôi trần qua, sau đó cẩn thận từng li từng tí cất cẩn thận, giữ gìn rất sạch sẽ.

35. Chương 35

Editor: Sakura Trang

Sản trình còn không có chính thức mở ra, Lạc Huỳnh Tâm lại để cho tiểu Mạc và tiểu Cẩn vịn mình trong sân đi đi lại lại mấy vòng, hy vọng có thể nhanh hơn tốc độ đi xuống của hài tử. Tiểu Mạc cẩn thận từng li từng tí vịn Lạc Huỳnh Tâm, nhìn Lạc Huỳnh Tâm một tay chống đỡ eo, một tay vịn bụng, chậm rãi chuyển hai chân từng bước một đi lại.

Có đôi khi đi không được vài bước, Lạc Huỳnh Tâm sẽ cảm giác thân thể hài tử cố gắng đi xuống bên dưới, bụng của mình sẽ theo sát căng lên, ngay tiếp theo cảm giác phần bụng rơi xuống sẽ càng rõ ràng, y như vậy, dừng lại bước chân, cố gắng điều cả hô hấp của mình. Lúc cung lui phát động, bụng đau dữ dội, phần bụng cứng rắn giống như tảng đá, chỉ có thể hơi hơi khom người xuống mở chân ra, giống như tư thế trung bình tấn, thân trên nghiêng, hai tay chống đến trên đầu gối. Lúc này tiểu Mạc nhìn thấy mồ hôi to như hạt đậu chạy dọc theo trán Lạc Huỳnh Tâm.

“A... ~ vù vù ~” Lạc Huỳnh Tâm miệng lớn dùng sức hút vài hơi khí, cùng đợi cái này một lớp cung lui qua, đau đớn hao phí rất nhiều thể lực của y, tiểu Mạc lại để cho tiểu Cẩn chuyển cái ghế qua, muốn cho y ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Lạc Huỳnh Tâm lắc đầu, cắn chặt răng mới thốt ra một câu: “Không cần, ta, ách... Không ngồi được.” Hắn khó chịu nhắm mắt lại, chờ giây lát mới vượt qua đợt sóng này. Lại điều chỉnh thoáng một phát hô hấp, mượn sức tiểu Mạc đứng thẳng người, cảm giác toàn thân mình thân đều đang run rẩy. Vị trí hài tử đầu tiên đã tương đối rơi xuống, cảm giác toàn bộ hạ thể bị hài tử lấp đầy để cho Lạc Huỳnh Tâm rất khó chịu, loại cảm giác nghẹn ứ này, nơi nào còn ngồi xuống được.

Tiểu Mạc sờ lên phần bụng Lạc Huỳnh Tâm, cách lớp một lớp cảm thụ được hai cái hài tử ở trong bụng y kịch liệt nhúc nhích, cung thể cũng đang từ từ xuống phía dưới đè xuống hai tử muốn đẩy hai tử ra khỏi mẫu thể, bụng trĩu xuống dưới lợi hại, dưới bụng bị chống đỡ phải vô cùng căng đầy, nhưng mà lần này Huỳnh Tâm mang chính là song thai, dưới bụng bị cái thứ nhất hai tử khởi động đến đồng thời, thứ hai hai tử như trước ở trong cung thể, cho nên cũng không có giống như thời điểm mang thai một hai tử muốn sinh sản rơi xuống thành một cái hình giọt nước, ngược lại cao thấp đều vô cùng căng tròn, khi thì có thể thấy hai cái hài tử ở trong bụng đá đánh, khiến cho bụng Lạc Huỳnh Tâm thỉnh thoảng lồi ra một ít, có thể nghĩ giờ phút này Lạc Huỳnh Tâm chịu đựng lắng trĩu như thế nào.

Hắn nghĩ đến lúc mình sinh Nhị bảo, tuy rằng hắn là lần đầu, nhưng mà vóc dáng Nhị bảo tương đối nhỏ, từ nửa đêm trước bắt đầu, mãi cho đến Nhị bảo sinh ra, một đêm liền kết thúc. Hắn phát hiện Huỳnh Tâm hai lần mang thai, từ mới bắt đầu đến sinh con, giống như lúc nào cũng so với hắn chịu đựng thống khổ muốn nhiều hơn gấp bội, lại để cho lòng hắn thương yêu không dứt.

Thừa dịp Huỳnh Tâm chưa bước đi, hắn nhu hòa giúp y xoa bóp phần bụng căng cứng, hắn biết rõ cái này kỳ thật không có tác dụng thực tế quá lớn gì, lại luôn cảm giác mình có lẽ nên làm cái gì đó để giảm cảm giác bối rối trong mình.

Lạc Huỳnh Tâm bắt lấy tay đang hoạt động trên bụng mình của tiểu Mạc, lắc đầu với hắn, ý là không cần xoa, rồi lại dùng đầu đụng đụng đầu tiểu Mạc, nói cho hắn biết không cần lo lắng.

Thẳng đến Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc mệt mỏi không được, mới nói ra muốn kết thúc đi đường, sau đó tiểu Mạc thừa dịp lúc này khoảng cách thời gian dài, giúp đỡ Lạc Huỳnh Tâm tắm rửa một cái, nước tắm ấm áp giảm bớt đau đớn và căng trướng do phần bụng trĩu xuống, y nhẹ thở ra một hơi, sờ lên bụng của mình. Lúc này bụng vừa mềm mềm nhũn ra, sóng tiếp theo không biết muốn tới khi nào, đang nghĩ ngợi, phần bụng liền lại bắt đầu co rút lại, mà bắt đầu... Cứng rắn. Lạc Huỳnh Tâm nắm chặt thành thùng tắm, cố gắng kháng cự mình không muốn dùng sức, dồn dập hít vào. Tiểu Mạc dừng lại lại động tác trong tay, biết rõ Lạc Huỳnh Tâm lại bắt đầu đau, hắn dùng khăn vải giúp đỡ Lạc Huỳnh Tâm lau mồ hôi liên tục tràn ra, chờ thân thể Lạc Huỳnh Tâm trầm tĩnh lại, mới lại bắt đầu lau giúp y. Rốt cuộc lau xong, hắn và tiểu Cẩn đỡ lấy Lạc Huỳnh Tâm trợ giúp y đi ra, lau khô thân thể, hơn nữa thay đổi áo lót sạch sẽ.

Từ phòng tắm đến phòng ở, bình thường vài bước đường, lúc này thời điểm Lạc Huỳnh Tâm lại đi quả thực có thể so với lên trời.. Đi không được vài bước muốn dừng một chút, trĩu hoãn cái bụng thoáng một phát kéo căng. Cuối cùng chuyển đến trong buồng nằm vật xuống giường, tiểu Mạc giúp đỡ Lạc Huỳnh Tâm đưa vào hạ thể Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Huỳnh Tâm thoáng ngâm khế một phát, nín thở, đợi tiểu Mạc đo thoáng một phát, cung khẩu ước chừng đã nắm ngón tay rồi, chẳng qua là còn không có vỡ ối, nhân cơ hội nhanh chóng ăn chút gì.

Trời đã tối, trong nội tâm Lạc Huỳnh Tâm cũng thoáng có chút lo lắng, y đây là thai thứ hai rồi, mặc dù là hai cái hài tử, nhưng mà trình tự là không có khác nhau đấy, cái thứ nhất hai tử đã nhập bồn, cung khẩu mở nắm ngón tay, theo lý thuyết có lẽ đã sớm vỡ ối rồi, nhưng mà giờ phút này chậm chạp không có vỡ ối, y nhưng lại không biết là nguyên nhân gì. Mà tiểu Mạc cùng tiểu Cẩn đều là nhìn y đấy, y lại không thể biểu hiện ra ngoài, sợ lại để cho hai người lo lắng quá mức.

Giờ phút này, Lạc Huỳnh Tâm bất luận thân và tâm, đều chịu đựng dày vò, đang do dự có muốn hay không khiến tiểu Cẩn đi gọi lão quán chủ tới đây một chuyến, ngay sau đó đã cảm thấy nơi bụng đột nhiên một hồi co rút nhanh, hắn than nhẹ một tiếng, theo cảm giác đau đớn trĩu xuống là hạ thể ẩm ẩm.

“Vỡ ối rồi vỡ ối rồi, Huỳnh Tâm, vỡ ối rồi.” Tiểu Mạc ở bên cạnh kích động kêu to, Lạc Huỳnh Tâm chịu đựng phần bụng đau đớn đồng thời cảm giác đầu mình cũng đau.

Chẳng qua là vỡ ối, hai tử còn không có thấy bóng dáng liền kích động như vậy.

Theo vỡ ối, chính thức sản trình rốt cuộc đã bắt đầu, độ mạnh yếu cung lui tăng lên không biết gấp bội bao nhiêu, phần bụng co rút nhanh cũng dần dần đã không có khoảng cách, mỗi lần cung lui lại muốn duy trì liên tục một nén nhang hoặc là thời gian dài hơn.

Đã không có nước ối giảm bớt, tử cung ở lúc cung lui trực tiếp đè ép thai nhi, mà thai nhi các loại động tác tức thì trực tiếp đưa đẩy lấy tử cung, Lạc Huỳnh Tâm đầu cảm thấy bụng của mình, liền giống bị một cái

tay lớn cầm lấy, không ngừng bóp túm xuống phía dưới xé rách, đau toàn thân y hẳn đều đang run rẩy. Ở chịu đựng đau đớn do cung lui đón đồng thời, còn phải cố gắng dùng sức đẩy xuống dưới, Lạc Huỳnh Tâm một mực banh mặt, dù là năng lực chịu đựng và định lực đều là cấp bậc khác người, bộ mặt y giờ phút này đã bởi vì đau đớn và dùng sức mà trở nên vặn vẹo, che kín mồ hôi.

“Ân a, ha ha, ha ha, A...!” Hạ thể trưởng đau lợi hại, Lạc Huỳnh Tâm không nhận được thân ngâm thành tiếng, thừa dịp lực cung lui, Lạc Huỳnh Tâm hít sâu một hơi, nín thở, cố gắng dùng sức xuống dưới đẩy hài tử ra ngoài.

“Huỳnh Tâm, Huỳnh Tâm, nín thở, dùng sức, ta ta nhìn thấy đầu hài tử!”

Tiểu Mặc ở phía dưới hô to gọi nhỏ, lần này trạng thái sinh sản của Lạc Huỳnh Tâm rất tốt, không riêng chống cự đau đớn, cố gắng dùng sức xuống phía dưới đồng thời, lại vẫn có thể nghe được tiếng tiểu Mặc gọi âm ỉ, chẳng qua là giờ phút này hoàn toàn không có có tâm tư nghĩ gì khác, nội tâm chỉ là muốn mình muốn kiên trì, muốn cố gắng, muốn dùng sức.

Tiểu Mặc thấy hạ thể Lạc Huỳnh Tâm đã bị đỉnh đầu hài tử hoàn toàn kéo căng lên, tuy rằng vẫn không nhìn thấy tóc máu, nhưng mà hiển nhiên đã là tên lên dây.

Nhưng mà Lạc Huỳnh Tâm một hơi sử dụng hết, đành phải dừng lại từng ngụm từng ngụm thở phì phò, hài tử cũng lạng lẽ rút về lại.

Tiểu Mặc đến gần giúp đỡ Lạc Huỳnh Tâm lau mồ hôi, ở bên tai của y nhẹ nói: “Huỳnh Tâm, hài tử lập tức muốn ra rồi, chúng ta cố gắng một lần nữa được không, lập tức được gặp mặt hài tử rồi!” Hẳn hôn một chút môi Lạc Huỳnh Tâm.

36. Chương 36

Editor: Sakura Trang

Lạc Huỳnh Tâm nhẹ gạt đầu, một lát sau, cung lui trở lại, cảm thấy eo và xương chậu đều giống như muốn nứt ra rồi, sản đạo bị một hài tử lấp đầy, cảm giác nghẹn trướng và trĩu xuống cùng nhau xâm nhập y. Nhưng mà loại cảm giác căng trướng này lại để cho nội tâm của y tràn ngập hy vọng, biết rõ hài tử đã ở vào ngay cửa ra, y chỉ cần lại thêm một chút lực, hài tử sẽ giáng sinh đến bên người y và tiểu Mặc.

Y hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng, đóng chặt hai mắt, gân xanh cái trán và phần cổ đều hiện lên mạch máu, dùng sức thật mạnh đẩy xuống dưới, một hơi sử dụng hết, há mồm hít một hơi, sau đó không tiếng động lại dùng sức tiếp.

Ngay tại lúc y sắp hết sức lực, chỉ cảm thấy hạ thể đột nhiên chột nhẹ, biết rõ hài tử rốt cuộc chạy ra khỏi thân thể của y.

Tiểu Mặc nhẹ nhàng cầm chặt đầu hài tử, nói cho Lạc Huỳnh Tâm, đầu hài tử đầu đã đi ra, lồng ngực và phần bụng Lạc Huỳnh Tâm phập phồng, từng ngụm từng ngụm hô hấp lấy không khí, làm cho mình mau chóng hồi phục một một ít thể lực, hài tử chấn ở giữa hai chân rất khó chịu.

Theo cung lui lại một lần bắt đầu, Lạc Huỳnh Tâm nắm chặt đệm dưới thân, âm thầm dùng sức xuống phía dưới, mà tiểu Mặc tức thì cầm chặt hài tử đầu, ngăn nó thụt lại, theo Lạc Huỳnh Tâm dùng sức, chậm rãi quay người hài tử, từng điểm từng điểm xoáy ra khỏi thân thể Lạc Huỳnh Tâm.

“Oa!” Theo một tiếng khóc nỉ non to rõ, hài tử thứ nhất của Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc ra đời!

Tiểu Mặc bọc hài tử đỏ rực cho Lạc Huỳnh Tâm nhìn, Lạc Huỳnh Tâm chỉ cảm thấy rất mới lạ, lúc y sinh Đại bảo vị trí bào thai không chính bị khó sinh, sinh hạ Đại bảo chỉ nhìn vài lần liền mệt mỏi ngủ rồi, giờ phút này y chăm chú nhìn trẻ mới sinh trong ngực.

Tiếng khóc tiều gia hỏa vang dội, cảm thụ được một sinh mệnh sống động, thân thể khỏe mạnh, toàn thân đỏ rực, ánh mắt nhắm, nhìn không ra mặt mày giống ai, nhưng mà cái mũi cái miệng kia, thật sự là phiên bản của Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm sờ lên hài tử, liền lại để cho tiểu Mạc ôm cho tiểu Cẩn.

Tiểu Cẩn nhận lấy hài tử, tay chân lạnh lẽo dọn dẹp cho hài tử, chẳng qua một lát liền dỗ hài tử ngủ.

Tiểu Mạc nhẹ nhàng vuốt vuốt bụng còn chưa rơi xuống của Lạc Huỳnh Tâm, cung lui giảm bớt, đau đớn lúc này hiển nhiên không thể giống như lúc sinh sản vừa nãy.

Bụng có đôi khi vẫn thỉnh thoảng nổi lên, hài tử thứ hai hiển nhiên vẫn rất tinh thần, nhưng mà có thể khả năng cần chờ chút thời gian mới có thể đi ra.

Nhân cơ hội này tiểu Mạc lại để cho Lạc Huỳnh Tâm nhanh chóng nghỉ ngơi, hần tức thì giúp đỡ Lạc Huỳnh Tâm rửa sạch toàn thân một phen, tẩm đệm bị nhiễm máu bẩn dưới thân cũng thay cái mới.

Lạc Huỳnh Tâm một mực không nói chuyện, nhắm mắt lại tích góp từng tí một thể lực, ngẫu nhiên hơi nhúu mày, biểu hiện trong bụng y đang đau đớn.

Sắc trời đã hoàn toàn sáng rõ, ánh sáng mặt trời đầu thu chiếu ở trên lan cửa, trong sáng nhẹ nhàng.

Tiểu Mạc và tiểu Cẩn cũng nhân lúc được nghỉ ngơi nhanh chóng chóng ăn một chút điểm tâm, lại đun nước nóng mới, mọi thứ thứ đều chuẩn bị sẵn sàng, cùng đợi hài tử thứ hai ra đời.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau đó, tay Lạc Huỳnh Tâm bắt đầu không tự chủ được nắm chặt đệm dưới người.

Tiểu Mạc lo lắng sờ lên bụng, quả nhiên lại bắt đầu trở thành cứng rắn rồi.

Độ mạnh yếu của cung lui vừa rồi giảm bớt, giờ phút này lại bắt đầu tăng cường, hài tử thứ hai tử đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chẳng qua vị trí hài tử thứ hai thoáng có chút cao, khả năng cần thời gian dài một chút, nó còn không có hoàn toàn hạ thấp đến vị trí nên có.

Giờ phút này nước ối đã vỡ, lại không thể dùng phương pháp đi đi lại lại trợ giúp hài tử dời xuống, chỉ có thể có thể dựa vào từng hồi một cung đẩy hài tử đi xuống.

Vốn là vừa đi qua một lần sinh sản, khí lực chưa đủ, hài tử còn không có dời xuống đến vị trí nên có, Lạc Huỳnh Tâm liền cảm thấy thân thể căng lên, chưa kịp lấy hơi đã phải dùng sức.

“Huỳnh Tâm, bộ dạng như vậy không được a, hài tử xuống quá chậm!” Tiểu Mạc lo lắng nắm tay Lạc Huỳnh Tâm. Lúc này hần cái gì không thể giúp, chỉ có thể một lần một lần cổ vũ y.

Lạc Huỳnh Tâm từ từ nhắm hai mắt, nhúu chặt lông mày, khẽ gật đầu, tình huống trước mắt y so với ai khác đều rõ ràng, đầu hài tử ngay cả sản khẩu cũng còn không có chống đỡ đến, lúc nào có thể đi ra. Thời gian càng dài khí lực mình càng theo không kịp, đến lúc đó chẳng qua là dựa vào cung lui, là không thể nào thuận lợi sinh hạ được hài tử.

Lại chờ giây lát, hài tử quả nhiên là không được, Lạc Huỳnh Tâm dùng sức chớp chớp ánh mắt đau đớn có chút mơ hồ bởi vì thời gian dài duy trì liên tục dùng sức.

“Tiểu Mạc... Ách, mang thôi sản được dứt cho ta.” Rút cuộc làm ra quyết định, bởi vì y biết rõ, thời gian duy trì liên tục càng dài, hài tử liền càng nguy hiểm.

Tiểu Mạc do dự một chút, hần biết rõ ăn vào sau sẽ gia tăng thống khổ cho Lạc Huỳnh Tâm, nhưng mà trong lòng biết y làm quyết định này, cũng là biết mình không thể kéo dài được nữa, cuối cùng mang thuốc cho y ăn vào.

“Tiểu Mạc, chớ sợ, ta chịu đựng được.” Thừa dịp khoảng cách, Lạc Huỳnh Tâm ngẩng đầu, nắm tay tiểu Mạc.

“Ừ ừ, ta tin tưởng ngươi, Huỳnh Tâm, ta vẫn luôn ở bên cạnh ngươi.”

“Ừ!”

*

Theo thời gian trôi qua, được hiệu bắt đầu từng chút từng chút có tác dụng, Lạc Huỳnh Tâm từ vừa mới bắt đầu vền vện chẳng qua là nhả cau mảy liền có thể nhin được, đến cuối cùng cũng không khỏi trần trọc trên giường, ngâm khê thành tiếng.

Y dang hai chân căng ra, theo độ mạnh yếu cung nhô eo lên, nghen một hơi, dùng sức xuống dưới, thở một hơi dài, rút cuộc cảm nhận được hài tử hơi có chút dời xuống, đáy bụng đều bị hài tử chống đỡ phình ra rồi.

“Ách... Vù vù” Miệng Lạc Huỳnh Tâm mở lớn thở hổn hển điều chỉnh hô hấp của mình, theo lý thuyết sản đạo đã bị hài tử cái thứ nhất mở ra, hài tử thứ hai có lẽ rất dễ dàng liền xuống đấy, nhưng mà không biết vì cái gì rồi lại xuống chậm như vậy. Lạc Huỳnh Tâm cũng chưa nhận thấy được hài tử bị cưỡng rón lượn quanh dẫn đến không thể di chuyển.

Đau đớn kịch liệt lại để cho y thậm chí không cách nào suy nghĩ, ngoại trừ nắm chặt đệm dưới thân dùng sức không còn phương pháp nào khác.

Thời gian kéo càng ngày càng lâu, Lạc Huỳnh Tâm càng về sau đã càng không có khí lực, ý thức đều có chút mơ hồ. Tiểu Mặc cuối cùng không nhin được khóc lên, hấn rất sợ trong quá trình sinh sản Lạc Huỳnh Tâm xảy ra vấn đề gì, dất tiểu Cẩn khóc không ngừng, nhìn bụng như trước kịch liệt nhúc nhích của Lạc Huỳnh Tâm, hấn là quan tâm sẽ bị loạn, hoàn toàn đã không có biện pháp.

Tiểu Cẩn cũng gấp, nhưng mà tóm lại là thanh tĩnh một ít so với tiểu Mặc, “Tiểu Mặc thiếu gia, thuốc vừa rồi thiếu gia đưa cho người, người đem bình thứ hai cho y uống, kéo một ít thời gian, ta đi mời lão quán chủ ở y quán chủ đến.”

Tiểu Mặc gật gật đầu, mang thuốc cho Lạc Huỳnh Tâm ăn vào, tiểu Cẩn tức thì vất chân chạy ra ngoài, nhưng mà vừa mở cửa rẽ phải, liền đâm vào rồi một người trên người.

Người tới dáng người cường tráng, thậm chí vóc dáng so với Lạc Huỳnh Tâm cao hơn một nửa, tiểu Cẩn ngồi dưới đất, nhìn lên, không khỏi sợ ngậy người.

“A, A Đại!”

Đụng vào tiểu Cẩn không là người khác, đúng là người được nhật về, tính tình ngơ ngác đấy, thân hình cao lớn khôi ngô A Đại!

“Cẩn ca, người có chuyện gì vậy?” A Đại thấy đụng ngã tiểu Cẩn, nhanh chóng đi lên nâng tiểu Cẩn dậy.

37. Chương 37

Editor: Sakura Trang

Tiểu Cẩn vẫn còn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn A Đại, không rõ hấn như thế nào đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, hấn cũng đã bị lão gia phái tới chỗ thiếu gia gây người sáu năm, người của lão gia, thậm chí phụ thân của mình và cha đều thật nhiều năm không có gặp được.

Nhưng mà đột nhiên đại não thông minh, nhìn lại sau lưng A Đại giống như bức tường người này, ràng là một chiếc xe ngựa. Giờ phút này đang có một người từ trong xe ngựa đi ra.

“Lão gia?” Tiểu Cẩn nỉ non rồi một tiếng, đột nhiên như là thấy được thân nhân khóc lớn, “Lão gia lão gia, người mau nhìn xem thiếu gia, mau đi xem một chút thiếu gia!”

Người đến là ai, phụ thân Lạc Huỳnh Tâm, Lạc Thánh Anh!

Mặc cho ai giờ phút này thấy Lạc Thánh Anh, có thể đều cảm thấy kiếp trước nhất định đã bái Bồ Tát, Lạc Huỳnh Tâm một thân cao siêu y thuật từ ai, phụ thân của y.

Y thuật Lạc gia thuật đại đại lưu truyền tới nay, nhà ai thấy được gia chủ Lạc gia, cũng giống như ăn thuốc an thần nhau đấy..

Hai chân Lạc Thánh Anh vừa chạm đất, lập tức đã bị tiếng khóc của tiểu Cẩn làm hoảng sợ, “Làm sao vậy, Tâm nhi xảy ra chuyện rồi?” Hắn cau chặt rồi lông mày, một tay túm lấy chân mềm tiểu Cẩn nhắc lên, “Khóc cái gì, nói nhanh một chút!” Lạc Thánh Anh tính tình ở đâu giống như Lạc Huỳnh Tâm như vậy ôn nhuận như ngọc, hần ngoại trừ một thân y thuật như một thầy thuốc bình thường, tính tình hoàn toàn không giống, ngược lại như một võ lâm nhân sĩ.

“Thái thứ hai của thiếu gia không sinh ra, kéo thật lâu rồi, chúng ta không biết nên làm sao bây giờ!”

Nghe vậy, Lạc Thánh Anh một chút bỏ qua tiểu Cẩn, vung lên trường bào vài bước liền từ cửa sân vọt vào trong phòng. A Đại thấy vậy, nhanh chóng ôm cái hòm thuốc theo sát phía sau.

Tiểu Mặc nghe được thanh âm, chuyển qua hai mắt nhắm lại, rồi lại khi nhìn rõ người tới thời điểm đột nhiên sợ ngây người, hần vô ý thức đứng người lên, “Phụ thân đại nhân, người, người như thế nào...” Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Lạc Thánh Anh khoát tay áo, đi đến trước giường đi. Lạc Huỳnh Tâm giờ phút này đã hầu như không có khí lực, thuốc vừa mới ăn vào còn không có triển khai tác dụng, toàn bộ người tựa như xâm nhập trong nước bình thường, tóc dính dính dán tại trên trán, trên cổ. Y phục dính sát vào người lộ rõ chiếc bụng tròn nhô lên, chặt vật không nói ra được.

Lạc Thánh Anh ở đâu thấy được bộ dáng chật vật như vậy của nhi tử nhà mình, nhi tử của hắn so với ai khác đều quật cường, cực kỳ giống cha của hắn, lúc nào nhìn thấy đều là bộ dạng trần thế không nhảm. Giờ phút này bộ dáng của y, lại để cho tay hắn xoa Lạc Huỳnh Tâm đều không nhịn không được run.

Cầm nhận được dưới tay kịch liệt co rút nhanh, tựa như chạm tới hòn đá nóng hổi. Hần nhíu chặt lông mày, tay trượt xuống dưới, đưa tay đặt ở trên mạch đập của Lạc Huỳnh Tâm.

“Tiểu Cẩn, đi lấy nước lại cho ta rửa tay, A Đại, đỡ thiếu gia nhà ngươi quỳ lên, lại để cho nó tựa vào trên người của ngươi.” Quay đầu lại nhìn tiểu Mặc: “Cầm thuốc vừa rồi ngươi cho Huỳnh Tâm uống đến cho ta.”

Tiểu Mặc nghe xong, vội vàng cầm thuốc từ trên mặt bàn bên cạnh thuốc đưa cho Lạc Thánh Anh.

Nhận lấy cái chai ngửi ngửi hai loại thuốc, nhẹ gật đầu.

Thuốc phối không có vấn đề.

Hắn từ bên trong tay áo của mình lấy ra một cái bình, đem chất lỏng bên trong giọt vài giọt đến trên môi Lạc Huỳnh Tâm, lại để cho Lạc Huỳnh Tâm đã ở vào nửa trạng thái hôn mê uống xuống.

Lúc này Tiểu Cẩn bụng chậu tiến đến, Lạc Thánh Anh rất nghiêm túc rửa tay.

A Đại đã từ phía sau bế Lạc Huỳnh Tâm lên, lại để cho y nửa quỳ trên giường, Đại không giống tiểu Mặc và tiểu Cẩn dáng người thấp bé, chính là cộng lại cũng không bằng một cái A Đại.

“Ách, vù vù... A..., tiểu Mặc, đau!” Loại tư thế cơ thể thẳng đứng xuống phía dưới này hoàn toàn bất đồng với nằm ở trên giường, bụng lập tức rơi xuống tại giữa háng, đáy bụng toàn bộ đã nhận lấy toàn bộ áp lực của hài tử. Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên quấy người một cái, nhắm mắt chậm rãi trượt ra một giọt nước mắt, cau chặt lông mày, Lạc Huỳnh Tâm sống nhiều năm như vậy, bao lâu đã từng nói qua loại lời này, nghe xong tiểu Mặc nước mắt lập tức đi theo trôi xuống dưới.

Lạc Thánh Anh biểu lộ nghiêm túc, hắn đem hai chân Lạc Huỳnh Tâm mở ra, từ trong hòm thuốc lấy ra một lọ cao bôi trên tay, sau đó không đợi mọi người phản ứng, không chút do dự đưa tay duỗi vào dùng đạo của Lạc Huỳnh Tâm.

“Ách —— a!” Lạc Huỳnh Tâm đột nhiên dùng sức vùng vẫy đứng lên, A Đại từ phía sau gắt gao ôm y, thấy Lạc Huỳnh Tâm thống khổ như vậy, nước mắt tiểu Mặc không ngừng được chảy ra.

“Giữ chặt nó, đừng cho nó hần động!” Lạc Thánh Anh đột nhiên phát ra âm thanh, tiểu Mặc nhanh chóng xoa xoa nước mắt, bắt được Lạc Huỳnh Tâm, “Huỳnh Tâm, nghe lời, phụ thân đến rồi, rất nhanh liền không có chuyện rồi.”

Hắn tiến lên bắt lấy tay Lạc Huỳnh Tâm, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai y nỉ non.

Cảm giác dưới thân không khỏe khó chịu, và phần bụng đau đớn kịch liệt, lại để cho ở vào nửa trạng thái hôn mê Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc âm u tĩnh lại, một khi tỉnh táo lại, cảm giác trên người mỗi cái địa phương đều tập kích lại.

“A...!” Giờ phút này khó chịu nhất ngược lại mà không phải cung lui phần bụng, cảm giác hạ thể bị dị vật hoàn toàn lấp đầy lại để cho y nắm chặt tiểu Mạc, rõ người trước mắt, lập tức liền đã hiểu rõ phụ thân của mình đang đang làm cái gì.

“Phụ thân...” Lạc Huỳnh Tâm hơi thở mong manh, thấy Lạc Thánh Anh liền biết mình giờ phút này ở vào một loại tình huống gì. Y cố gắng hít sâu, thở ra, hít sâu, thở ra, buông lỏng thân thể của mình, không cho thân thể phản xạ có điều kiện bài xích dị vật.

“Hô, ách!” Phần bụng đột nhiên truyền đến sắc nhọn đau nhức lại để cho Lạc Huỳnh Tâm không nhịn được rên rỉ, tay Lạc Thánh Anh tại trong cơ thể của y tựa như móc, đem cái gì từ trong cơ thể của y lôi đi ra. Đau đớn kịch liệt lại để cho trái tim của y nhảy lợi hại, Lạc Thánh Anh nâng lên tay trái, đưa tay đặt vào ngực Lạc Huỳnh Tâm,, đem chân khí đưa vào trong cơ thể bảo vệ tâm mạch của y.

Hơn nửa ngày, Lạc Thánh Anh đột nhiên thở dài một hơi, đưa tay chậm rãi từ trong cơ thể Lạc Huỳnh Tâm rút ra, Lạc Huỳnh Tâm chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó bị lôi ra khỏi thân thể của y, chỉ cảm thấy dưới thân nóng lên.

“Thiếu gia, Thiếu gia, hài tử, hài tử!” Tiểu Cẩn ở bên cạnh kinh hô.

Đầu hài tử đầu đã vọt tới cửa ra vào, cả người kẹt tại trong dũng đạo, Lạc Huỳnh Tâm chỉ cảm thấy đáy bụng nói không nên lời khó chịu đau đớn.

“Tốt rồi, Tâm nhi, đợi chút nữa một lớp cung lui tới dùng sức.” Lạc Thánh Anh nhẹ xoa thai bụng y để cho về vị trí như ý.

“Phụ thân... con... Không còn khí lực rồi!” Lạc Huỳnh Tâm cảm giác giờ phút này mình tựa như là nỗ lực hết đà, thời gian quá dài sinh sản kéo suy sụp khí lực toàn thân y, giờ phút này đầu đều muốn nâng không nổi, nếu không phải A Đại ở phía sau ôm y, y nhất định trực tiếp ngã xuống.

“Con làm được, Tâm nhi, ngấm lại hài tử của các con, liền thiếu một ít có thể đi ra, nhanh, dùng sức a!” Mắt thấy cung lui lại lên, Lạc Huỳnh Tâm đều muốn dùng sức, nhưng mà một hơi nghẹn không đến, rất nhanh liền thoát lực. Lạc Thánh Anh sốt ruột, ngoan tâm, lấy ra ngân châm, không chút do dự cắm vào mấy đại huyết trên người Lạc Huỳnh Tâm.

“A!” Theo Lạc Huỳnh Tâm một tiếng kêu đau, theo một tiếng kêu đau, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn đều tập trung vào phía dưới, y hô hấp mấy hơi, cảm giác trong bụng lật quấy, dùng sức xuống phía dưới, rốt cuộc đẩy hài tử ra khỏi thân thể.

Lạc Thánh Anh tiếp được hài tử, cắt xong cuống rốn giao cho tiểu Cẩn, sau đó tự tay từ trong tay A Đại nhận lấy nhũ tử của mình, đưa y nằm xuống, ở bụng chứa y xoay qua xoay lại, thời gian uống cạn chén trà giúp y bài xuất cuống rốn.

Tiểu Mạc sớm đã khóc đỏ tròng mắt, trong ngực ôm tiểu tử mập mạp đã được tiểu Cẩn lau chùi xong.

Tiếng oa oa to rõ, thuận tiện đánh thức cả hài tử thứ nhất, nhìn về phía Lạc Huỳnh Tâm đang mơ mơ hồ hồ, tiểu Mạc đầu cảm giác mình cũng muốn đi theo choáng luôn.

Thật là loạn a!

~ Hoàn chính văn ~

38. Chương 38: Phiên Ngoại Một

P/s: Tiếp theo là phần phiên ngoại, không có H, không có sinh con, chỉ là nói một chút về phương diện tình thân của Lạc Huỳnh Tâm, xin phép được lười không edit, NHẤN MẠNH PHẦN PHIÊN NGOẠI TA COVER NHÉ, NẾU TỪ NGŨ KHÔNG ĐƯỢC MƯỢT HAY TRAU CHUỐT XIN PHÉP ĐỪNG NÉM ĐÁ!

Phiên ngoại một

Editor: Sakura Trang

Lạc Huỳnh Tâm quyết định mang theo cả nhà cùng một chỗ về Lạc gia đại trạch định cư rồi.

Từ có ý nghĩ này, cho tới bây giờ trả giá hành trình động, quả thật trở về nhà, ở đây, cũng có thể đã trải qua hơn phân nửa năm nội tâm giãy giụa,

Có lẽ là những năm này phụ thân từ từ tuổi già thân hình, cũng có thể là bởi vì cha đối với hắn ấy náy ánh mắt, rốt cuộc lại để cho Lạc Huỳnh Tâm đi theo tâm mềm nhũn ra.

Tiểu Mặc nghe xong quyết định này sau đó chẳng qua là cười cười, hắn Huỳnh Tâm, kỳ thật cho tới bây giờ đều là một cái mềm lòng người, chẳng qua là quật cường mà thôi.

Nhưng mà đối lập Lạc Huỳnh Tâm mây trôi nước chảy, cha già đối với quyết định này ngược lại đến như lâm đại địch.

Hắn mang theo dương đồng âm chuyển khắp nơi toàn bộ lạc thành, thiếu chút nữa không có đem dương đồng âm một chút lão già khom một mỗi một rã cả rồi. Chọn chọn lựa lựa, cuối cùng mua đồ tốt nhất đem Lạc Huỳnh Tâm sân nhỏ phòng bố trí đổi mới hoàn toàn.

Thăng đến Lạc Huỳnh Tâm một nhà ở nhà toàn bộ an trí xong sau đó, hắn đều không thể tin được đây là sự thật.

Nhìn đầy viện đầy phòng làm ầm ĩ không thôi Tứ hài tử, cùng với ra ra vào vào vội vàng chết đi được bọn hạ nhân, chỉ cảm thấy trong cổ đều đi theo nhét vào.

“Thẩm Huỳnh, người xem, con của chúng ta đã trở về!” Lạc Thánh Anh không nhịn được đỏ mắt vành mắt. Hắn cầm một bầu rượu, ở sân nhỏ ghé đá ngồi xuống, châm rồi một chén rượu, mình uống một hớp nhỏ, còn dư lại ngã trên mặt đất.

“Ta biết rõ ta những năm này, thẹn với người, thẹn với Tâm nhi, nhưng mà trời cao phù hộ, Tâm nhi cuối cùng là đã trở về, tương lai ta trăm năm về sau, cũng cuối cùng không đến mức không mặt mũi nhìn người rồi!” Hắn nói ra xách cái mũi, xoa xoa ướt hốc mắt, lại châm rồi một ly, mình uống một ngụm, còn dư lại té trên mặt đất.

“Ta biết rõ người kỳ thật cũng không thương ta, nhưng mà ta không quan tâm, ta vẫn luôn cho là ta sẽ đem người để ở trong lòng, để trong lòng trên ngọn, hảo hảo che chở người, chiếu cố thật tốt con của chúng ta, ai ngờ đến người trực tiếp bỏ xuống hai người chúng ta rồi đi.”

“Nhiều như vậy năm, ta không có chiếu cố tốt Tâm nhi, hy vọng người chớ có trách ta, ta biết rõ ta khốn nạn, năm đó không biết trong nội tâm bị mê rồi cái gì hồn khiêu, như vậy đối đãi với chúng ta Tâm nhi. Nhưng mà, cuối cùng còn không muộn, không muộn!” Ngạnh rồi thanh âm, lại là một ly.

“Tâm nhi và tiểu Mặc đã có Bốn hài tử rồi, bọn hắn đều rất khỏe mạnh hiểu chuyện, lão nhị là chúng ta Tâm nhi hài tử, tương lai, ta cũng sẽ đem chúng ta Lạc gia y thuật truyền cùng hắn... Không, không, chuyện này phải là Tâm nhi định đoạt, Tâm nhi định đoạt!” Dừng thật lâu, mới lại tiếp tục nỉ non, “Ta không thể lại giẫm lên vết xe đổ!” Một bầu rượu sắp sửa thấy đáy, Lạc Thánh Anh có chút say rượu, từ lượng của hắn kỳ thật rất tốt, nhưng mà giờ phút này khả năng tâm tình, hoàn cảnh, cũng làm cho hắn như là tiến vào như lọt vào trong sương mù giống nhau.

Còn phải lại ngược lại một ly, phát hiện mình bầu rượu đã trống rỗng, hắn thở dài, tiếp theo, một cái mới bầu rượu xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Lạc Thánh Anh ngẩng đầu, dưới ánh trăng, Thẩm Huỳnh khẽ mỉm cười đứng ở trước mặt của hắn.

“Ta say sao?” Hấn che che mắt, không thể tin được người trước mắt.

“Phụ thân?”

Quả nhiên không phải sao? Lạc Thánh Anh cúi đầu xuống, đắng chát cười cười, đúng vậy a, người kia đã không có ở đây.

“Tâm nhi đã đến, ngồi đi, ngồi đi.” Hấn ngẩng đầu, giả bộ làm chuyện gì cũng không có bộ dạng, nhưng mà Lạc Huỳnh Tâm hay vẫn là từ hấn ứng phó trong ánh mắt nhìn xảy ra điều gì, mấp máy môi, cuối cùng ở đối diện ghế đá cùng một chỗ làm xuống dưới.

“Đều sắp xếp xong xuôi?” Lạc Huỳnh Tâm sau nửa ngày không nói chuyện, chẳng qua là cũng cho mình châm rồi một chén rượu, yên lặng phụng bồi phụ thân uống chung, Lạc Thánh Anh cuối cùng không nhận được phá vỡ phần này yên tĩnh.

“Ừ, đều sắp xếp xong xuôi, bọn nhỏ đã ngủ, tiểu Cẩn vẫn là theo chân chúng ta, Dương bá an bài rất thỏa đáng. Ta nghĩ lại để cho tiểu Mạc đi tư thực đi đầu sinh, hấn người này, đứng đầu {làm:lúc} hài tử Vương.” Nói qua, khoe môi hơi hơi câu dẫn ra, lộ ra không dễ cảm thấy cười.

Lạc Thánh Anh yên lặng quan sát cái này Lạc Huỳnh Tâm nhất cử nhất động, tóm lại là cảm thán, tiểu Mạc kẹp ở hấn và Tâm nhi giữa, hoạt bát tính tình, tựa như một tòa cầu, rốt cuộc đem từ từ ly tâm phụ tử hai người dắt...mà bắt đầu.

Nhẹ gật đầu, lại không có nói.

Từ bao nhiêu lúc, hai người phụ tử bọn hấn, cuối cùng gặp mặt cũng không có nói đúng không? Dù sao tách ra nhiều như vậy thời gian, có lẽ về sau sẽ có chuyển biến tốt đẹp sao. Lạc Thánh Anh trong lòng yên lặng, bưng chén rượu lên, màu xanh nhạt chúc rồi một cái. Lạc Huỳnh Tâm thấy thế, cũng bưng chén rượu lên, phụng bồi phụ thân, mút một ngụm rượu.

Rất nhu hòa rượu, một đường từ cuống họng, trượt đến trong bụng, cũng tiến nhập hai người tâm.

“Phụ thân, ta... Cha hấn, là một cái dạng gì người?” Yên lặng một lát, Lạc Huỳnh Tâm rốt cuộc phá vỡ yên lặng.

Lạc Thánh Anh quay đầu nhìn nhìn con của mình, lập tức cười cười.

“Người và cha người rất giống.” Hấn đem chén rượu buông, ngẩng đầu nhìn trên đỉnh đầu Minh Nguyệt, như là nhớ lại, hoặc như là hồi tưởng.

“Rất giống?”

“Ừ, rất giống.”

“Cha người hấn kỳ thật... Cũng không thương ta.” Lạc Thánh Anh tối nghĩa phát ra tiếng, hít sâu một hơi, dùng sức mở tròng hai mắt.

“Nhưng thật ra là rất tục kiêu đoạn, ta cứu được hấn, sau đó hấn thấy ta yêu hấn thành si, vì báo ân, cùng ta đã thành thân, thành thân sau không bao lâu, chúng ta thì có người, nhưng mà khi đó cha người thân thể vô cùng không tốt, trúng độc, kiếm thương, ta ở lúc ban đầu nhìn thấy hấn thời điểm, hấn là hợp lại thở ra một hơi đã tìm được ta, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.” Lạc Thánh Anh tưởng tượng thấy lúc trước, phía trước cửa sổ cái kia bị ánh trăng chiếu diệu xuống, giống như trích tiên giống nhau tồn tại người, dù cho lúc ấy hấn bị hấn dùng kiếm chỉ lấy trong cổ, như trước ngăn cản không được hấn đối với hấn yêu say đắm.

“Ta liều mạng toàn thân y thuật, tóm lại là anh từ quỷ môn quan cứu được trở về, vốn là hy vọng hấn điều dưỡng vài năm, đem thân thể dưỡng tốt, ai từng muốn đến, một lần hấn cố ý cầm rượu tới đây, nói là nói với ta nói chuyện, không nghĩ tới liền... Ài!”

Kỳ thật cho tới bây giờ, hấn cũng không thể hiểu Thẩm Huỳnh quá chén hấn muốn một hài tử rút cuộc là vì cái gì, hấn tựa như một cái mê, đến như vậy đột nhiên, lại đi như vậy dứt khoát. Có lẽ hấn chính là câu cái kia một chết, lại vì báo đáp mình cái kia một vòng ân tình, mới quyết định ở thân thể của mình không tốt nhất thời điểm cho hấn thai nghén một đứa con, sau đó vừa đi rồi chi.

Hắn từ đầu đến cuối cũng không thể hiểu Thẩm Huỳnh ý tưởng, vẫn luôn không biết.

Hốc mắt nóng lên, phát nhiệt, cái mũi chua xót, Lạc Thánh Anh cuối cùng không nhịn được nước mắt, tuột xuống.

Lạc Huỳnh Tâm không nói gì, biết rõ giờ phút này Lạc Thánh Anh chẳng qua là nhớ kỹ trong lòng người kia.

Cái kia, bỏ xuống rồi mình và người của phụ thân.

Cha!

Cái này hắn cho tới bây giờ đều không có kêu lên xưng hô, cái kia thật sự tồn tại qua, rồi lại giống như phù dung sớm nở tối tàn người.

Sau một lát, Lạc Thánh Anh rốt cuộc ổn định tâm tình, tự mình cầm lấy bầu rượu, cho nhi tử cùng mình đều châm hảo tửu.

“Quạt cường của ngươi nóng nảy, giống ta, nhưng mà kỳ thật cha ngươi tính cách của hắn càng thêm quạt cường, hơn nữa cho tới bây giờ không nói lời gì, tất cả chuyện đều giấu ở đáy lòng, tựa như... Có từng một vỏ bọc anh quanh thân, không có bất kỳ người nào có thể đi vào đi, chính hắn cũng chưa bao giờ đi ra.”

“Nhưng mà, Tâm nhi, cha ngươi hắn là yêu ngươi đấy, rất yêu ngươi.” Lạc Thánh Anh cúi đầu xuống, nhìn trước mắt hài tử, hắn cũng đã là Tứ cái phụ thân của hài tử rồi, thời gian qua thật sự rất nhanh a!

“Ở vừa mới bắt đầu mang ngươi thời điểm, bởi vì hắn thân thể không tốt, mấy tháng trước nôn nghén quá lợi hại, căn bản ăn không vô bất kỳ vật gì, nhưng mà cha ngươi đơn giản chỉ cần nhét, cũng muốn cho mình nhét vào đi, dù cho lập tức lên lại nhổ ra. Sau đó nhổ ra sau đó sẽ tiếp tục ăn. Ta đối với hắn nói, nếu quả thật ăn không vô trước hết ngừng dừng lại, lát nữa mà ăn nữa có thể sẽ tốt một chút, nhưng mà hắn chẳng qua là lắc đầu, nói với ta, không hy vọng hài tử của hắn sinh ra thân thể không tốt, thân thể của hắn đã thật không tốt rồi, cho nên nhất định phải từ vừa mới bắt đầu, hắn tự muốn đem tất cả đều nên chú ý đều nhớ kỹ, đều muốn làm được.”

“Hắn biết mình thân thể không tốt, thai nghén một hài tử tiêu hao hắn đại bộ phận tinh lực, phần lớn thời gian đều tại mê man, nhưng mà một khi tỉnh táo lại, hắn sẽ nhiều đi vòng một chút, nói với ta, đối người như vậy thân thể cũng là tốt.”

“Mang thai trong lúc, hắn hầu như chưa bao giờ ra khỏi nhà, kiếm của hắn đều cũng không có cầm lên qua, hắn nói, hắn không hy vọng hài tử của hắn tương lai qua và một dạng với hắn đao kiếm sinh hoạt, hắn hy vọng hắn có thể có một cái ổn định tương lai.”

Kỳ thật, Thẩm Huỳnh làm rất nhiều, cũng nói rất nhiều, Lạc Thánh Anh mỗi một câu đều nhớ rõ nhìn thấy tận mắt. Hắn vì trong bụng hài tử làm nhiều ít, hắn nhìn rõ ràng, dù cho mình khó hơn nữa thụ, cũng muốn từng cái đem mình với tư cách đại phu dẫn dò chuyện của hắn mà từng cái làm được, chỉ cầu hài tử của mình tương lai sinh ra, mọi thứ mạnh khỏe.

Hắn còn nhớ rõ Thẩm Huỳnh đau bụng sinh thời điểm, rõ ràng đau toàn thân nước rửa rồi giống nhau, cũng nhất định phải xuống đất nhiều đi một chút, hắn không hy vọng hài tử ở trong bụng của hắn ngốc thời gian quá dài, như vậy đối với con không tốt.

Hắn cũng nhớ rõ Thẩm Huỳnh ở khó sinh thời điểm đối với hắn nói, Anh ca, nếu như ta chết đi, ngươi nhất định phải đem con lấy ra, hắn nhất định phải hoạt!

Hắn nói như vậy kiên định, tựa như hồi quang phản chiếu giống nhau, dốc sức liều mạng đem hết mình cuối cùng một tia khí lực, cuối cùng là đem hài tử dẫn xuống dưới, rồi lại vền vền chỉ nhìn hài tử liếc, lộ ra cuối cùng một vòng mỉm cười, liền không còn có mở to mắt.

Hắn còn nhớ rõ mình lúc ấy như thế nào tâm như đao quấy, như thế nào một bên cực kỳ bi ai xử lý lấy tang sự, một bên chăm sóc vừa ra đời sẽ không có cha sữa trẻ con.

Nhưng mà những thứ này đều đã qua, đi qua.

Sau đó là một đoạn thời gian dài lặng im, ngoại trừ nghe được một ít côn trùng kêu vang thanh âm, liền không còn có bất kỳ thanh âm khác. Hơn nửa ngày, Lạc Thánh Anh mới như là kịp phản ứng giống nhau, khẽ thở dài một cái, lắc đầu, xoa xoa khóe mắt. Giương mắt nhìn về phía Lạc Huỳnh Tâm, phát hiện hắn đã ở vẫn ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Than nhẹ âm thanh kéo về Lạc Huỳnh Tâm tâm thần, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lạc Thánh Anh, lập tức cầm lấy rượu, cho phụ thân rót đầy, rót nữa cùng chén rượu của mình, phát hiện bình rượu đã thấy đầy.

Lạc Thánh Anh cười cười, đến không để ở trong lòng.

Uống xong một bình, còn sẽ có tiếp theo ấm, nhưng mà tóm lại là có uống xong một ngày.

Hai người đem trong chén rượu đều uống xong, Lạc Huỳnh Tâm đứng dậy chuẩn bị cáo lui.

Lạc Thánh Anh khoát tay áo: “Tâm nhi, người vả lại chờ một chút.” Nói xong vung lên trường bào, đứng dậy đi vào nhà rồi.

Lạc Huỳnh Tâm không phát một lời, đứng ở bàn đá bên cạnh, chờ Lạc Thánh Anh, nghe phụ thân trong phòng mở ra ngăn tủ thanh âm. Chỉ chốc lát sau, Lạc Thánh Anh ôm một cái màu rậm nắng mảnh gỗ hộp đi ra, hộp gỗ thon dài, bên trong như là thả tương đối dài đồ vật, Lạc Huỳnh Tâm trong lòng rung mình, dường như hiểu phụ thân cấp cho hắn cái gì bình thường, nhẹ nhàng hơi nhíu rồi lông mày.

Lạc Thánh Anh đem hộp gỗ đặt vào trên bàn đá, từ tay áo trong túi lấy ra một cái chìa khóa.

Cái chìa khóa này Lạc Huỳnh Tâm khi còn bé là gặp qua đấy, phụ thân cất chứa phi thường cẩn thận, từ trước đến nay tùy thân mang theo, một lát bất ly thân, giờ phút này, hắn đem chìa khóa lấy ra, đem hộp gỗ mở ra, theo nắp hộp mở ra, đồ vật bên trong thành linh ánh vào Lạc Huỳnh Tâm tầm mắt.

Một chút màu trắng bạc kiếm, lẳng lẳng nằm ở hộp thân trong.

Lạc Thánh Anh đem kiếm từ trong hộp gỗ lấy ra, rút kiếm ra vỏ kiếm, thử lẳng một tiếng, tu trường kiếm thân lập tức chiếu vào rồi sáng trắng dưới ánh trăng.

Lạc Thánh Anh hướng bên cạnh đứng đứng, nâng lên kiếm, xoát xoát xoát nhẹ thử mấy chiêu, rất nhanh liền thu kiếm. Hắn đem thân kiếm ngang ở trước mắt mình, tay phải nhẹ nhẹ vỗ về trước mắt ngân bạch bảo kiếm, trong mắt đúng là nồng đậm hoài niệm.

Lạc Huỳnh Tâm chỉ nhìn lấy phụ thân nhập lại không nói chuyện, thẳng đến thật lâu, Lạc Thánh Anh mới ngẩng đầu, đem kiếm vào vỏ, hai tay nâng...lên kiếm, đưa cho trước mặt Lạc Huỳnh Tâm.

Lạc Huỳnh Tâm nhận lấy kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve thoáng một phát vỏ kiếm, phía trên kia có nhàn nhạt khắc vết tích, khắc vết tích thô ráp, hiển nhiên không phải xuất từ cái gì danh gia tay, nhưng lại đạo đạo cẩn thận, hiển nhiên khắc vết tích là người sử dụng vô cùng dụng tâm khắc đi lên.

Hắn đem bạt kiếm ra khỏi vỏ, nhìn nhìn thân kiếm, nhẹ nhàng bắn thoáng một phát, thân kiếm phát ra thanh thúy một tiếng vù vù, hiển nhiên chất liệu tốt nhất, mũi kiếm sắc bén, là một thanh rất tốt kiếm.

Lạc Thánh Anh mặt mỉm cười, nhưng mà mỉm cười trong có lấy không muốn cùng tư vương.

“Thanh kiếm này là cha người bội kiếm, giờ phút này, liền đem truyền cùng người sao. Theo cha người giảng, thanh kiếm này từ lúc đi ra liền đi theo cha người, có thân cận hai mươi năm lâu, đây là bảo bối của hắn, lúc kia, nói đến buồn cười, đều không cho ta đụng đấy.” Lạc Thánh Anh cười ra tiếng, “Hắn nói, thanh kiếm này là sư phụ hắn tự tay dùng Tam năm thời gian cho hắn chế tạo đấy, hắn là hắn môn sinh đặc ý, tuy rằng cha người hắn cũng không nói cho ta biết sư phụ hắn là ai, nhưng mà có thể tạo ra như vậy một thanh kiếm tốt người, Nhân Kiếm Hợp Nhất, nhất định cũng sẽ là một đời đại sư sao.”

Lạc Huỳnh Tâm ngẩng đầu, nhìn thật sâu liếc Lạc Thánh Anh, trong mắt có một vòng tia chớp, hồi lâu, mới khẽ gật đầu một cái, lập tức đi đến trên đất trống, cúi cái kiếm hoa, dừng lại một chút, sau đó liền xoát xoát xoát múa. Kiếm thuật nước chảy mây trôi, Kiếm Khí quay chung quanh ở Lạc Huỳnh Tâm quanh thân, ở ánh trăng chiếu rọi xuống, quanh thân như là quần quanh tầng này sương mù, đúng là trích tiên bình thường.

Lạc Thánh Anh nhìn ngây người, dường như người trước mắt chính là cái ngày đêm tưởng niệm người, người nọ dáng người cao gầy, cốt cách hết sức nhỏ, nhưng lại có một cái rộng lớn bả vai, dường như bất cứ chuyện gì cũng sẽ không anh áp đảo, vĩnh viễn như một tòa dốc đứng ngọn núi giống như sừng sừng.

Không biết bao lâu, chẳng biết lúc nào đã vũ xong kiếm Lạc Huỳnh Tâm nhẹ kêu một tiếng phụ thân, Lạc Thánh Anh mới hoàn hồn, hần lắc rưng, rút cuộc sửa sang lại tốt tâm tình của mình.

“Tốt rồi, người về sao, ta nghĩ một người yên lặng một chút, tiểu Mạc khẳng định vẫn còn chờ người, về sao, về sao.” Nói xong, không đợi Lạc Huỳnh Tâm đáp lại, hần liền nhẹ nhàng đi trở về phòng, đóng cửa lại rồi.

Lạc Huỳnh Tâm đứng tại nguyên chỗ, thật lâu, lái xe trước cửa, nhẹ nhàng quỳ xuống, trịnh trọng hướng phía Lạc Thánh Anh cửa phòng nhẹ nhàng giữ lại Tam bá, đứng người lên, đi ra sân nhỏ.

Trong phòng Lạc Thánh Anh nhìn cái kia xóa sạch đi xa thân ảnh màu trắng, hai hàng dòng nước mắt nóng, cuối cùng là tràn mi mà ra!

39. Chương 39: Phiên Ngoại Hai

Editor: Sakura Trang

Như sáng ánh trăng nghiêng rơi tại cả vùng đất, dưới ánh trăng, một cái không tính quá lớn sân nhỏ, viện cửa đóng chắc, cửa phòng lại lớn ra phòng nhỏ hẹp đơn sơ, rồi lại sạch sẽ chỉnh tề, cửa phòng bên tay trái là một cái lớn giường, đối diện lấy cửa phòng chính là hai cái thấp thực lớn tủ, lớn tủ trước để đó một cái làm bằng gỗ tiểu Trắc tử, cùng với hai thanh cây chế tạo cái ghế. Mà sườn đông và cánh bắc bên phải cả trước mặt bức tường, là hai cái cả trước mặt thuốc hộp ngăn tủ, trong phòng trần đầy thảo dược hương chất mùi vị.

Trên giường gạch ngồi Triệu lão hán, hơn năm mươi tuổi bộ dạng, kỳ thật hần cụ thể nhiều ít tuổi, lại là mình đều không quá nhớ rõ, khi còn bé trong nhà nghèo, rất nhỏ đã bị phụ thân cha đưa đến trong thôn duy nhất lão đại phu chỗ đó học tập y thuật, theo tuổi tăng trưởng, tự nhiên mà vậy tiếp tục làm rồi thôn đại phu.

Nói là đại phu kỳ thật đều cất nhắc rồi mình, nhiều nhất cũng không tính cái đi chân trần đại phu mà thôi, y thuật da lông. Nghèo như vậy địa phương, có thể có cái hơi Thông y thuật người đã đúng là không dễ, thật sự không thể lại muốn cầu bọn hần có thể có cao hơn tạo nghệ, trị liệu một ít phát hỏa đầu thống não nhiệt đấy, cũng là đủ rồi.

Lão Triệu đầu giờ phút này chính ngồi xếp bằng ở trên giường gạch, khóa chặt lông mày, trong tay cầm một cái tẩu hút thuốc, ba thấp ba thấp một cái có một cái không hút lấy thuốc lá rồi, thỉnh thoảng phun ra một hơi khói.

Thôn đầu đông Lý gia cha, bị bệnh mấy tháng có thừa, hần là vắt hết óc dùng toàn thân y thuật cũng chịu bó tay tốt, muốn cho nhà hần tiền đưa muốn đi tìm cái tốt hơn đại phu, bắt đắc dĩ trong nhà nghèo quá, hơn nữa người nằm ở trên giường gạch không đứng dậy được, thực ở không có năng lực lại cho đến lớn địa phương đi xem bệnh.

Nghĩ nửa ngày cũng thật sự cân nhắc không xuất ra đến cùng còn có thể có cái biện pháp gì cho Lý gia cha nhìn lại một chút bệnh, lão Triệu đầu rút cuộc trùng trùng điệp điệp thở dài, nỗ điều con ở giường xuôi theo trên đập đầu đập đầu, đứng dậy xuống giường, đem nỗ điều con tới eo lưng trên cầm xuống, đi tới cửa trước, thăm dò nhìn thoáng qua ánh trăng, nhếch miệng.

“Ánh trăng ngược lại là rất tốt, ài, đáng tiếc a đáng tiếc!” Lẩm bẩm một câu, liền ọt ọt ọt ọt hai tiếng đem cửa phòng chọc vào tốt chuẩn bị ngủ.

Nhắc chân trên giường, vừa rút ra tẩu hút thuốc, chuẩn bị cởi quần áo ngủ, liền nghe được cửa sân đông đông đông tiếng đập cửa.

Lão Triệu đầu biến sắc, hôm nay đều màu đen xuyên qua rồi, muộn như vậy còn có người đến gõ cửa, đích thị là nhà ai lại ra bệnh cấp tính người bệnh, lập tức thả tay xuống vội vàng từ trên giường gạch trượt xuống, giày cũng không mặc tốt, lê lấy hai cái giày, lão đảo ra đi mở cửa.

Ngoại trừ bắt đầu vài tiếng tiếng đập cửa, người tới liền cũng không có gõ cửa, như là đã nghe được trong phòng thanh âm, cũng không lại gõ cửa thúc giục, lẳng lặng chờ đợi chủ nhân tới mở cửa. Lão Triệu đầu chạy vội tới trước cửa, suýt nữa đem một cái giày chạy mất, hai cái đem viện cửa mở ra, lập tức ngăn ngõ.

Wow, ai vậy gia tiên nhân chạy đến hán cửa nhà đã đến?

Đầu thấy người tới thon dài dáng người, một thân bào gia thân, hai đầu lông mày có nhàn nhạt vui vẻ, mày kiếm hơi liễm, ánh trăng chiếu diệu xuống, hai mắt ngậm tinh, sống mũi cao, một đôi môi mỏng hơi câu, bưng quả nhiên thật sự là quá tốt nhìn một người.

Hắn lão Triệu đầu sống hơn năm mươi năm, lần đầu nhìn cái này thì một cái sạch sẽ đẹp mắt người, ý tưởng dừng một chút, a không đúng không đúng, trước kia hắn cũng đã gặp một cái đẹp mắt đấy, chỉ có điều đó là một tiểu hài nhi, đó là một đại nhân.

Tiểu hài nhi... Đại nhân...

Trong đầu Linh quang lóe lên, hai tay vỗ.

“Ai ôi!!!, cũng không phải là bé gái biến đại nhân!”

Nghe được lão Triệu đầu kinh hô, người tới phần môi khẽ cười ý lập tức mở rộng, toàn bộ vẻ mặt cũng giống như nhiễm lên rồi tầng một mùa thu hoa.

“Sư phụ, là ta, ta đã trở về!”

Người tới cất bước tiến đến, lão Triệu đầu cầm lấy tay của hắn, lập tức nước mắt tuôn đầy mặt!

“Thật là Huỳnh Tâm ài, ài! Thật là Huỳnh Tâm ài!” Lão nhân gia kích động đã nói năng lộn xộn, và cất bước vào Lạc Huỳnh Tâm hình thành tươi sáng rõ nét đối lập.

Lạc Huỳnh Tâm chẳng qua là cười nhạt một tiếng, tùy ý lão nhân gia cầm lấy mình không ngừng tái diễn.

Lão Triệu đầu hơn nửa ngày mới phản ứng tới hai người còn đứng ở cửa ra vào, vỗ cái ót, vội vàng đem người lại để cho tiến vào sân nhỏ, đem cửa sân lần nữa chọc vào tốt.

Xoa xoa khoe mắt, ngẩng đầu nhìn Lạc Huỳnh Tâm.

“Ài! Đứa nhỏ này, hôm nay thế nhưng là dài quá cao như vậy rồi!”

Cũng không phải là sao, thân cao đã cao hơn đến hắn một cái đầu Lạc Huỳnh Tâm, cần hắn ngẩng đầu mới có thể nhìn đến mặt. Hắn cười khoa tay múa chân lấy lồng ngực của mình, “Người năm đó mới đến nơi này của ta, nơi đây.” Nói xong vỗ vỗ Lạc Huỳnh Tâm bả vai, “Nhìn xem, nhiều rắn chắc, thật tốt, thật tốt!”

“Sư phụ, ta cũng đã ba mươi có Nhị rồi, giống như...nửa thời điểm ra đi như vậy thấp còn phải nữa a!” Lạc Huỳnh Tâm cũng không ngăn cản lão nhân gia, biết rõ sư phụ vô cùng kích động, lúc này thời điểm có thể tay chân cũng không biết muốn thả chỗ nào rồi.

Khi còn bé như thế nào không có cảm thấy nhà mình sư phụ đáng yêu như thế đâu.

Lão Triệu đầu gật gật đầu, vội vàng đem Lạc Huỳnh Tâm kéo vào trong phòng, do vì mùa hè, phòng cửa không khóa, hắn nhen nhóm trong nhà duy nhất một chén đèn dầu, trong phòng cuối cùng có hơi có chút ánh sáng, lại mượn ngoài phòng ánh trăng, rốt cuộc cảm thấy hết thấy trước mắt trở nên chân thật rồi!

Lão Triệu đầu vừa mới thu hồi nước mắt đột nhiên lại muốn ở trong ánh mắt đảo quanh, nghĩ đến khi còn bé cái kia gây teo nhỏ nhỏ hài tử, người không có đồng nào, rồi lại vừa nhìn liền không phải tên ăn mày, làm như vậy sạch. Hắn không có tiền ăn cơm, liền như vậy quỳ mình trước cửa, cầu hắn thu lưu hắn, hắn khi đó cùng đình đương vang, ở đầu đường lên một hài tử, nghĩ đến cho hắn một bữa cơm ăn liền đi nhanh lên rồi a, kết quả ai nghĩ đến cái này quật cường hài tử anh trước cửa quỳ một ngày, cho hắn ăn hắn cũng không ăn, đường thẳng chạng vạng tối hôn mê bất tỉnh.

Lão Triệu đầu cho tới bây giờ cũng không phải một cái bướng bỉnh nóng nảy lão đầu, thoáng cái liền mềm lòng, nghĩ thầm, cơm rau dưa, có chính mình một miếng cơm ăn, thì có hài tử một miếng cơm ăn, dù là từ mình trong miệng tiết kiệm cơm cũng không có thể bị đói hài tử, vì vậy chứa chấp Lạc Huỳnh Tâm, kết quả về sau mới phát hiện mình vậy mà nhặt được rồi một cái bảo, đứa nhỏ này y thuật được, mình một cái thôn đi chân trần đại phu, y thuật còn không bằng hẳn một hài tử, có đôi khi đã liền thôn bên cạnh người đã có bệnh cấp tính cũng sẽ đi qua nơi đây tìm Lạc Huỳnh Tâm, mà lúc kia, hẳn mới 12 tuổi.

Quen thuộc sau đó mới biết được, Lạc Huỳnh Tâm y từ trong nhà, hẳn cũng không có nói rõ ràng vì cái gì mình sẽ rời đi gia mình đi ra, nhưng mà nghĩ vậy sao tiểu một hài tử, nhất định có nỗi khổ tâm riêng của mình, mà chọn ở lão Triệu đầu nơi đây cầu hẳn thu lưu, là vì biết rõ lão Triệu đầu là trong thôn thầy thuốc, nghĩ đến mình lên y, có lẽ có thể được thu lưu tỷ lệ càng lớn hơn một chút.

Lúc ấy, làm làm một cái hài tử Lạc Huỳnh Tâm muốn rất đơn giản, cuối cùng cũng coi là hoàn mỹ bị lão Triệu đầu chứa chấp.

Lạc Huỳnh Tâm đã đến sau đó hẳn tiểu phòng ở bắt đầu bận rộn, trước kia cũng liền trị liệu cái đầu thống não nhiệt, hiện tại ngay cả một ít càng nghiêm trọng tật bệnh Lạc Huỳnh Tâm cũng sẽ quản lý, vì vậy sinh hoạt cũng hơi chút có chỗ chuyển biến tốt đẹp, hai người thời gian cũng là chẳng phải đau khổ.

Lạc Huỳnh Tâm rất có thể chịu được cực khổ, cho tới bây giờ không có phàn nàn qua đi theo hẳn mỗi ngày cơm rau dưa, một năm cũng không kịp ăn {ngừng lại:một trận} thịt thời gian đau khổ, mỗi ngày đều làm một nhất hoạt, mỗi ngày buổi sáng vẫn rất sớm lên luyện một luyện quyền chân, có thể thấy được là một cái chịu khổ tiến tới hài tử, lại để cho lão Triệu đầu càng phát ra ưa thích. Hẳn vốn không muốn làm cho hài tử hô sư phụ hẳn, liền cái kia chút da lông, ở đâu có thể làm được Lạc Huỳnh Tâm sư phụ, nhưng mà Lạc Huỳnh Tâm rồi lại cảm thấy, mỗi người lên đều không giống nhau, cũng không nhất định hẳn lên hơn, người khác liền không làm được thầy của mình.

Cho nên không có người bệnh thời điểm, lão Triệu đầu sẽ cho Lạc Huỳnh Tâm một ít thiên phương, mỗi lần hẳn cũng đều chăm chú ghi nhớ, tiến hành ném thử.

Đứa nhỏ này cho tới bây giờ đều không có qua kiêu căng, hẳn y thuật tốt như vậy, cũng chưa từng có xem thường qua lão Triệu đầu, một già một trẻ thời gian cứ như vậy bình thản trải qua, thẳng đến bốn năm sau đó, Lạc Huỳnh Tâm đưa ra rời đi.

Kỳ thật lão Triệu đầu vẫn luôn biết rõ Lạc Huỳnh Tâm sớm muộn gì sẽ rời đi, hẳn là một cái y thuật được thầy thuốc, không có khả năng vĩnh viễn sinh hoạt tại bọn hắn loại này thâm sơn cùng cốc tiểu sơn thôn, thế giới bên ngoài rộng lớn hơn, hẳn cần muốn đi ra ngoài lưu lạc, gặp được càng nhiều nữa người, học được càng nhiều nữa tri thức. Chẳng qua là đi lần này, không biết còn có ... hay không gặp lại một ngày, không nghĩ tới, lúc cách hơn mười năm, lúc trước cái kia nhỏ gầy hài tử, vậy mà thật sự đã trở về.

Lạc Huỳnh Tâm an ủi thoáng một phát sư phụ, hai người rất cuộc có thể đập quyết tâm đến nói vài lời tri tâm lời nói.

“Huỳnh Tâm kêu gào, người đi lần này, khi đó là thế nào tới a!” Lão Triệu đầu càng nói càng lòng chua xót, mình cũng không có gì tiền, thời điểm ra đi cho Lạc Huỳnh Tâm trên người mang không có bao nhiêu tiền, thậm chí liền một chút như vậy ít tiền Lạc Huỳnh Tâm cũng không có muốn, thời điểm ra đi, hẳn mới 16 tuổi, thật không biết một hài tử là thế nào tới.

Lạc Huỳnh Tâm cười cười: “Sư phụ không cần lo lắng, đã là chuyện quá khứ mà rồi, ta hiện tại đã thành thân, cũng đã trở về nhà chuẩn bị kế thừa gia nghiệp, ta hy vọng chúng ta Lạc gia y thuật có thể truyền xuống, tạo phúc càng nhiều nữa người. Hơn nữa ta khi đó kỳ thật cũng không ăn quá nhiều đau khổ, kém nhất thời điểm cũng chính là không có chỗ ở cố định, nhưng mà ta chạy bốn phương, đã học được rất nhiều thứ, không có chỗ ở cố định cũng cũng không nhất định là xấu công việc.”

Nhưng lại gặp tiểu Mạc, đây đại khái là hẳn lớn nhất thu hàng rồi!

Lạc Huỳnh Tâm mỉm cười nói.

Hời hợt mấy câu, Lạc Huỳnh Tâm nói nhẹ nhõm, nhưng mà lão Triệu đầu có thể muốn gặp lúc ấy hẳn sở thụ đau khổ, nhưng mà hiện tại kết quả tóm lại là phi thường tốt, vì vậy lại không ngừng vỗ Lạc Huỳnh

Tâm cánh tay, trong miệng một mực lẩm bẩm “Tốt, tốt, thật tốt!”

Đây đại khái là hắc đêm nay trên nói tối đa mà nói rồi.

Hai người lại nói liên miên cần nhàn rồi rất lâu, thẳng đến Lạc Huỳnh Tâm phát hiện nhà mình sư phụ ánh mắt đều muốn không mở ra được rồi, liền thúc giục sư phụ nhanh chóng ngủ.

Lão Triệu đầu nơi này là thật sự không giàu có, ngay cả nhiều một bộ giống như hình dáng đệm chăn đều cầm không xuất ra, may mà là mùa hè, hai người trực tiếp nằm ở trên giường gạch, cũng không cần chăn nệm, trực tiếp ngủ.

Ngày hôm sau, hai người ăn điểm tâm, lão Triệu đầu liền đem Lạc Huỳnh Tâm dẫn tới đầu đông Lý gia.

Lý gia cha bị bệnh lúc lâu không thấy tốt, lão Triệu đầu đã kiểm lư kỹ cùng (*tiền tiêu hết sạch), thật sự tìm không ra nguyên nhân bệnh đã đến, Lạc Huỳnh Tâm đến thời gian thật sự là vừa đúng.

Vẫn không lão Triệu đầu mà bắt đầu hô: “Lý lão đệ, mau đến xem xem ai đến rồi!”

Lý gia cha già nghe tiếng đi ra, trước tiên thấy chính là cửa ra vào đứng đầy đối với hắc mỉm cười Lạc Huỳnh Tâm.

Lý gia lão Hán có chút thở không được tức giận, người kia là ai, thôn bọn họ là nổi danh nghèo, ở đâu xuyên lên tốt như vậy quần áo.

Hay vẫn là áo dài, Lý gia lão Hán cúi đầu nhìn nhìn trên người mình áo ngắn, không tự chủ được kéo, phục lại ngẩng đầu nhìn xem, lắc đầu, không biết.

“Người cái này thật sự là, còn không bằng ta!” Rút cuộc là cùng mình cùng một chỗ sinh sống bốn năm người, lão Triệu rõ ràng hợp lý vài lần liền nhận ra, nhìn Lý lão đệ biểu lộ không khỏi cười to: “Huỳnh Tâm, đây là Huỳnh Tâm a! Chúng ta tiểu lạc đại phu đã về rồi!”

“Tiểu... Tiểu lạc đại phu!” Lý lão hán giật mình, trước mắt người này, cũng không phải là cùng khi còn bé có vài phần giống như bộ dạng.

“Ôi chào nha, ta nói nhìn nhìn quen mắt đâu!” Lý lão hán vỗ đùi.

Lạc Huỳnh Tâm cười cười, thành linh nhớ tới lúc trước các hương thân cho hắc xưng hô, hắc khi đó một đứa tiểu hài nhi, cho bọn hắc xem bệnh thời điểm, những người lớn không biết ai mở hắc vui đùa, nói hắc là tiểu Lạc đại phu, kết quả xưng hô thể này liền kêu lên rồi, hắc nguyên bản không ứng với, nhưng mà thuần phác các thôn dân nửa là vui đùa nửa là rất nghiêm túc, vậy mà cũng truyền ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-sinh>